

ΕΡΜΕΥΣ

ΕΤΟΣ 9^{ον}
ΑΡΙΘ. 468

3

ΕΡΜΕΥΣ

ΛΑ·Ι·ΚΑ ΥΠΝΩΤΗΡΙΑ

“Όταν αυτές τις μέρες, περνώντας
αργά απ’ τὸ Ζάππειο ἢ ἀπὸ κανένα
ἄλλο πάρκο δῆτε κανέναν νὰ κοιμά-
ται σὲ παγκάκι, μὴν τὸν ἐλεεινολογῆτε
ὅπως θὰ κάνατε ἄλλοτε, ἀλλὰ πῆτε
τοῦ μόνο σιγά-σιγά γιὰ νὰ μὴν τὸν ξυ-
πνήσετε:

«Κοιμήσου... κι’ ἡ τύχη σου δου-
λεύει!».

Ἡ «τύχη τοῦ δουλεύει» μὲ τὸ κυβερ-
νητικὸ μέτρο τῶν λαϊκῶν ὑπνωτηρίων,
τὸ τόσο εὐεργετικὸ, ποὺ ἐπενόησε ὁ
ὕπουργός τῆς Προνοίας.

Χωρὶς ψωμὶ μπορεῖ νὰ μείνῃ ἓνας
ἄνθρωπος. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ τὸ ρίψῃ
στὸν ὕπνο καὶ νὰ ξεχάσῃ τοὺς νυγμοὺς
τοῦ στομάχου του. Ναί... μὰ τότε πῶς
νὰ μείνῃ χωρὶς ὕπνο; Ὁ ὕπνος σὲ κά-
νει νὰ ξεχνᾷς ντέρτια, μεράκια, καὶ-
μοὺς, φτώχειες, κακομοιρίες, ἀπιστίες
τὰ πάντα. Ἄρα εἶναι κάτι τὸ ἀπαραί-
τητο, τὸ ἀνακουφιστικὸ στὸ ὁποῖον φυ-
σικὰ πρέπει νὰ δοθῇ ἓνα κατάλληλο
πλαίσιο. Δὲν μπορεῖς νὰ κοιμάσαι ὅ-
που-ὅπου...

“Ὡς τώρα, εἴχαμε καὶ τὸ «κοιμά-
σαι ὀρθίως» ποὺ ἤθελε νὰ ἀποδεί-
ξῃ πῶς δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται ἐκεῖνος
ποὺ δὲν κοιμάται σὰν ἄνθρωπος, στὸ
κρεβάτάκι του καὶ γυρίζει οὐργίως
ἐδῶ κι’ ἐκεῖ...

Εἴχαμε καὶ τὸ λαϊκὸ τραγοῦδι:

Μέσ’ τὰ σοκάκια τριγυρνῶ
καὶ ἀγρυπνῶ...».

Ὁ καὶμὸς, δηλαδή, ἔκανε τὸν καν-
ταδόρο.. ἀλήτη, νὰ περιφρονᾷ τὸν ὕ-
πνο—ἐνῶ στίς ἀγκάλες του καὶ τὴν...
χυλόπητα θὰ μπορούσε νὰ ξεχάσῃ—
καὶ τὴν ἀγαπημένη νὰ ὀνειρευτῇ— αἱ
τοῦ γούσταρε...

Τώρα αὐτὰ καταργοῦνται. Κατὰ τὸ
ξένον σύστημα, χιλιάδες ἀλητῶν θὰ
περιμαζεύονται τὴν νύχτα ἀπ’ τὰ παγ-
κάκια καὶ τὰ πεζούλια τῶν σπιτιῶν
καὶ ἀντὶ εὐτελοῦς τιμήματος θὰ κοι-
μοῦνται σὰν ἀφεντάδες σὲ καθαρὰ
σεντόνια! Δὲν θὰ στριφογυρνοῦν ὅ-
που πάνω στὰ σκληρὰ σανίδια κατὰ
τὸ ἀρχαῖον: «Ὁὐκ ἔα με καθεύ-
δειν τὸ τοῦ παγκακίου ἀπο-
...τροπάιον!». Ἰσως, τὸ πολὺ-πολὺ,
τὸ ὀρθὸν αὐτὸ μέτρον τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς
Προνοίας νὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ κατα-
στραφῇ μονάχα ἓνας ὠραίος, ἀρχαῖος
θρύλος: Ὁ θρύλος ποὺ θεωροῦσε τὸν
“Υπνο θεότητα, γυιὸ τοῦ Ἑρέβους καὶ
τῆς Νυκτός, πατέρα τῆς Φαντασίας καὶ
τῶν Ὀνείρων καὶ ἀδελφὸ τοῦ Θανά-
του. Δηλαδή, τὸ πολὺ, ὁ “Υπνος νὰ ἀ-
παρνηθῇ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Θανάτου, γιὰ
νὰ συνάψῃ ἓνα πῶς εὐεργετικὸ γιὰ μᾶς
συνοικέσιό μὲ τὴν Ζωή...

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Πολλὰ κι’ ὠραῖα πράγματα
θὰ δοῦνε αἱ Ἀθῆναι:
στὰ τράμ ποὺ θάρθουν προσεχῶς
δὲν θὰ στριγγλίζῃ ὁ τροχός—
καὶ γρήγορα, κομψότατα
κι’ ἀθόρυβα θὰ εἶναι!

Θὰ μπαίνῃς μέσ’ στὰ νέα τράμ
σὰν μέσα... σὲ παλάτι!
Ἐκεῖ δὲν θὰ στριμώχνεσαι
κι’ οὔτε θ’ ἀλληλοσπρώχνεσαι
τὰ βάρη δὲ τῶν ἄλλων πιά
δὲν θάχῃς εἰς τὴν πλάτη!

Παρ’ ὅλων ὅμως τῶν πολλῶν
κακῶν τὴν ὑπερπήδηση,
τ’ ἀθόρυβα τὰ τράμ αὐτὰ
ποὶ θὰ κυκλοφοροῦν... κλεφτὰ
σίγουρα θὰ μᾶς κόβουνε...
χωρὶς νὰ πάρουμε εἰδηση!

■ ■

Ἡ κωμικὴ μας κίνησις:
Αἰσχροκερδῶν ἢ μήνυσις
ΤΥΡΙ

Σὲ ἀκριβότατη τιμὴ
ἐπούλαγε ὁ Δικαῖος
τῆς φέτας τὸ ἀγνὸ τυρί...
Τὰς διατάξεις δὲν τηρεῖ—
καὶ τοῦ ὑπεβλήθη αὐθωρεῖ
μιά μήνυσις... δικαίως.

ΨΩΜΙ

τοῦ Οἰκονόμου ἦσαν
μὲ οἰκονομία οἱ ἄρτοι...
τουτέστι ἐπούλαγε γραμμὴ
λιποβαρὲς αὐτὸς ψωμὶ—
ὥπου ἀνακαλύφθηκε
καὶ ἐμνήθη ἄρτι.

ΙΔΟΥΡΤΙ

Ὁ Κολοβὸς ἐπούλαγε
λιποβαρὲς γιαοῦρτι
μέσα σὲ κολοβὸ κεσέ
ἐξαπατῶν ἐμὲ κι’ ἐσέ!
Τὸν μήνυσαν: κι’ ἡ κεσεδικ
στὴν κεφαλὴ... θὰ τοῦρτῃ!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΕΠΕΛΕΓΜΕΝΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΟΡΕΑ 1. Τμήμα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 35282

“ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΖΩΗ.

Ὁ Δημήτρης Μπόγρης φαίνεται πῶς
κρατᾷ τὴν ὑπόσχεση ποὺ ἔδωκε, ἄλ-
λοτε, μὲ τὰ «Ἀρραβωνιάσματά» του.
Ἡ «Καινουργία Ζωή» εἶναι ἀσφαλῶς
τὸ καλλίτερο ἔργο τοῦ φιλοτίμου συγ-
γραφέως κι’ ἴσως τὸ καλλίτερο ποὺ ἄ-
νέβασε φέτος, ἡ Μαρίκα. Ὁ Μπόγρης
κατορθώνει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ κινῇ τὸ
ἐνδιαφέρον τοῦ θεατοῦ μὲ τὴν πλοκή:
εἶναι ἡ συγκινητικὴ ἱστορία τοῦ παλη-
οῦ σπιτιοῦ τῆς Πλάκας ὅπου ζοῦν τρία
ἀδελφία τόσο διαφορετικὰ—τὸ ἓνα μὲ
τὸ ἄλλο—τρεῖς ἀποτυχημένοι τῆς ζωῆς
στοὺς ὁποίους προστίθεται καὶ μιὰ κο-
πέλλα κουρασμένη ἀπ’ τὴν ζωὴ, ποὺ ἔ-
χει τὸ βάρος ἑνὸς περιπετειώδους πα-
ρελθόντος. Γύρω ἀπὸ τοὺς τέσσερις
αὐτοὺς τύπους πλέκεται ἡ ὑπόθεση,
πολὺ ἐνδιαφέρουσα, ποὺ τὸ ἐνδιαφέρον
τῆς δὲν «πέφτει» σὲ κανένα σημεῖο, ὡς
τὸ τέλος.

Ὁ Μπόγρης στὸ ἔργο αὐτό, χωρὶς
νὰ ξεφυγῇ ἐντελῶς ἀπ’ τὴν ἡθογρα-
φία, δὲν παραλείπει νὰ δώσῃ κοινωνι-
κὸ περιεχόμενο μὲ τοὺς ἀνάλυφους
τύπους ποὺ παρουσιάζει καὶ τὸν ἀφογο
ἱερατικὸ διάλογο...

Ἡ Μαρίκα ἀνέβασε τὸ ἔργο μὲ τὴν
γνωστὴ εὐσυνειδησία καὶ πείρα τῆς
πρωταγωνιστῶντας σ’ αὐτό. Στὸ πλεον-
ρό τῆς, ὁ Λονοθετίδης, ὁ Παπάς, ἡ Ρί-
τα Μυράτ, ὅλος ὁ φιλότιμος θίασος
ἐργάσθηκε γιὰ τὴν ἀπόλυτη ἐπιτυχία
τοῦ ἔργου.

■

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

“Αν ὅλα τὰ πράγματα γνωρίσουν
τὴν κρίση καὶ πρῶτο καὶ καλλίτερο τὸ
θέατρο, ὁ κινηματογράφος δὲν θὰ τὴν
νοιῶσῃ ποτέ.

Δὲν θὰ ἐφαρμοσθῇ, ἴσως, ποτὲ γι’
αὐτὸν τὸ περίφημο «σίκ τράνσιτ...».
Τέσσερις νέοι κινηματογράφοι γίνον-
ται στὰς Ἀθῆνας. Τέσσερα νέα μεγα-
θήρια τοῦ θεάματος, ποὺ θὰ κατατί-
νουν σὲ λίγες βδομάδες τὰ πλήθη τῶν
πιστῶν τῆς «ἐβδόμης τέχνης», σὰν ἄλ-
λοι Μολώχ. Μολώχ, ὅμως εὐχάριστοι,
ἐξκουραστικοὶ εὐεργετικοί.

Καὶ χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ γεγο-
νός ὅτι τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ νέα κινηματο-
θέατρα γίνεται στὴ θέσῃ ἑνὸς θεά-
τρου ἀπὸ τὰ ἱστορικότερα, τὸ δὲ ἄλλο
στὴν καρδιά τοῦ ἀρχαιοτέρου καὶ
σπουδαιότερου ἐκπαιδευτηρίου μᾶς θη-
λέων. Θὰ πῆτε γκρεμίζονται ναοὶ τῆς
διανοήσεως καὶ τῆς τέχνης γιὰ νὰ
γχοισθοῦν κινηματογράφοι. “Οχι, ἀφοῦ
τὸ μὲν ἐκπαιδευτήριό ἀπέκτησε νῦν με-
γαλοπρεπέστατο κτίριο-κολοσσό, τὸ
δὲ θέατρο, ἢ ἄλλοτε δηλ. κάτογός του,
θὰ στεγάσῃ τὸν νεμῶνα σὲ ἄλλο ἐπι-
σημὲν μεγαλοπρεπὲς καὶ νέο κτίριο.

Ὅπως δὲ ποτε ὅμως...

Εξυπνα και κουτά

ΑΛΕΞΙΑΤΡΟΝ

—Μαμά, είν' αλήθεια, όπως λένε, ότι ένα μίλο κρατά τόν γιατρό μακριά;
—Ναι, παιδί μου, και εγώ το έχω ακούσει αυτό. 'Αλλά γιατί αυτή ή ερώτησις;
—Νά... Θέλω να μου δώσης ένα μίλο να φάω γιατί μόλις έπασα του γιατρού το τζάμι.

ΕΛΥΘΗ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Μεταξύ σπιτονοικοκυρών.
—Πώς! Θα πουλήσης το σπίτι σου και θα παντρευτείς αυτόν τόν προκομμένο τόν νοικάρη σου; Και με τί θα σε ξήση ο άχαϊρευτος; Μά άερα;
—Τά έχουμε κανονίσει. Με τά λεφτά που μου όφείλει θα μπορέσουμε να ζήσουμε με άνεση τά πρώτα χρόνια.

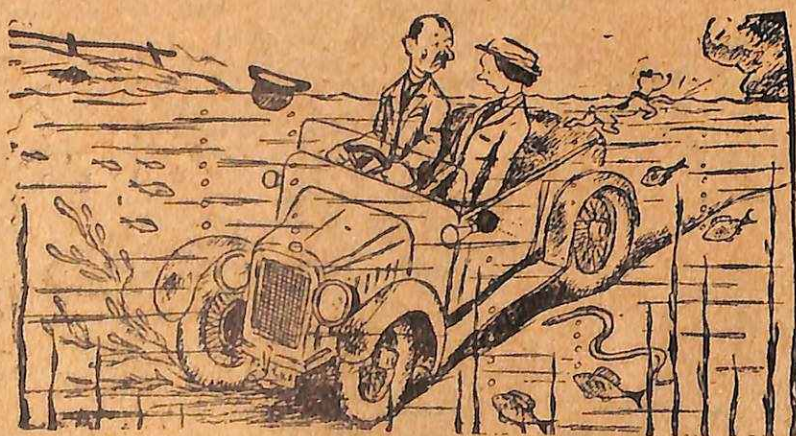
ΕΛΠΙΔΕΣ

—Μήν τώ παίρνεις κατάκαρδα τώ πράγμα, είπε ο λαστρόμος σέ κάποιον επιβάτη του πλοίου που τόν πείραζε ή θάλασσα. 'Η ναυτίαση ποτέ δέν επιφέρει τόν θάνατο.
—Μήν τώ λές αυτό, έκαμε ο επιβάτης παρ' όλα τά χάγια που είχε. 'Απεναντίας ο φ ό ρ ο ς του θανάτου είναι που με κρατά ακόμα στη ζωή.

Η ΛΥΣΙΣ

—Τώ γάλα που μουφερεις χθές ήταν ξυνό.
—Λυπούμαι πολύ, κυρία.
—Και ύστερα; Τί θγαίνει με αυτό; Τί θα τώ κάμω αυτό τώ γάλα;
—Μπορώ να σάς στείλω με τόν μικρό του μαγαζιού μιά συνταγή για να τώ κάμετε τυρί.

Ο ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

—'Επί τέλους, ποτέ δέν είσαι ευχαριστημένη... Θάθελες μήπως να πέσωμε πάνω σε κανένα δέντρο, να τσακιστούμε;..

Εγώ δέν ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Περιφρονώντας τις πιό αναμφισπήτητους αποδείξεις και συγκρουόμενος μάλιστα και με τόν συνήγορό του που άράδιαζε τις ελαφρυντικές περιπτώσεις, ο Χριστιανός Γκούντχαλλ δέν έπαυε να επαναλαμβάνη καθ' όλην τήν διάρκειά της δίκης:

—Και εγώ σάς λέγω πως ή συνειδήσή μου είναι λευκή σαν τώ άλευρι μου. Σάς επαναλαμβάνω πως δέν σκότωσα τόν Σίγκουρντ Κέμπ.
Κι' αυτά τήν τελευταία στιγμή, ενώ μπορούσε να είναι έβέβαιος πως θα τόν άθωναν.

—Ότι ο Χριστιανός Γκούντχαλλ είχε σκοτώσει τόν Σίγκουρντ Κέμπ, κανείς δέν άμφέβαλλαν, ούτε οι δικαστάι ούτε ο πληθυσμός του Κνούτς γιατί, άπ' τώ καλοκαιρινό θρόνυ που πέντε μάρτυρες είχαν δη τόν κτηματία να σκαρφαλώνη στήν πλαγιά και να μπαϊνή μύσσα στόν μύλο—δέν είχε ξαναφανή πούθενά. 'Ο άνεμόμυλος είναι χτισμένος στά έρείπια ενός παλιού πύργου και γέρνει άπάνω από μιάν άνεξερεύνητο άβυσσο.

—'Ο πληθυσμός του χωριού, με τήν εύκολη πίστη των Σκανδιναμών, πιστεύει πως άλλοτε, στόν Μεσαίωνα, κάποια άρχόντισσα συνήθιζε να γκρεμίζει τούς άνεπιθυμήτους στό κενό, άπό ένα παράθυρο που έβλεπε στήν άβυσσο. Σ' αυτή τήν άβυσσο ακριδώς θεβαίνονυν όλοι πως είχε σπρώξει ο Χριστιανός Γκούντχαλλ τόν Σίγκουρντ Κέμπ.

—Κι' εγώ σάς επαναλαμβάνω πως δέν τόν σκότωσα! έξακολουθούσε να διαμαρτύρεται ο μυλωνάς. 'Εκείνη τή μέρα, ο Σίγκουρντ είχε έρθη για να με βασανίση με τις κοροϊδίες του και τις θαναυσότητες του όπως πάντα. Καθώς έπαιρνε φεύγοντας ένα σακκι άλευρι χωρίς να πληρώση, ο σκύλος μου τού έπετέθη για να τόν δαγκώση. Φουρκισμένος, ο Σίγκουρντ, με μιά μαγκουριά, σκότωσε τόν σκύλο. 'Αφού έφυγε ο κακούργος, σήκωσα τώ πτώμα τού ζώου και τώ πέταξα στήν άβυσσο..

—'Ο δικαστής όμως επέμενε:
— Σκότωσες τόν Σίγκουρντ Κέμπ γιατι χρόνια σε βασάνιζε με α ρ τ υ ρ ι κ ά. Καθώς ήταν

ισχυρός, ενώ έσύ ήσαν αδύνατος, ποτέ σου δέν τού πρόβαλες αντίσταση. 'Εκείνη τήν νύχτα, καθώς ο Κέμπ ήταν άκουμπισμένος στό παράθυρο άτενίζοντας τώ κενόν, βρήκες τά πράγματα βολικά και τόν γκρέμισες, είδαν ένα κορμί να έκσφενδονίζεται στήν άβυσσο άπ' τώ παράθυρο τού μύλου.

—'Οχι! Σάς επαναλαμβάνω πως δέν τόν σκότωσα! 'Επέμεινε άπολύτως στίς ελαφρυντικές περιπτώσεις, ή άγόρευση του ήταν τόσο συγκινητική που τώ δικαστήριο δέν άργησε να έκδώση τήν άπόφασή του, άπαλλάσσοντας τόν Χριστιανό Γκούντχαλλ!

—Τώ χωριό Κνούτς υποδέχτηκε τήν άθώωση τού Χριστιανού Γκούντχαλλ με στεναγμόν άνακουφίσεως. "Όλοι οι κάτοικοι με έπικεφαλής τόν δήμαρχο, τόν παπά κι' έναν άπόστρατο συνταγματάρχη, πήγαν να έπευφημήσουν τόν συχαριανό τους. Μόλις φάνηκε ο άθωωθής, όλος ο κόσμος ξεφώνισε:

—Ζήτω ο Χριστιανός Γκούντχαλλ! Ζήτω ο Χριστιανός Γκούντχαλλ! Κι' ο δήμαρχος ξεφώνησε τόν εξής έμπνευσμένο λόγο:

—'Ως εδ' παρέστη, Χριστιανέ Γκούντχαλλ!... 'Αφού πρώτα σε άναθεματίσαμε για τώ αίσχος που είχε τόν αντίκυπό του σε μάς, τώρα είμεθα πρόθυμοι να παραδεχθώμεν τώ άδικημά μας. 'Ιδού ότι επανήλθες εις τόν μύλον σου και άπό όλην τήν τραγωδία που μέχρι χθές ακόμα, έβάρυνε τώ Κνούτς, δέν μένει παρά ή άνάμνησις μιάς σκληρής άδικίας! Με τώ να μάς άπαλλάξης άπ' τόν Σίγκουρντ Κέμπ δέν διέπραξες έγκλημα. Εύρισκεσο έν άμύνη και έξετέλεσες τώ έργον τού πετρωμένου. Δέν πρέπει να έχης διόλου τύψεις, Χριστιανέ Γκούντχαλλ! Αύτός είναι ο λόγος που σηματοστολίσαμε όλους τούς δρόμους και μαζεύτηκεμε γύρω σου σαν άδελφοί! Ζήτω τώ Κνούτς! Ζήτω ο Χριστιανός Γκούντχαλλ! 'Εμπρός μουσική!

—'Αφού έπαιξαν τά πίφερα, μιά μυρίστομος λαχή δόνησε τώ πλήθος:
—Γκούντχαλλ! Γκούντχαλλ! 'Αφίστε τόν Γκούντχαλλ να μιλήση! 'Ο δυστυχισμένος έπνιξε έναν λυγμό:

—'Αφίστε με ήσυχο, είπε. Θέλω λίγη ήσυχία. Σάς τώ λέω, σάς τώ όρκίζομαι, δέν σκότωσα εγώ τόν Σίγκουρντ Κέμπ!

—'Ενας ψίθυρος δυσαρρεσκείας διέτρεξε τις γραμμές τού πλήθους:
—Τί ύποκρισιες είναι αυτές;
—'Ορίστε τρόπος: να άρνήται ένα έγκλημα... που δέν είναι έγκλημα!...

—Τόν κατεργάρη!... Θέλει να μάς πείση πως αυτός δέν σκότωσε τόν Σίγκουρντ Κέμπ!

—Φοαίμε έμείς που πανηγυρίσαμε γ' αυτόν!

—Δέν θα τού ξαναπάμε να άλέση τώ στάρι μας!

—'Ωρες δόλοκληρες, ο μυλωνάς έμεινε

Τόν σκότωσα ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΓΚΟ ΜΑΝΤΖΙΝΙ

στόν μύλο με τώ φώς άναμμένο, σκυμένος, όχι άπό τύψεις, αλλά βασανισμένος που τόν κατηγορούσαν για ένα έγκλημα που δέν είχε διαπράξει. Κι' ο παπας ακόμα τού είχε πη:

—'Ο φόνος είναι ένα μεγάλο έγκλημα. 'Όπως σε συγχώρησαν όμως οι άνθρωποι, έτσι θα σε συγχώρηση κι' ο 'Υψιστος γιατί έν τή υπερτάτη σοφία του, θέλησε να σε χρησιμοποιήση ως όργανον τήςπραγματικής δικαιοσύνης.

—'Ωστε έτσι: όλοι τόν θεωρούσαν φονηά!

—Και πεθαίνεις ακόμα με βασανίζεις, κανάγια! φώναζε. Γιατί να μη σε σκότωσω στ' αλήθεια; Νά εισαι καταραμένος για πάντα!

—'Εξω, ή καταιγίδα είχε άρχισει να λυσοομανά. 'Ο άνεμος σφύριζε μανιασμένα στα παράθυρα και στίς πόρτες τού μύλου.

—Ξαφνικά, ή πόρτα άνοιξε και στό κατώφλι φάνηκε ή σιλουέττα τού Σίγκουρντ Κέμπ.

—'Ελεος! τραύλισε ο μυλωνάς.

—Σκαμός! τού είπε μπαίνοντας ο κτηματίας. Σήμερα ήρθα να με διασκεδάσης κι' έν φερθής σαν άνθρωπος μπορεί να πατάσουμε.

—'Αχι! άναστέναζε ο άλλος κι' έσύ βρίσκεις πως είναι καιρός να τελειώνουμε μιά κα καλή; Τι σ' έκανα για να με βασανίζης έτσι, Σίγκουρντ Κέμπ;

—Νά ήξερες πως γλέντησα σαν τρελός όλο τόν καιρό που ήμουν κρυμμένος στήν πόλη...

—'Ενώ εγώ σάπιζα μέσα στήν φυλακή.

—Αυτό με διασκεδάζε τόσο πολύ. 'Ο μολόγησε πως ή φάρσα ήταν καλά σχεδιασμένη. Θυμάσαι, τήν περίφημη νύχτα που άφού σε έγκατέλειπα, πήγα στό σπίτι μου; Τήν έπομένη, έμεινα στό σπίτι όλη μέρα και βγήκα μόνο τώ βράδυ να ψωιάσω κάτι για να φάγω. 'Ηταν άργά κι' οι δρομοί έρημοι. Πλησιάζοντας τώ πανδοχείο, άκουσα κάτι φωνές να συζητούν:

—Σήμερα, δέν είδε κανείς τόν Σίγκουρντ Κέμπ! Έλεγε ένας θαμών. Μέρα άγοράς και να μην φανή! Μήν πέθανε;

—Κι' έν πέθανε, άσφαλώς ο Χριστιανός Γκούντχαλλ τόν σκότωσε!

—'Εγώ τώ άστείο τώ πήρα στά σοβαρά κι' άποφάσισα να τώ έκμεταλλευθώ...

—Μά γιατί να με βασανίζης; ξαναρώτησε ο μυλωνάς ίκετευτικά.

—'Ο άλλος σώπαινε.

—Καλά να με βασανίζης, όχι όμως να με καταστρέψης κι' όλας! Σήμερα, όλοι έλεγαν πως δέν θα μου ξαναφέρουν τώ στάρι τους να τώ άλέσω. Σκέψου πως εγώ είμαι φτωχός.

—'Ο Σίγκουρντ Κέμπ άρπαξε τώ μαστίγιο του:

—'Ωστε έτσι, είσαι φτωχός! είπε ο κτηματίας άσυγκίνητος. 'Ε λοιπόν, εγώ είμαι πλούσιος, Κι' όλη τήν περιουσία μου τήν έχω μαζί μου: κύττα!

Κι' έβγαλε ένα μάτσο χαρτονομίσματα έπ' τήν τσέπη του που τά πέταξε ψηλά,

Εξυπνα και κουτά

ΚΟΜΠΑΙΜΕΝΤΟ

—'Η νέα που κάθεται... άπειλητική στό πιέστο:

—Σας άρέσει ή μουσική, δέν είναι έτσι, κύριε Πελοπίδα;

—Ναι, αλλά... προχωρήστε. 'Εμένα μη με λαμβάνετε υπ' όψη σας.

ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΦΟΒΟΣ...

—Όταν έφυγα άπό τώ τελευταίο δωμάτιο που είχα νοικιάσει, ή σπιτονοικοκυρά μου έχυσε μαύρο δάκρυ, είπε ο νέος ένοικιαστής στήν νέα σπιτονοικοκυρά του.

—Με μένα δέν θάχης τέτοιες συγκινήσεις, γιατί συνηθίζω και πληρώνομαι τά νοίκια μπροστά.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ...

—Κάποιος πελάτης σ' ένα μικρό ξενοδοχείο τών Νοτίων Πολιτειών τής 'Αμερικής, έύπνησε ένα πρωί πολύ νωρίς άπό ένα χτύπημα που άκουσε στήν πόρτα.

—Τί είναι; φώναξε άπ' τώ κρεβάτι.

—'Ενα τηλεγράφημα, κύριε, τού άπάντησε ο Νέγρος καμαριέρης τού ξενοδοχείου.

—Και δέν μου τώρεχνες κάτω άπό τήν πόρτα χωρίς να με ξυπνήσης;

—Δέν μπορούσα, κύριε τού άπάντησε ο Νέγρος. Είναι μέσα στόν δίσκο!

ΘΑ ΤΟΒΡΙΣΚΕ ΑΣΦΑΛΩΣ!

—Νά Τόμυ, είπε ή κυρία Τζόνς στό μικρό άγοράκι τής γειτονιάς της. Πάρε αυτό τώ δέμα και τρέχα να τώ άφήσης σ' ένα λεωφορείο.

—Σε ποιά λεωφορείο; ρώτησε ο μικρός.

—Σε οποιοδήποτε λεωφορείο. Είναι τώ γεύμα τού συζύγου μου, ο οποίος εργάζεται στήν 'Εταιρία Μεταφορών στό τμήμα τών χαμένων 'Αντικειμένων.

ΕΝΩ ΤΟ ΕΛΑΦΟΣ ΥΠΟΧΡΕΙ

—'Ο ρεζίσις (πρός τούς πρωταγωνιστάς τού φίλμ):—Μά παίζετε καλλίτερα, διάβολε! Γυρίζουμε έρωτική σκηνή, και έχει άμμα εις μήκος!

ΑΜΕΡΙΓΚΟ
ΜΑΝΤΖΙΝΙ

Αληθινός έρωτας

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗ-
ΜΑ ΤΟΥ Κ. ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗ

στην εύτυχία του αυτή ο Όδυσσεας αισθανόταν και ένα μικρό σύννεφο μελαγχολίας και φόβου να περνά από την ψυχή του. Αυτά τα πρώτα γκρίζα μαλλιά του τον έτρόμαζαν. Δεν είχε γεράσει διόλου. Μά ήταν τόσο νέος ή Στάσα και η νεότης τόσον ιδιότροπη. Έτσι πάντα τον έτρωγε η ύποψια πως μία μέρα άργα ή γρήγορα η Στάσα θα σιωπούσε από ανδρική νεότητα θα τον εγκατέλειπε ακολουθώντας κάποιο καινούργιο έραστή της με νειάτα. Πόσο τὰ μισούσε στη σκέψη αυτή τὰ νειάτα! Και άρχισε να μισή και τὰ νειάτα της Στάσας. Δεν κατάρθωσε να συγκρατήσει το μίσος του αυτό, και ένα θράδυ ύστερα από ένα έρωτικό γλέντι άφησε τον έαυτό του να ξεχειλίσει.

—Στάσα, της είπε, σέ μισώ!

—Μέ μισείς!

—Ναί! ναί!...

Έκείνη ξέσπασε σ' ένα δυνατό γέλιο που έκαμε τον Όδυσσεα να άναρριγίσει.

—Κι' όμως πριν από λίγα λεπτά άγκαλιάζοντας το κορμί μου μου έλεγες πως ποτέ δεν άγάπησες όσο έμένα τώρα.

—Σου έλεγα την άλήθεια. Καθώς ουδ λέγω και την στιγμή αυτή την άλήθεια. Μισώ τὰ νειάτα σου αυτά γιατί τὰ αισθάνομαι έτοιμα να με προδώσουν.

—Τι κακός πού είσαι!...

Και τον έφίλησε στα χείλη με όλη τη φλόγα της νεότητός της. Δεν έπέρασε όμως καιρός και ο Όδυσσεας αισθανόθηκε την ύποψία του να άληθεύει. Μία πεταλούδιτσα ή Στάσα που την τραβούσαν τὰ άντρικά νειάτα σαν γύρω στη φλόγα. Και τὰ φτερά της πεταλούδιτσας έπεσαν μέσα στη φλόγα αυτή. Ο Μάνος Βεργής την έσυρε στα δίκτυα του. Ήταν ένας νέος με όλη την φλόγα και όλες τις άδυναμίες που έχουν τὰ νειάτα. Την είδε μονάχη της ένα θράδυ και κατέφυγε σ' όλα τὰ ψέμματα. Έμαθε πως ήταν ή έρωμένη του Άργυρου και με τὰ ίδια ψέμματα πάλι την πολióρκησε τόσο πολύ που ήταν άδύνατο ν' άνθέξει περισσότερο. Έπεσε. Τον άκολουθησε στα ραντεβού που της άριζε. Και γλεντούσε μαζί του γελώντας εις θάρος του Άργυρου που δεν έπαυε να την άγαπάει και να κάμνι γι' αυτήν κάθε θυσία. Αυτή όμως ή προδοσία δεν μπορούσε να μείνι για πολύ καιρό μυστική. Ο Όδυσσεας παρακολούθησε τη Στάσα και την συνέλαβε θυαίνοντας από την έρωτική φωνή του Βεργή. Δεν την έβρισε, ούτε θέλησε να δημιουργήσει σκηνές που θα ήσαν σέ θάρος του. Της είπε δυο λέξεις μονάχα...

—Είσαι μία άχάριστη!

Εκείνη έτρεμε. Δεν μπορούσε να έρθι καμιά δικαιολογία. Άντελήφθηκε πως έχανε ό,τι ως τώρα είχε κοντά στον Άργυρο και εξακολούθησε το δρόμο της με σκυμμένο κεφάλι από ντροπή. Ο Άργυρος εξακολούθησε κι' αυτός το δικό του δρόμο. Το κεφάλι του έσάλευε. Και στα μάτια του χοροπηδούσαν μορφές μορφές σαν έφιαλτικές όπτασιες. Κι' άνάμεσα στις όπτασιες αυτές ή Στάσα. Την έβλεπε γυμνή παραδομένη στην άγκαλιά του καινούργιου έραστου της και τὰ αυτιά του έβούζαν σαν μελίσσι. Δεν ήθελε να την ξαναδύ πλέον. Την μισούσε, την μισούσε θανάσιμα. Και αισθανότανε τώρα θαυότερα το μίσος και για την νεότητά. Καθώς προχωρούσε μέσα από τους φωτισμένους κεντρικούς δρόμους σαν νάβλεπε μέσα από τὰ φώτα και επάνω στα πρόσωπα που τον άντίκρυζαν, στο πέραςμά του μία ελρυνεία που του έπληγανε τον άνδρισμό. Και το πλήγωμα αυτό έκαμε τον άνδρισμό του άκόμη μεγαλύτερο. Δεν είχαν σημασία τα γκρίζα μισοχιονισμένα μαλλιά του. Αυτή ή προδοσία της Στάσας έδινε στον Όδυσσεα όλη την νεανική δύναμη για να δημιουργήσει μία άλλη ζωή να έκδικηθι τον ταπεινωμένο έγωισμό του. Η Στάσα, ή Στάσα! Σαν να τον κυνηγούσε άγρια το όνομα αυτό...

Εκύτταξε το ρολόι του. Σε δέκα λεπτά θάρχόταν ή καινούργια έρωμένη του—ή Νίτσα. Δεν είχε γεράσει άκόμη τόσο και είχε όλη τη φλόγα για έρωτα άκόμη. Μία ύψηλή μελαχροινή ή Νίτσα που την είχε γνωρίσει σέ μία περιπλάνησή του, ο Όδυσσεας, και ή γνωριμία αυτή έγινε συμπάθεια και τρυφερότητα. Ένας χυδαίος, ο άντρας της Νίτσας που την μεταχειριζότανε σαν ένα τίποτε. Και την είχε σαν μια σιλάδα του. Από την πρώτη αυτή γνωριμία ή Νίτσα του άνοιξε την καρδιά της. Η τραγική ζωή της συγκίνησε βαθειά τον Όδυσσεα και αισθανόθηκε την ανάγκη ενός έρωτα που να ξεχωρίσει από τους άλλους. Η Νίτσα θα μπορούσε να του δώσει την χαρά αυτή. Έτσι θα ξεχνούσε κι' εκείνη την σκληρότητα της ζωής που έκαμε με τον χυδαίο άντρα της κι' αυτός θα λησμονούσε στην τρυφερότητα της γυναίκας αυτής τον πόνο που του άφησε ή προδοσία της Στάσας. Η άνοιξις έμπαινε μ' όλα τὰ θραδυνά μεθυστικά έρώματα του περιβολιού μέσα στο κομψό διαμέρισμα που έγνωρίσε τόσο έρωτα και που θα δεχότανε για πρώτη φορά απόψε τον έρωτα μιας καινούργιας γυναίκας. Μέσα στη ψυχή του Όδυσσεα, επάλευαν τὰ πια παράδοξα συναισθήματα. Η θλίψη για ό,τι έχασε και ή χαρά για ό,τι θα εύρισκε σέ λίγη ώρα δημιουργούσαν μέσα του ένα κόσμο άλλόκοτο. Έπλησίασε στο άνοιγμένο μεσαίο παράθυρο, και άγκαλιάζοντας με τὰ μάτια του τὰ πρώτα φώτα της Άθηνας, έβεινε κατόπι σέ μία έκσταση σαν νάθελε λησμονώντας το κάθε τι να ρουφήξει με κλεισμένα τὰ μάτια, σαν μισομεθυμένος, το μύρο και την άνοιξη. Στο διάδρομο του μικρού διαμερίσματος άκούσθηκαν βήματα. Ο Όδυσσεας εκύτταξε άθελος το ρολόι του και πάλι. Τὰ δέκα λεπτά είχαν περάσει. Και θάταν ή Νίτσα που έρνώτανε στην ώρα που είχαν κανονίσει. Έτρεξε άμέσως προς την πόρτα για να την υποδεχθι. Σαν να λυνοδύσαν τὰ πόδια του από άλλόκοτο φόβο και μία παρά-

δοξη συγκίνηση. Στο διαμέρισμα και τον διάδρομο του ήταν άπλωμένο το μισοσκόταδο. Ο Όδυσσεας με μισοκλεισμένα από συγκίνηση μάτια έπιθύρισε:

—Νίτσα! Ώ! ευχαριστώ που ήλθες. Και άντι άπαντήσεως έδέχθηκε ένα κομψό χεράκι που έσκυψε και το φίλησε με εύγνεια και φλόγα.

—Όδυσσεά!

Ο Άργυρος φιλώντας το μικρό χέρι που του έτεινε ή γυναίκα και άκούοντας τη φωνή της άνεργίγισε. Έκαμε δυο τρία βήματα προς τὰ πίσω και άνοιξε τὰ μάτια του για να πιστέψι σε ό,τι είχε υποψιασθι την στιγμή εκείνη...

—Στάσα! Έσύ!...

—Εγώ, Όδυσσεά! Το ξέρω δεν με περιμένεις...

—Τι ήρθες να κάνεις εδώ! της είπε με μία θαρρείς άπειλητική φωνή.

Η Στάσα άρπαξε τὰ χέρια του και γονατίζοντας τον έσυρε έτσι γονατιστή ως μέσα το διαμέρισμα.

—Συχώρεσε με, Όδυσσεά. Συχώρεσε με, για το κακό που σου έκανα...

—Για την προδοσία σου.

—Πες ό,τι θέλεις. Δώσε όποιον χαρα-

κτηρισμό θελήσεις στην πράξη μου, μά σου ζητώ να με συχωρέσεις...

—Μά σε συχωρέσω... Χά. Χά!

Η Στάσα άναλύθηκε σ' ένα δυνατό κλάμμα. Μέσα στο διαμέρισμα που άνέδινε και πάλι το άρωμα της άναπνοής της Στάσας, δεν άκούοτανε παρά το λυγμικό κλάμμα της Στάσας και ή θαρρείς άνάσα του Όδυσσεα. Την έβλεπε με οίκτο και περιφρόνηση και για μία στιγμή έσκέφθηκε να την διώξει με τον χυδαιότερο τρόπο. Τι ήθελε νάρθη πάλι αυτή την ώρα που αυτός περίμενε να δημιουργήσει μία καινούργια ζωή με μία άλλη γυναίκα...

—Στάσα! της είπε. Αυτό που έκανες νάρθης εδώ, ήταν μία άνοησία σου.

—Το ξέρω, το ξέρω...

—Πρέπει να φύγεις άμέσως.

—Με διώχνεις!...

—Δεν έχεις καμιά θέση πια εδώ. Έσένα σε τραβάει μία άλλη ζωή. Έγώ ένας άνθρωπος με γκρίζα μαλλιά και με ρυτίδες... Έσύ μία νέα κοπέλλα, φύγε. Πήγαινε στα νειάτα που σε φωνάζουν. Αυτά που με πρόδωσαν τόσο άθλια.

Η φωνή του Όδυσσεα έτρεμε από όργη και συγκίνηση.

—Όχι! Όχι! εφώναζε σπαρακτικά ή Στάσα. Βρίσε με! Έξευτέλειέ με, όσο θέλεις. Μη με διώχνεις όμως έτσι. Αυτή τη ζωή που λες δεν θέλω να την γνωρίσω πια. Αυτά τὰ νειάτα έχουν θανατώσει την ψυχή και τόν έρωτά μου. Πίστεψέ με Όδυσσεά! Μονάχα έσύ και ή ηλικία σου ξέρουν ν' άγαπούν την γυναίκα. Γιατί τώρα κατάλαβα τι είναι ο άληθινός έρωτας. Η τρυφερότης και ή στοργή. Αυτοί οι νέοι σαν τόν... —Σαν τόν Βεργή!...

—Γιατί να σού το κρύψω. Σαν κι' αυτόν δεν ξέρουν ν' άγαπούν. Τὰ νειάτα τους κάνουν έγωιστές και είναι ή γυναίκα ένα παιχνιδάκι μέσα στον έγωισμό τους...

—Είναι τόσο άργα πειά τώρα Στάσα...

—Δεν είναι άργα, όχι

Ο Άργυρος στα σαράντα πέντε χρόνια της ζωής του πρώτη φορά είχε άγάπησει όσο άγάπησε την Στάσα.

Ο Όδυσσεας Άργύρης άνοίγοντας την πόρτα της γκαρσονιέρας που έχρησίμευε για έρωτική φωληά έδοκίμασε μία δυνατή συγκίνηση. Δυο μήνες τώρα κλεισμένη ή πόρτα αυτή και κλειστά τὰ παράθυρά της που έβλεπαν σ' ένα περιβόλι. Μπαίνοντας ή πρώτη κίνησής του ήταν ν' άνοιξη τὰ παράθυρα αυτά. Αισθανότανε την άνάγκη ν' άναπνεύσει λίγο άέρα καθαρό. Η θαρρείς άτμόσφαιρα της κλεισμένης δυο μήνες τώρα έρωτικής φωληάς του τον έπνιγε. Σαν ν' άνάσαινε την άρωματισμένη άναπνοή της Στάσας και το μύρο που ανέδινε ή νεανική της σάρκα. Κι' ήθελε ν' άπαλλαγι από τη θαρρείς αυτή άτμόσφαιρα και να διώξει απ' τη σκέψη του όλο τέλα τη μορφή της. Σε λίγη ώρα θα δεχότανε για πρώτη φορά μίαν άλλη γυναίκα που την είχε γνωρίσει μία έβδομάδα τώρα και που του είχε ύποσχεθι να του χαρίσει ένα άπόγευμα έρωτος προδίνοντας τον χιτρά της. Άπ' τὰ άνοιγμένα παράθυρα ώρμησε το φώς, ή άνοιξις, τὰ λεπτά άρώματα των περιβολιδών. Και ο Όδυσσεας με τρικυμισμένη τη σκέψη αισθάνθηκε μία άνακούφισι. Έρριξε μία θιαστική ματιά γύρω του και διώρρωσε μερικά μικρά έπιπλα άγορασμένα με το γοβστο της παληάς του φιλένάδας της Στάσας. Ύστερα άθελος έκτύταξε σ' ένα στρογγυλό κρυστάλλινο καθρέφτη κρεμασμένο επάνω από μία κομψή καλλιτεχνική τουαλέτα

—Αδύνατο. Φύγε...

Η καρδιά του Όδυσσέα κτυπούσε δυνατά και η παλιά αγάπη ξυπνούσε μέσα του άγρια. Μά δεν έπρεπε να υποκύψει. Άναψε ένα φως τυλιγμένο σ' ένα πράσινο μουντό άμπαζοϋρ και πρώτη φορά τόσο ώρα μέσα στο φως αυτό διέκρινε το πρόσωπο της Στάσας. Ήταν περισσότερο όμορφη και περισσότερο νέα από κάθε άλλη φορά. Και καθώς γονατιστή έκλαιγε και τον ικέτευε, είχε μια ρόδινη όψη σαν προσηλασμένη Παναγία. Άντικρύζοντας τα νειάτα και την όμορφη αυτή εδοκίμασε και πάλι άγριο μίσος.

—Α! όχι! Δεν θα αφήσω τον έαυτό μου να πέσει και πάλι θύμα της προδοσίας σου. Φύγε Στάσα. Γιατί σε μισώ. Γιατί...

—Γιατί περιμένεις μιάν άλλη γυναίκα...

—Δε σου τ'ό κρύβω...

—Που δεν θα έλθω ποτέ...

—Δεν θα έλθω...

—Όχι.

Ο Όδυσσέας έσήκωσε άγρια τη γροθιά του.

—Και αυτό τ'ό ξέρεις έσύ;

—Γιατί σ' αγαπούσα, Όδυσσέα και δεν μπορούσα ν' αφήσω μιά άλλη γυναίκα να πάρη τη θέση μου.

—Ψεύτρα! Προδότρα! Ατιμή!

—Βρίσε με ακόμη περισσότερο. Λέω θά σου πιάσω κακία.

—Φύγε! Φύγε!

—Σ' αγαπώ!

—Σε μισώ!

—Μη φοβάσαι για την άλλη γυναίκα, Όδυσσέα. Άνταμωθήκαμε κάτω στο κατώφλι της πόρτας σου. Ήξερα πως θα έρχότανε απόψε εδώ. Γιατί η Νίτσα δεν μου είναι άγνωστη.

—Ξέρεις την Νίτσα!

—Δεν ήξερε εκείνη πως ήμουν εγώ η παλιά έρωμένη σου. Όταν στην πόρτα μπροστά της είπα πως δεν πρέπει να μου κλέψη το δικαίωμα, εκείνη υποχώρησε. Έφυγε κλαίνοντας. Την αίσθανθηκα δυστυχισμένη...

—Αυτό που έκανες...

—Για να σε κερδίσω θα έκανα ότι μπορούσα. Γιατί αισθάνομαι πως δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα, χωρίς την τρυφερότητα και την σιτοργή σου.

Η Στάσα άκουμπισμένη σ' ένα ντιβάνι αναλύθηκε πάλι σ' ένα θουβό λυγμικό κλάμμα. Ο Όδυσσέας έσταύρωσε τα χέρια του σε στάση απελπισίας και την έβλεπε ακίνητος και με ένα αλλόκοτο αίσθημα. Από το άνοιγμένο παράθυρο ώριμοσε μέσα στο διαμέρισμα το μισοφωτισμένο ή ζωή, ή άνοιξη και οι ήχοι ενός μακρινού τραγουδιού γεμάτου τρυφερότητα και έρωτα.

Επάνω στο τζάμι του παραθύρου έφτερουγίζε τρελλά ένας σπίνος και το άπομακρυνό τραγουδι πλησίαζε ολοένα και γινότανε παράπονο, τόνος έρωτικού.

Ο Όδυσσέας αισθάνθηκε την άναπνοή του θαρρείς από το άρωμα που ανέδιναν και πάλι τα μαλλιά και το κορμί της Στάσας και από την συγκίνηση που τον έπνιγε. Τα άστια του άθελα έπεσαν και πάλι στον κρυστάλλινο καθρέφτη της τουαλέτας. Τα γκρίζα μαλλιά του του φάνηκαν σαν τουφες από άσπρο άχραντο χιόνι. Έχαμογέλασε πικρά και πλησιάζοντας προς την Στάσα της έπληξε με τρυφερότητα το χέρι:

—Καυμένο παιδί! Τι μπορείς να έρής πειρά από ένα γερασμένο άνθρωπο σαν κι' εμένα!

—Τόν αληθινό έρωτα, είπε εκείνη με λυγμικό κλάμμα.

Και έπεσε στην άγκαλιά του με άπελπισία και πάθος. Εκείνος της έφίλησε τα μαλλιά... Η άνοιξη ώργιάζε έξω, με φωνές, τραγούδια και μεθυστικά άρώματα...

Στην άγκαλιά του Όδυσσέα η Στάσα έψιθύριζε:

—Τώρα κι' εγώ μισώ τα νειάτα αυτά... Τά μισώ... Είναι μιά προδοσία... Ο Όδυσσέας την έβλεπε με τρυφερότητα. Δεν άπαντούσε...

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΜΑΡΜΑΡΑ

Σ κόρπιοι ναοί! κατάλευκοι ρυθμοί και χαλασμένοι

μιάς Άπολλωνίας μουσικής ήχοι μαρμαρωμένοι

που τ'ό θουβό τραγουδι σας κρυφά ή ψυχή τ' ακούει

πάνω στην άγλη έρπα της ή σιωπή να κρούει

Ναυάγια, στον Άττικό τόν θράκο συντριμμένα,

σας χαιρετώ στοχαστικά, μά όχι λυπημένα.

Ο ίσκιος σας περήφανος κι' άθρήνητος άς πέφτει

μέσ' στον τερπνό του Ίδανικού κι' άθόλωτο καθρέφτη

Άπό μακριά σας χαιρετούν της φοινικιάς τα τόξα

κλαδιά σεμνά, άργοκίνητα, που τ'ό σαλεύει ή δόξα,

την Νίκη σαν να νοσταλγούν, π' άνοιγε τ'ά φτερά της,

έρμη την γκρεμισμένη της άφίνοντας φωλιά της.

Ο χρόνος στην σκληράδα σας στο διάβα του σκαλίζει

μά ή τεχνίτρα ή Άνοιξη, τάχα πως άναχτίζει

το ραγισμένο τρίγυφον και την νεκρή ύδρορροή

γεμίζει με άνώφελη τις χαραμάδες χλόη.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΑΠ' ΤΑ "ΔΕΚΑΣΤΙΚΑ."

Τ'όλόισο, τ'ό περήφανο κορμί τ'ό λόγισαν, τ'ό τσάκισαν οι πόνοι, που του καιρού πληθαίνουν την όρμη. Κι' όμως, όσο τ'ό τέλος μου σιμώνει, μέσ στην καρδιά μου νιώθω να ριζώνει —λουλούδι της αγάπης τ'ό χειμώνα— χλωμέφυλλη κι' αδόνηστη άνεμώννα, μιά λαχτάρα σεμνή για τ'ή Ζωή! Λίγη ζωή, που τ'ό τραγούδια μόνα προδίδουν τη βαθιά της την πνοή.

ΜΑΡΚΟΣ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΣ

Ποικίλες... ιστορίες

ΤΙ ΘΑΚΑΜΝΕ ΕΚΕΙΝΟΣ

—Πώς! αυτή τη δουλειά που σου ανέθεσα δεν την τελείωσες ακόμα; βρυχήθηκε ο προϊστάμενος του γραφείου στον υπάλληλό του. Έχει περάσει ένας μήνας από τότε που σου είπα να την τελειώσεις.

—Την έξεχασα, κύριε, τ'ό άπάντησε ήρεμα ο υπάλληλος.

—Την έξεχασες! φώναξε ο προϊστάμενος. Είμαι πεπεισμένος να ιδω τι θα έκανες αν έχναγα κι' εγώ να σε πληρώσω.

—Δεν θάφαινα να περάση ένας μήνας, αλλά θα έρχόμουν να σ'ό τ'όμιζα άμέσως, τ'ό άπάντησε άπαθέςτατα ο υπάλληλος.

□ □

ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΑΠΟΦΑΣΗ

Ός γωστόν, οι Ίρλανδοί θεωρούνται από τους Άγγλους, κουτοί, όπως οι Σκωτσέζοι θεωρούνται φιλάργυροι.

Ίδου ένα σπαρταριστό δείγμα της κουταμάρας των πρώτων:

Σε μιά Ίρλανδική πόλη ή όποια χρειάζοταν ένα καινούργιο χτίριο φυλακών, συνήλθε τ'ό Δημοτικό Συμβούλιο για να συζητήσει την κατάσταση επί του προκειμένου. Τά διαθέσιμα κεφάλαια για την οικοδόμηση των φυλακών ήσαν πολύ λίγα. Έπειτα από μιά άρκετά μεγάλη συζήτηση, που διακοπτόταν συχνά με τ'αταρίσματα, ή όλομέλεια του συμβουλίου, έλαβε όμοθυμωμ'ό την παρακάτω άπόφαση:

«Ημείς οι ύπογραφομένοι έγκρίνομεν την οικοδόμησην ενός νέου κτιρίου φυλακών. Τ'ό εν λόγω κτίριον θα κτισθ'ό με τ'ά υλικά του κατεδαφισθ'όμένου παλαιού κτιρίου των φυλακών, τ'ό όποιον θα έξασκολληθ'ό να χρησιμεύ'ό ως φυλακή μέχρις ότου άνεγερθ'ό τ'ό νέον κτίριον».

□ □

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥ ΝΕΥΡΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο νέος ένοικος του οικτροφείου σταμάτησε με τ'ό δεύτερο παπούτσι στο χέρι, όφου είχε ήδη αφήσει τ'ό πρώτο να πέσει με πάταγο πάνω στο πάτωμα. Δυό φορές είχε προειδοποιηθ'ό από τόν νευρικό ήλικιωμένο κύριο ή όποιος έμενε στο άποκάτω δωμάτιο, να μην πέφτουν τ'ά παπούτσια του στο πάτωμα με τόσο πάταγο και δεν τόν αφήνουν να κοιμηθ'ό.

Έπειδή δέ τώρα είχε θυμηθ'ό αυτή την προειδοποίηση του άποκάτω συγκάτοικου του, άφησε τ'ό δεύτερο παπούτσι χωρίς θόρυβο πάνω στο πάτωμα και άμέσως κατόπιν γδύθηκε και κοιμήθηκε.

Έπειτα από μιά ώρα έξύπνησε από ένα χτύπημα στη πόρτα.

—Ποιός είναι; ρώτησε.

—Πότε στην όργη θα πετάξης και τ'ό δεύτερο διαβολοπάπ'ότσιτο στο πάτωμα για να μπορέσω να κοιμηθ'ό ήσυχος; Τ'ό φώναξε ο νευρικός άνθρωπος άπόξω.

Περύγρη ιστορία. Άρχισε από τ'ά άδεια της συζυγικής παστάδος, έσυνεχίσθη ε'ς τόν δρόμον, έφθασε ως τ'ό αυτόφωρο, όπου και έπαύθη ή τελευταία λαοτραγική της φάση. Ήταν μιά άνθοδέσμη που τόν έδημιούργησε. Άνθοδέσμη δηλαδή είναι τ'όπος τ'ό λέγειν. Ήταν μπόμπα περισσότερο παρά άνθοδέσμη.

Και ίδου: Έκάθ'ό τ'ό ζεύγος εις τ'ά ιδιαίτερα διαμερίματά του και είχε παραδοθ'ό εις νομίμους τρυφερότητας, άπό εκείνες που επιτρέπουν οι άνθρωποι, ή εκκλησία και ή τόπος.

—Άγάπη μου...

—Πόσο μ' αγαπ'ό;

—Ός τόν ουρανό!

—Θά μ'ό πάρης εκείνο τ'ό κολιέ;

—Ό,τι θέλεις.

—Θά μ'ό πληρώσης τ'ό καινούργιο φόρεμα;

—Κι' αυτό αγάπη μου.

—Και τ'ά καινούργια παπούτσια;

—Κι' αυτά χρυσή μου!

—Ξέρεις, χρυσέ μου, είναι φθινόπωρο

τώρα, και είμαι έντελ'ό άπ'ροετοίμαστη.

Άλλά ξέρω πως είσαι καλός...

—Γιά εσένα όλα!...

Οι σύζυγοι είναι κουτορνίθια. Ο γάμος ήτ'ό πραγματι είναι μυστήριο, διότι αν δεν ήταν μυστήριο θα ήταν εύκολος ή έξήγηση πως οι άπόγονοι του Άδάμ, παρά την πείραν των αιώνων δέχονται να μεταβληθ'όιν εις πατάκια τ'ά όποια μαδούν με έξαιρετικήν δεξιότητα αι άπόγονοι της Εύας. Άς είναι όμως. Αυτά άποτελούν άλλην ύπόθεση περί της όποιας θα έπρεπε ίσως να γραφ'ό ειδική πραγματεία. Πρόθυμος, λοιπόν, ήταν ή σύζυγος να προσφέρη και τ'ά τελευταία του π'όλλα εις τ'ό μάθημα της θελκτικής συζύγου.

—Μ' αγαπ'ό χρυσή μου;

—Τελλανόμει.

—Λές αλήθεια;

—Είμαι για τ'ά σίδερα!

Για τ'ά σίδερα, άκριβ'ός ειπείν ποτέ δεν είναι τ'ό θ'όλυ. Ο άρρεν έχει πλασθ'ό εκ φύσεως γι' αυτά, πράγμα άλλωστε που άποδεικνύεται από τη συνέχεια της κουβέντας.

—Μ'ό είσαι πιστή;

—Άν σου είμαι!...

—Και θά μ'ό είσαι πάντοτε;

—Μέχρι θανάτου!

—Πόσα θέλεις λοιπόν;

—Πέντε χιλιάδες...

Άλλά ή σύζυγος δεν έπρόφθασε να συμπληρώση και έμπράκτως την κουταμάρα του. Καθ'ός έκανε να βγάλη τ'ό χονδρόν πορτοφόλλιον, έσήμανε τ'ό κουδούν της πόρτας. Και σε λίγα δευτερό-

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Η άνθοδέσμη

ΤΟΥ Κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ.

Λεπτα ένεφανίσθη ή ύπηρέτρια με μιάν άνθοδέσμη:

—Για την κυρία...

Ο σύζυγος ήγέρθη:

—Ποιός τ'ό στέλνει;

Η κυρία άνησύχησε:

—Δεν ξέρω. Για να δοθ'ό την κάρτα...

Η κάρτα έγραφε «Κώστας Κωσταπ'όινου Κωστακόπουλος. Με πολλά φιλά».

Άν ήταν άναμμένο σίδερο ή μικρή αυτή κάρτα δεν θα την άφηνε κάτω με τόσο τ'όμο ή σύζυγος. Άν ήταν σκορπιός και τόν εδάγκωνε δεν θα άχριοΰσε έτσι. Για μιά στιγμή έγινε κόκκινος. Ύστερα έξεροκατάπτε. Ύστερα έγινε κίτρινος. Ύστερα έξερόβηξε. Ύστερα έγινε πράσι-

—Άπο... ή! Ι ύναιον!... ή ήγύναιον!...

νος. Και ύστερα έπαύθη να έλάλει.

—Μωρήηηηη!

—Χρυσέ μου!

—Ατιμηηηηη!

—Άγάπη μου!

—Άπιστηηηη! Γύναιον, παληογύναιον, ύπογύναιον! Τι είναι αυτά; Ποιός είναι αυτός μωρή που σου στέλνει άνθοδέσμες και φιλά; Μέσα στο σπίτι μου μωρή, μωρή μπροστά στα μάτια μου... Πές μου ποιός είναι!...

—Δεν τόν ξέρω!

—Δεν τόν ξέρεις; Γύναιον! Παληογύναιον! Ύπογύναιον! Όξω.

—Χρυσέ μου!

—Όξω, έξω.

—Άγάπη μου...

—Όξω, έξω, έξω!

□ □

Άπο τ'ό δρόμο που είχε ώθήσει ή μα-

νόμενος σύζυγος τ'ό τρυφερόν του έν δευτερον έμάζεψε και τ'ά δυό ήμισ'ό ή διεργόμενος πόλισαν. Και π'όττων τ'ό καζήκον του τ'ά ώδήγησε έως εδώ.

—Τι συνέβη;

Ο πταισματοδίκης ρώτησε. Και άπάντησε τ'ό δ'όργανον της τάξεως ότι διεργόμενον άπό την όδον τάδε αριθμός δείνα, είδε περιεργον σκηνήν. Ένα κύριον μέσα άπό την πόρτα με ένα μπαστούιν. Και μιά κυρία έξω άπό τη πόρτα με μιά παντοφλ'όν. Είδη άκόμη κόσμον πολύ που διασκέδαζε καθώς άκουγε φοβεράς ύβρεις και καθώς έβλεπε πότε την ράβδον να κατέρχεται έν είδει περιστ'όρας επί της κεφαλ'ός της κυρίας και πότε την παντοφλ'όν να περιπατ'ό επί της κεφαλ'ός του κυρίου.

—Μπ'ό;

—Μάλιστα, κύριε πταισματοδίκ'ό!

—Όστε συντελέοντο ως τόν δρόμον!

—Έφθασαν και εις τ'ό πεζοδρόμιον!

—Μπ'ό;

—Μάλιστα, κύριε πταισματοδίκ'ό!

—Έλάτε λοιπόν έσείς...

Εις τ'ό έδώλιον καθόταν εκείνος σφ'όγων στα χέρια του την όζώδη ράβδον. Και εκείνη έχουσα εις τ'ό άνοιχτό καρ'ό τ'ό στήθους την παντοφλ'όν της όποι'ός μόνον ή μύτη έφαινόταν. Έσηκώθη π'ότως ή σύζυγος και έξέθεσεν μαινόμενος άκόμη την ύπόθεσιν:

—Διαζύγιον!...

—Αυτό δεν είναι δουλειά μας, κύριε. Άπό άλλοθ'ό θα τ'ό ζητήσετε. Έμ'ας μας ενδιαφέρει τ'ό σημερινόν έπεισόδιον.

—Έχει έρωμένον!

—Δεν με έγνωίτε;

—Διαζύγιον!

—Μά κύριε...

—Έχει έρωμένον!

—Άς προχωρήσωμεν...

—Διαζύγιον!

—Κάθισε κάτω.

—Έχει έρωμένον, κύριε, που έχει τ'ό θράσος να της στέλνη άνθοδέσμες μέσα στο σπίτι μου, κοντά μου, μπροστά μου, επί παρουσία μου με χίλια φιλά! Διαζύγιον! Έχει έρωμένον! Μ' έγνωίτε; Πρέπει να φύγη άπό τ'ό σπίτι. Όξου! θρασύ, ύποπτον, ύπουλον, χαμερπές και τ'ό πεινόν ύποκείμενον!

Έκλήθη και ή κυρία. Με δάκρυα εις τ'ός ώραιούς όφθαλμούς διεμαρτυρήθη εις ύφος μελισταλάκτως μελοδραματικών:

—Ψέδος!

—Ποιό είναι ψεύδος; Δεν μας ενδιαφέρουν τ'ά ιδιαίτερά σας εδώ. Ο καυγ'ός μας ενδιαφέρει. Σ'ας έπαναλαβ'όνω κι' έσ'ας αυτά θά τ'ά κανονίσετε άλλοθ'ό.

—Δεν ήτανε ύποπτη!...

—Δεν με έγνωίτε;

—Ψέδος!

—Μά κυρία μου...

—Δεν ήτανε ύποπτη!

—Άς προχωρήσωμεν.

—Ψέδος!

□ □

Άπο τ'ό δρόμο που είχε ώθήσει ή μα-

(Τ'ό τέλος στη σελ'όνα 48)

“Όταν οί μεγάλοι πεινούσαν

Ο ΒΕΡΛΑΙΝ ΚΑΙ ΟΙ ΕΚΔΟΤΕΣ ΤΟΥ

Ο ποιητής και συγγραφέας, ιδίως στα παλαιότερα χρόνια ήταν πάντοτε άνθρωποι που έπαιζαν γροθιές με την φτώχεια και την αναπαράδιά.

Υπήρξε δε εποχή που η ποίηση ήταν συνώνυμο... της πείνας. Όσο δε πιά μεγάλο ήταν το ποιητικό τάλαντο τόσο μεγαλύτερη και η πείνα του κατόχου του.

Γιατί όπως είναι γνωστόν, είναι δυσκολότερο, στην αρχή τουλάχιστον, να καθιερωθεί, να αναγνωρισθεί μια πραγματική αξία παρά μια μετριότητα.

Από τους περιφημότερους... πειναλέους των γραμμάτων υπήρξε και ο μέγας Γάλλος ποιητής Βερλαίν.

Λοιπόν ο άνθρωπος αυτός με τον υπέροχο τον μουσικώτατο στίχο, είχε πάντοτε ιστορίες, άμεσως μὲν με την κοιλιά του και έμμεσως με τους διαφόρους εκδότες και διολιπόλες που πολούσαν έργα του.

Θα σας αναφέρουμε παρακάτω μερικά από τα ωραιότερα σχετικά ανέκδοτά του.

□ □

Οι χρηματικές συζητήσεις του Βερλαίν με τον κυριώτερό του εκδότη, τόν Βανιέ, έμειναν θρυλικές.

Το κατάστημα του και Σαίν-Μισέλ, γέμιζε συχνά από τις θορυώμενες κραυγές του Βερλαίν. Τρομερές ιδίως, ήταν οι ποιητικές όταν του ήρουντο καμιά προκαταβολή. Περίτρομος ο Βανιέ, κατέφυνε τότε στο πίσω μέρος του καταστήματός και βούλωνε τ' αυτιά του με τα χέρια του για να μην ακούη τόν Βερλαίν που... ορύετο και γτυπούσε την μαγκούρα του με δύναμη στο ξύλινο πάτωμα! Έπί τέλους, κουρασμένος πιά ο Βερλαίν, έπαιρνε από την διτρίνα 3—4 τόμους του και πήγαινε να τους πουλήση στον γειτονικό υπαίθριο βιβλιοπώλη για να εξασφαλίσω το μεσημεριανικό του! Ο Βανιέ έβγαίνε τότε από την κούπη του εδνυνής που την γλύτωνε με τόσο λίγα.

□ □

Ο Βερλαίν δεν διάταζε διόλου να πηγαίνει ο ίδιος στις εφημερίδες και να πλάσσει τα ποιήματά του. Όπως όμως ήταν πολύ αδύνατος στους λογαριασμούς, τόν έτρωγαν πάντα... στο ζύγι.

Μια μέρα, η εφημερίδα «Ζίλ-Μπλάς» δημοσίεψε το συννέτο του «Σαζέζ». Ο Βερλαίν χαρούμενος για το γεγονός, πήρε ένα άμαξι και έτρεξε στα γραφεία της εφημερίδας για να πληρωθώ.

Εκεί όμως του έκαναν τόν έξης λογαριασμό: έχομε δεκατέσσερις στίχους πρὸς... 5 λεπτά τόν ένα 70 λεπτά και 5 λεπτά ο τίτλος 75 και άλλα 5 ή υπογραφή 80 τόν όλον λεπτά.

Ο Βερλαίν κόρωσε.

—Μά εγώ ξόδεψα περισσότερα για ναρθώ και να πληρωθώ! Άλλοτε δεν θα δίνω συννέτο κάτω από 100 φρ.

Μια άλλη φορά, πήγε να δώση ένα ποίημά του στην επιθεώρηση «Τέχνη και Κοινωνία». Του πρότειναν 5 φρ. τα οποία έδέχθη και εισέπραξε άμέσως.

Την άλλη μέρα επέστρεψε στόν διαχειριστή της επιθεωρήσεως και με θυμωμένο ύφος.

—Κύριε, τού λέγει, μου δώσατε «θέ» γι' αυτό το ποίημά μου ένα κάλπικο πεντόφραγκο! Αυτό δεν ήταν σωστό έν μέρους σας!

—Άγαπητέ ματρε, έκανε ο άλλος καταθρονημένος, μη συγχύζεσθε σας παρακαλώ και τὸ πράγμα διορθώνεται. Θα σας δώσω άμέσως ένα άλλο πεντόφραγκο.

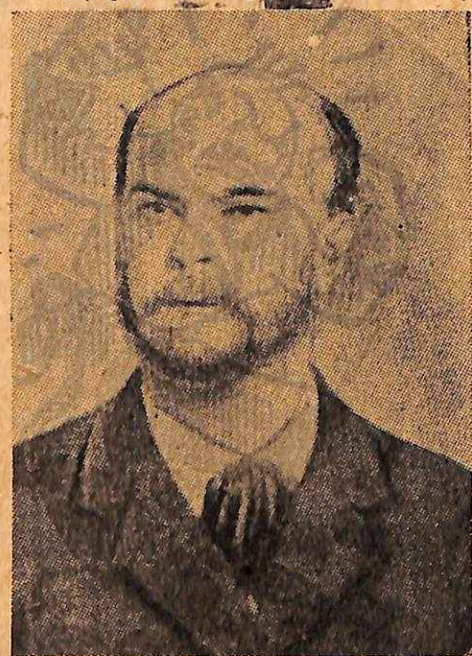
Έτσι κι' έγινε: ο Βερλαίν πήρε τὸ νόμισμα τὸ έβαλε στην τσέπη του και άρχισε να κουβεντιάζη για πολλά και διάφορα με τόν διαχειριστή. Στο τέλος, όταν πιά έτοιμάσθηκε να φύγη, τού λέγει ο άλλος διατακτικά, αν δεν θα μπορούσε να τού επιστρέψη, τὸ κίβδηλο πεντόφραγκο.

—Ω! έκανε ο Βερλαίν χαμογελώντας πονηρά, κατάφερα να τὸ «περάσω», όχι όμως και τόσο εύκολα, σας δεβαθώ!

Και χαιρετώντας τόν κατάπληκτο διαχειριστή δόγηκε.

□ □

Μια μέρα πάλι, κουρασμένος πιά από την

Ο ποιητής Πόλ Βερλαίν.

άνεγεια και την διαρκή πάλη με τους διαφόρους τυράννους του, όπως έλεγε τούς εκδότες, είχε μια φαινή έμπνευση, θα έκαμνε τόν... τρελλό για να τόν κλείσουν σε κανένα τρελλοκομείο και να ήσυχάζη πιά.

—Ως τώρα, είπε στους φίλους του, δεν ζήτησα καμιά θέση, καμιά άρρομοθία από τὸ κράτος. Τώρα όμως θα ζητήσω μια θέση που κανέναν έως τώρα φίλος τού καθεστῶτος δεν τὸλμησε να ζητήση.

—Τί είδους θέση;

—Τὴν θέση... ενός τρελλού. Θέλω να με «διορίσουν» τρελλό σ' ένα φρενοκομείο.

Και βλέποντας την έκπληξη τών φίλων του, τούς εξήγησε:

—Μὴν ανησυχήτε όμως, δεν θαμαι κανέναν τρελλός... για δέσιμο. Ούτε ψυχρολουσία θα μου χρειασθώ ούτε ζουρλομανδύας, ούτε άσπρονωτήριο. Θα είμαι ένας πολύ ήσυχος τρελλός, καλόβολος, υπάκουος. Τα πράγματα θα πάνε μόνα τους. Θα ιδήτε χάρις στις σχέσεις μου, ή δουλειά θα τελειώση γρήγορα. Θα γώ με λίγο τόν διορισμό τού τρελλού μιά χαρά. Θα σκηνοθετήσω αΐφνης,

μια σκηνή στόν Βανιέ, θα πάγω να τού ζητήσω 100 φρ. προκαταβολή, αυτός φυσικά δεν θα μου τὰ δώση και εγώ θα τὰ κάνω γυαλιά καρφιά. Μια όποτε να μπῶ στο φρενοκομείο. Από την ώρα εκείνη, θα γείνω ένας πολύ ήσυχος τρελλός, θα μου δώσουν ένα ωραίο περίπτερο, πού θα βλέπη σε πρασιές και λουλούδια τα όποια θα καλλιεργούν άληθινοί τρελλοί, θα γώ την άνάπαυσή μου, τὸ φαγητό μου, την υδροθεραπεία μου... και τις ύψηλές σχέσεις μου: Μ. Ναπολέον, Λουδοβίκος 14ος, Ίησους Χριστός κ.τ.λ...

Τὸ πρωτότυπο όμως αυτό σχέδιο τού Βερλαίν δεν έπιασε. Δέν μπόρεσε ο ποιητής να πείση ως τὸ τέλος τούς γιαιτρούς ότι είχε τρελλαθώ και έτσι αυτοί δεν έξαστέτελαν καποτε διαβεβαιωνόντας του ότι δεν έχει άπολύτως τίποτε!

Άπαρηγόρητος ο Βερλαίν έλεγε άργότερα:

—Τί κρίμα! Και όμως θα είχα τὰ ωραιότερα έπισκεπτήρια τού κόσμου: Πόλ Βερλαίν, τρελλός, τού ασύλου Άγίας Άννης, Παρίσι.—Σάν να λέμε δηλ. «Πόλ Βερλαίν, ποιητής, της Γαλλικής Ακαδημίας!».

□ □

Όταν κάποτε βρισκόταν στο Λονδίνο, ο Βερλαίν άγόρασε ένα ζεύγος τελειοποιημένες τιράντες τις όποιες έδειχνε με υπερηφάνεια στους φίλους του.

—Δέν θα τὸ πιστέψετε! είπε. Και όμως είναι κάτι τὸ έξοχο για την καρδιά και την ψυχή. Αισθάνεται κανείς μ' αυτές τόν έαυτό του συγκερατμένο, πιδ σίγουρο. Άλλοτε, κρατούσα τὸ πανταλόνι μου με μια ζώνη., αυτό όμως ήταν σημείο ήθικης άταξίας!

Ο Βερλαίν ήταν μέγας καφενόβιος και καταναλωτής άπεντιού. Οι φίλοι του συχνά τόν μάλλοναν και τόν έλεγαν να παύση τὸ άπέντι πού τού κατέτρωγε τόν όργανισμό.

Ένας από τούς φίλους του αυτούς ήταν και ο διάσημος συγγραφέας Φρανσουά Κοππé, ο πιδ τρομερός από τούς ήθικολόγους τού Βερλαίν.

Μια μέρα ο Κοππé τού έδωσε σαντεβού στο «Καφενείον τών Βουγιών που σώζεται ακόμα και σήμερα στο Παρίσι.

Όταν αντίμασαν, ο Κοππé άρχισε την διδαχή.

—Δέν είμεθα πιά νέοι, φίλε μου, τού έλεγε, είνε καιρός να αλλάξης ζωή. Τόσο δύσκολο λοιπόν, σου είναι αυτό;

Ο Βερλαίν έσκυψε τὸ κεφάλι και στο τέλος είπε:

—Έχεις χίλιες φορές δίκιο άγαπητέ μου, μα εκείνο που δεν είναι διόλου εύκολο είναι να κάνω αυτό που λές.

Έν τούτοις, ύπεσχέθη στόν Κοππé να κάμη δ, τι μπορεί.

Ο Κοππé έκανε πὸς πίστεψε τις ύποσχέσεις του και οι δυο ποιητὴι άφού ήσαν από 2α ποιητὴι μπύρα, έτοιμάσθηκαν να χωρισθούν. Είχαν οθάσει στην πόσα τού κασελίου, όταν ο Βερλαίν άντελήσθη ότι είχε ξεχάσει την όμπρέλλα του και έξω έβρεχε πολύ.

Ο Κοππé έκαμφέθη για να κάμη ένα κατ'όργιο μάθημα τού Βερλαίν.

—Τὰ βλέπεις τού λέγει: Να πού σε οδηγεί ή ζωή πού κάνεις: στην άσημαία σήπηση και τὴν αποβλάκωση τ' υ-ιο!

Ο Βερλαίν όμως δεν τού είπε τίποτε παρά άφισε ένα πλατύτατο γέλιο.

Είχε δηλ και ο Κοππé είχε ξεχάσει επίσης τὸ καπέλλο του!

Στὸ δρόμο τῆς εὐτυχίας

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΚΛΕΡ

Κακοφτιαγμένος κι' ελαφρός, χοροπηδούσε πού και πού σαν μηχανικό παιχνίδι, σκόνταφτε, χειρονομούσε, όρμούσε άπότομα καταδιώκοντας ένα φάντασμα κι' ύστερα ξαφνικά σταματούσε κουνώντας τὰ χέρια του με τὸ πρόσωπο πρισμένο, παραμορφωμένο. Ήταν χωρίς μύτη, χωρίς μάγουλα, χωρίς σαγόνια. Είχε μόνο δυο μαύρα, γυαλιστερά μάτια σαν δυο κομμάτια άνθρακίτου, δυο μάτια ανέγγιχτα, πού δεν είχαν καμιά δουλειά, άνάμεσα σ' αυτά τὰ έρείπια τού κουρελιασμένου κεφαλιού.

Βλέποντας τον, κανείς να κυττάξη με τὴν έπιμονή στόν δρόμο, θάλεγε πὸς κάτι ζητούσε μέσα στο χῶμα. Άπ' τόν έξώστη πού τόν κυττάζαμε εκείνο τὸ βράδυ, τόν είδαμε να βάζη όλη την προσοχή του σ' ένα σημείο, χάμω, σά να ήθελε να πεταχθώ πού τόν έκλόνα από εκεί. Στην πραγματικότητα δεν ζητούσε τίποτα, περιπλανόταν σε δυο τρείς δρόμους πού τόν τραβούσαν μυστικά. Καμιά φορά, όταν τὸ μπουλμπάρ ήταν γεμάτο ταξί και λεωφορεία βιαστικά, όρθωνόταν στα πόδια του πού λυγίζαν, φωτιζόμενος κατάμουτρα απ' τούς φάρους τών αυτοκινήτων και στεκόταν για πολλή ώρα έν έπιφυλακή...

□ □

Είχε έμφανισθί ένα χειμωνιάτικο βράδυ, σε μια συνοικία νυκτοβίων. Αυτό τὸ καταφύγιο ήταν τῆς άρεσκείας του γιατί δεν τὸ κουνούσε από εκεί. Στην αρχή τόν έδειχναν με τὸ δάχτυλο, σαν να ήταν απ' τούς «δράκους» πού τρομοκρατούσαν την παιδική φαντασία. Μερικές κυρίες έσπευσαν στο τμήμα, δεν έλαβαν όμως υπό σοβαράν έποψιν τὰ παράπονά τους: ο άλήτης αυτός δεν ζητιάνευε και στην κλινική πού τόν είχε περιθάψει είχε πληρώσει ένας φιλόανθρωπος. Δικαιώμα του ήταν να είναι άσκημος. Με τόν καιρό, διαπίστωσαν πὸς ήταν άκίνδυνος και φοβισάρες. Τόσκαγε σαν τρομαγμένο ζαρκάδι μόλις χτυπούσαν τὸ πόδι μπροστά του.

Ένα βράδυ πού σερόνταν κοντά σε μια φουβού όπου είχε δη να λάμψη ένα νόμισμα, ο καστανός τού φώναζε:

—Άλάργα, Κακομούτσουνε!

Από εκείνη τῆ μέρα, ο Κακομούτσουνας— μ' αυτό τὸ παρατσούκλι τού μιλούσαν— γίνηκε δεκτός στο τακτικό «πλήρωμα» τῆς συνοικίας. Έπί τέλους, τὸ κάτω-κάτω, ήταν ένας άλήτης παραπάνω.

Δέν ήξεραν πού γευμάτιζε ο Κακομούτσουνας, πού είχε τὸ δικαίωμα να κάθεται, σε τι κρεβάτι κοιμόταν την νύχτα. Όσα άτομα τόν πλησίαζαν, δεν μπορούσαν ν' άποσπασούν από αυτόν παρά στεναγμούς και τραυλισματα με τὰ όποια έξωμτερικευε τις έντυπώσεις του όταν βρισκόταν άντιμέτωπος με ανθρώπους. Συχνά έκανε να φανή όλόκληρες μέρες. Τόν ξεχνούσαν. Και ξαφνικά, ξεμυτούσε από έναν δρόμο, γλιστρώντας κατά μήκος τών καταστημάτων και τών προθηκών, σαν ίσκιος. Έπεχείριση να τόν παρακολουθήσουν, περπατούσε όμως άκούραστος την νύχτα γύρω από ένα τετράγωνο σπι-

τιών, κρυβόταν κάτω απ' τις έξώπορτες για ν' ανασάνη κι' ύστερα ξανάφευγε με μεγάλα βήματα, για ένα άλλο καταφύγιο. Τέλος, όταν τὸ ένστικτό του τόν ειδοποιούσε πὸς οί έχθροί του είχαν άφήσει την καταδίωξή του, έμπαινε στο άντρο του.

□ □

—Έδω και λίγα χρόνια, μου είπε ο γιατρός πού τόν είχε περιθάψει, ο «Κακομούτσουνας» ήταν ένας έξοχος νέος. Γραμματεὺς τού κ. Ξαβιέ Ζουαρέ, βου-

Άρχισε να προεδρεύη από καρίτσιο στα γεύματά του...

λευτού της Σαράντ. Όνομαζόταν τότε Ρομπέρ Βασάρ. Ο Ζουαρέ ήταν πλούσιος και πολυάσχολος, κυριολεκτικά πνιγμένος μέσα στις δουλειές, χωρίς να λείπη από κανένα κέντρο. Τόν θυμάστε; Ένας άρκετα φλύαρος, λίγο άξεστος, φοβερά φιλόδοξος, πού έλεγαν πὸς κλειδωνε την γυναικα του στο σπίτι. Τόν Βασάρ τού τόν είχε συστήσει ένας έκλογικός παράγων τού—ήταν όμως άνθρωπος άξίας πού δεν είχε ανάγκη συστάσεων. Ίσως λίγο δειλός, όπως είναι κάθε έφεδρος άξιωματικός χωρίς χρήματα, πού ξυπνά μια μέρα γραμματεὺς ενός ανθρώπου ο οποίος μπορεί την ίδια μέρα να κάνει έπερώτηση στην βουλή, να παίζη γκολφ, να προεδρεύη σ' ένα γεύμα, να νοιάξη ένα άρθρο εφημερίδας και να

δειπνήση τὸ βράδυ σε καμπαρέ με γυναικές τού ελαφρού κόσμου. Ο Βασάρ έννοούσε να σταδιοδρομήση με την ευχάριστη όμιλία του, με την λογική του, με χειραφίες, με ούισκο—όχι όμως με γυναικές. Ο Ζουαρέ τόν έβαζε να παίζη πόκερ με τούς συνεργάτες τών κοινοβουλευτικών συναδέλφων του και τόν παρουσίαζε ως έξαιρετικά έξυπνο και μορφωμένο στους χρηματιστάς και τούς δημοσιογράφους. Όλοι πίστευαν την βεβαίωση—κι' οί δυο τους, βουλευτής και γραμματεὺς, έβγαιναν κερδισμένοι απ' την φήμη τού γραμματέως. «Κυττάξε τόν Βασάρ, έλεγε ο Ζουαρέ, αυτός άσχολεϊται με όλα». Κι' ο Βασάρ, πού τις περισσότερες φορές δεν ήξερε τί τού γινόταν, παρίστανε λαμπρά τόν «μυστηριώδη». Αυτό τὸ είδος τού «κλεφτοπόλεμου»— πού θυμίζε τις μεθόδους τῆς κατασκοπείας— ήταν τῆς άρεσκείας του, ήδη, ήταν βέβαιος πὸς σε όλη την ζωή του θα βάδιζε επί τὰ ίλη των «μεγαλοκαρχαριών». Μια μέρα, ο άίτερος τού ύπουργού τών Έσωτε-

ρικών τού έδωσε μια χούφτα χιλιάρες, άνταξιβόντας τον γιατί τόν είχε άπαλλάξει με μεγάλη μαεστρία από έναν άνεπιθύμητο ρεπόρτερ. Κι' ο Βασάρ νόμιζε άμέσως πὸς έγινε ένας είδος Ταλλεράνδου, διπλωμάτου τού μέλλοντος πού δεν λογάριαζε ούτε κόμματα, ούτε ιδέες, ούτε φίλεις: μόνο τὰ «μέσα».

□ □

Σ' εκείνο τὸ σημείο τῆς καριέρας του επενέβη ή κ. Ζουαρέ, μια ύπεροχη κυρία Μποβαρύς πού ο βουλευτής δεν ένεφάνιζε σχεδόν ποτέ, γιατί τού έκανε χαρι-

τωμένες γκάφες κι' ύστερα... θυμόνε! Στην αρχή, ο Ζουαρέ την είχε δασκαλέψει: «Γιατί άγανακτείς μπροστά σε δεκαπέντε άτομα άφού δεν έχεις πεποιθήσεις; Δέν μπορώ να καταλάβω γιατί τὸ χρέμα πού μοιράζω σε μερικούς ψευδομάτυρες πού μού είναι χρήσιμοι, μπορεί να θίξη έσένα!» Άλλες μέρες, την έκαναν έξω-φρενών οί φράσεις πού χρησιμοποιούσε ο σύζυγός της για να έκθειάζη τὰ προτερήματα τών φίλων του. Δέν μπορούσε να όποέρη την έτιμόσφαιρα τῆς Βουλής ούτε τὰ μικροθέατρων. Ο Ζουαρέ την λάτρευε και την παραγάρεινε. Ο Ζουαρέ όμως ήταν τύπος τών σαλονιών, από εκείνους πού άγαπούν τις κοσμικές συγκεντρώσεις. Η μεγαλύτερή του απόλαυση ήταν να ρητορεύη—με άδεκά-

ρικούς λογους— για τον ερώτα, για την Δημοκρατία, για το σπέρ μπροστά σε ώριμες γυναίκες που γοήτευε τό... πνεύμα του!

Αυτά τα «πεταλουδίσματα» έκαναν έξω φρεσών την Ντομνίκ Ζουαρέ. Κλείστηκε στο σπίτι της κι' έκανε τὸ κουφό αὐτὴ. Ἡρθε ἐποχή πού οἱ προσκλήσεις ἀπευθύνονταν μόνο στὸν σύζυγό της. Κακὸς πίστεψε ὁ Ζουαρέ πὼς ἡ γυναίκα του θὰ υπέφερε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐγκάθειρη: στὴν πραγματικότητα, ἡ βεβαιότης ὅτι οἱ μέρες της ἀνῆκαν ἀποκλειστικά σ' αὐτὴν τὴν ἴδια καὶ μποροῦσε νὰ τὴς διαθέσει ὅπως ἤθελε, τὴς ἔδινε τὸ συναίσθημα ὅτι εἶχε ἐκδικηθῇ μὲ τὸ παραπάνω. «Ἀν πηγαίνατε σπίτι τὸς ἐκείνη τὴν ἐποχή, θὰ τὴν ἀκούγατε νὰ τραγουδᾷ, κλεισμένη μέσα στὰ διαμερίσματά της. Ὁ Ζουαρέ συχνὰ «ἐδσκαγε» ἀπ' τὸ γραφεῖο του, ἀπὸ κανένα συμβούλιο, καὶ πῆγαινε νὰ περάσει καμμιὰ ὥρα μαζί μὲ τὴν γυναίκα του, μὲ τὴν ἐντύπωση ὅτι ἐπισκεπτόταν μίαν αἰχμάλωτη νεράιδα.

Γιὰ τὸν καταπλήξη, ἀπότομα ἡ Ντομνίκ ἀρχίζει νὰ προεδρεύῃ ἀπὸ καπρίτσιο στὰ γευμάτά του πού εἶσι ἐγιναν περιζήτητα. Στὶς ἡμεπίσημες αὐτὲς συγκεντρώσεις— πού δίνονταν σὲ εὐρύ, μᾶλλον, κύκλο— ἡ γοητεία της ἦταν αἰσθητὴ κι' ἡ Ντομνίκ ὀνειρευόταν περιπέτειες ἀνάμεσα στὸν καπνὸ τῶν πούρων. Ὑστερα ξανάρχιζε τὸ πένθος της γιὰ πολὺς βδομάδες.

■ ■

Ὁ Βασάρ ἔζησε πάνω-κάτω δυὸ μῆνες χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῇ. Φανταζόταν πὼς ὁ προϊστάμενός του ἦταν παντρεμένος γιὰτὶ ἔβλεπε τὰ λουλουδιὰ νὰ καταφθάνουν ἀφθονὰ στὸ ἀπαρτίαν, ἀκουγε Σοπὲν στὸ πιάνο, πίστευε ὅμως πὼς ὁ Ζουαρέ εἶχε παντρευτῇ καμμιὰ κόρη βιομηχάνου, ὅμοια μὲ ὅλες τὶς ἄλλες γυναίκες.

Πρὸ δύο ἀκριβῶς ἐτῶν, τὴν 3 Ἰανουαρίου, ὁ Βασάρ εὐχῆθηκε ἀπλοῦστατα σφυγγώντας τὸ χέρι τοῦ προϊσταμένου του:

—Σὰς παρακαλῶ, τὰ σέβη μου καὶ τὰς εὐχὰς μου στὴν κ. Ζουαρέ.

Κι' ἀρχισε νὰ ἀνοίγῃ τὸ ταχυδρομεῖο πού εἶχε γίνει σωρὸς ἀπάνω στὸν γραφεῖο μὲ τὰ εὐχέτηρα τῶν ἑορτῶν. Ὁ Ζουαρέ, πού κύτταξε ἀφηρημένα ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο, τοῦ ἀποκρίθηκε σὲ λίγο:

—Θὰ τοῦ εὐχηθῇ μόνοι σας, ἀγαπητέ μου φίλε, γιὰτὶ σὰς κρατοῦμε στὸ γεῦμα... Θὰ λείψω γιὰ καμμιὰ βδομάδα καὶ καθὼς φεύγω σὲ λίγη ὥρα, θὰ ἤθελα νὰ σὰς ἀφήσω ὁδηγίες γιὰ τὰ διάφορα ζητήματα.

—Μακρυνὸ ταξίδι;

—Ὅχι, πᾶνω στὸ Λονδίνο.

Ὁ γραμματεὺς υπέθεσε πὼς τὸν καλοῦσαν σὲ γεῦμα γιὰ τὶς ἑορτές. Πάντως ὅμως ἡ θέλησή του νὰ ἐπιτύχῃ, τὸν συμβούλευε νὰ θεωρήσῃ αὐτὸ τὸ γεῦμα μὲ τὸν πολιτευτὴ σὰν ἐξετάσεις πού ἔπρεπε νὰ τὴς περάσῃ μὲ «ἀριστὰ».

Κι' ὅμως κατὶ τὸν ἀπογοήτευε: γιὰτὶ ὁ προϊστάμενός του εἶχε τὸνίσει πὼς αὐτὸ τὸ γεῦμα ἦταν κατὰ σὺν συνειρήνην; Ὡστε ὁ ὑπάλληλος ἔμενε πάντα ὑπόκλητος, ἀκόμα καὶ μπροστὰ στὴν ασημάνια;...

Δὲν βαρύνει ὅμως! Ὁ Βασάρ συλλογίστηκε πὼς θὰ ἐπακολουθοῦσαν ἄλλα γεύματα καὶ ἰσχυρίστηκε πὼς θὰ ἐξυμνοῦσε τὸν τρόπο νὰ ἐξυμνοῦσε καὶ τὴν ἱεραρχία πρὸς τὴν οἰκειότητα.

Ὁ Βασάρ σκεπτόταν ὅλα αὐτὰ, δταν ἀνοίξε μιά πόρτα πίσω του καὶ ξανάκλεισε. Στράφηκε. Ξαπῆ καὶ λεπτὴ μὲ διάφανο βλέμμα, φυσώντας τὰ νύχια της γιὰ νὰ στεγνώσῃ τὸ βερνίκι πού μόλις εἶχε βάλε· ἡ κ. Ζουαρέ ἔμπαινε χαμογελώντας. Φοροῦσε ἕνα σκούρο φόρεμα, χωρίς στολίδια πού ἔκανε νὰ ξεχωρίζουν οἱ ὠριές γραμμὲς τοῦ κορμιού της. Ἡ γοητεία αὐτῆς τῆς ἐμφάνισης ἔκανε τὸν νεαρὸ ἐπαρχιώτη νὰ νοιώσῃ ἀμετρη χάρα.

—Ρομπέρτ Βασάρ, κυρία Ζουαρέ, ψιθύρισε ὁ βουλευτὴς πού εἶχε ἄλλοι τὸ νοῦ του.

Ὁ γραμματεὺς σηκώθηκε ζωνρὰ καὶ προχώρησε πρὸς συνάντησιν ἐκείνης πού εἶχε μάθει πὼς ζοῦσε σὰν ἐρημίτις ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες, τῆς φίλησε τὸ χέρι κι' ἔγινε κατακόκκινος, ὁμολογώντας ἔτσι πὼς εἶχε γελαστῇ ὀλωσδιόλου στὶς προβλέψεις του. Ἡ ταραχὴ τοῦ ἔκανε τὴν Ζουαρέ νὰ τὸν κυττάξῃ μὲ περιέργεια, στενοχωρημένη κάπως, σὰν νὰ μὴν περιμένε νὰ δεχτῇ στὸ σπίτι της ἕναν ἄνδρα σὰν αὐτὸν πού τῆς εἶχαν ἀνστήσει. Θὰ φανταζόταν τὸν Βασάρ σὰν κανένα «ψωρογραφία» πού ἀντέγραφε τὶς εὐχὲς τοῦ συζύγου της στοὺς συναδέλφους καὶ φίλους του δταν γίνονταν πατέρες ἡ παρασχημοφοῦνταν. Μὲ δυὸ λόγια, ἕναν Βασάρ κοινὸ τύπο...

Κι' ὅμως, τῆς φιλοῦσε τὸ χέρι ἕνας νέος εὐγενικός καὶ ἰσχυρός. Δὲν ἦταν ἕνας κακοτυμένος, πειναλὸς φοιτητὴς μπροστὰ της, ἀλλὰ ἕνας ἀθλητικὸς νέος, κομπωντικός, μοντέρνος. Ἀπὸ συνήθεια ἀσφαλῶς, ὁ κ. Ζουαρέ εἶχε πῆ ψέμματα καὶ στοὺς δυὸ, μιλώντας στὸν ἕνα γιὰ τὸν ἄλλο. Κι' οἱ δυὸ τοὺς τὸ μάντευαν, σὲ βαθμὸ πού τοὺς ἐρχόταν νὰ χαμογελάσουν.

—Τὶ φαγητὸ ἔχομε σήμερα; ρώτησε ὁ Ζουαρέ.

—Δὲν ξέρω, εἶπε ἡ Ντομνίκ πού τᾶχα-σε μὲ τὴν ἐρώτηση.

—Κάλεσε κανέναν; ρώτησε ὁ Ζουαρέ.

—Μὰ, ἀγάπη μου, τὸ ξέρεις πολὺ καλά πὼς δὲν προσκαλῶ ποτὲ κανέναν, τοῦ ψιθύρισε.

Παντοῦ, ἔλεγε τοῦ Ζουαρέ πὼς ἡ γυναίκα του ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση. Ἡ ἔξερ πὼς τὴν πρώτη στιγμὴ πού ἕνας καλεσμένος θάρχοντα σὲ ἀπαφὴ μὲ τὴν Ντομνίκ, θὰ ἔμενε ἐκπληκτός. Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως, ἡ Ντομνίκ δὲν δίδασκε στὸ βλέμμα τοῦ νέου ἕνα κατὰ συνθήκην κομπλιμέντο, ἀλλὰ ἕναν θαυμασμὸ πού ἐφθάνε μέχρι πάθους. Τὸν κύτταξε μὲ περισσώτερη προσοχή.

Ἐπρεπε ὅμως νὰ καθίσουν στὸ τραπέζι. Ὁ Βασάρ μὲ τὴν πρόλαβε ν' ἀποδείξῃ πὼς δὲν ἐννοοῦσε νὰ συγχαρῇ τυπικὰ τοὺς οἰκοδεσπότες γιὰ τὸν διάκοσμο τοῦ διαμερίσματός τους. Σῶπαινε, ἔκανε τὸν γραμματεὴ καὶ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν Ζουαρέ, πού τὸν ἔβλεπε νευριασμένο καὶ ζηλιάρη, προσπάθησε νὰ φανῇ πὼς εἶχε χορτάσει ἀπὸ προκλήσια.

■ ■

Τὸ γεῦμα πού ἔλαβε χώραν μέσα σὲ μιὰ τραπεζαρία γεμάτη ἀκουαρέλλες, ὑπῆρξε ἀπαίσιο. Ὁ οἰκοδεσπότης παραπονοῖται γιὰ τὴν ἀτέλειωτη σειρά τῶν σουπὲ καὶ τὸν ρεβεριὼν πού τοῦ εἶχαν βαρύνει τὸ σκῆτο. Ὁ θόρυβος τῆς ὑπηρεσίας ἔπαυσε τὶς διαστάσεις σεισμοῦ! Ἡ κ. Ζουαρέ ἔθετε ἀπρόοπτες καὶ πρωτότυπες ἐρωτήσεις, ὅπου ἀποκαλυπτόταν ἕνα πάθος τοῦ ριψοκίνδυνου καὶ τοῦ περιπε-

τειώδους πού ἀσφαλῶς δὲν τὸ εἶχε ἱκανοποιήσει ἀκόμη. Μὲ τὸν τρόπο πού γίνονταν δεκτὲς οἱ μπερδεμένες ἀπαντήσεις του, ὁ Βασάρ κατάλαβε ἔξαιρικά πὼς βρισκόταν ἀντιμέτωπος μὲ μίαν ἀφελή καὶ φιλήδονη ὑπαρξὴ στὴν ὁποία ἦταν ἀδύνατο νὰ πῇ κανεὶς ψέμματα—ὅπως δὴποτε. Δὲν ἐπεζήτησε οὔτε νὰ λάμπῃ, οὔτε νὰ φανῇ, σὲ ὀρισμένα σημεῖα, πῶς πληροφωρημένος ἀπ' τὸν προϊστάμενό του. Ἀρκέστηκε νὰ ἐπιδείξῃ τὸ γλυκὸ τέμπρο τῆς φωνῆς του. Μὰ σχεδὸν δὲν μιλοῦσαν, Κάπου-κάπου, ὁ Ζουαρέ, σκεπτικός, ἀρχίζει ἕνα θέμα συζητήσεως πού τὸ παρατοῦσε ἀμέσως στὴ μέση γιὰ νὰ πάρῃ ἄλλο. Στὰ ἐπιδόρπια, εἶπε στὴν γυναίκα του καὶ στὸν γραμματεὴ του πὼς εἶχε φθάσει ἡ στιγμὴ νὰ δωροδοκῇ ἕνα φίλο κατὰ προτίμησιν ἐπαρχιακὸ καὶ παρακάλεσε τὸν Βασάρ νὰ ταξινομήσῃ, κατὰ τὴν ἀπουσία του, μερικὰ ντοσιέ. Οὔτε ἐνοίωθε, οὔτε ἔβλεπε τίποτα. Μόνος καταλάβαινε τὴν γυναίκα του καὶ φοβόταν πάντα μὴν ἦταν φορτικὴ γιὰ τοὺς ἄλλους. Πῶς κοῦφός καὶ πῶς τρελλὸς ἄνθρωπος δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ στὸν κόσμο.

Ἡ Ντομνίκ ἔφυγε ἀρκετὰ γρήγορα: ἡ μόρφωσή του νέου, ἡ ταραχὴ πού ἐκείνος δὲν τολμοῦσε ἀκόμα νὰ τὴν κρίψῃ ὀλωσδιόλου γιὰτὶ ἤθελε νὰ νοιώσῃ κι' ἐκείνη ἀπὸ αὐτὴν, ἡ ξεχωριστὴ θέσῃ στὴν ὁποία τὴν ἀνύψωνε, ὅλα αὐτὰ τὴν εἶχαν γοητεύσει, οἱ δυὸ ἄνδρες ὅμως ταίριαζαν τόσο λίγο, ὥστε τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ τοὺς ἀκούσῃ πῶς πολὺ. Χωρὶς ἐπισημοτήτες, ἀποχαιρέτησε τὸν Βασάρ μ' ἕνα χαμόγελο πού εἶχε τρυφερότητα καὶ συγκρόνως εἰρωνεία, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ πὼς ἡ ζωὴ ἐπιφύλασσε ἀκόμα θεῖες ἐκπλήξεις σ' ἕναν ἀδόξατο νέο πού πίστευε πὼς εἶχε χορτάσει ὅλα, παρὰ τὴν ἡλικία του.

■ ■

Μόλις ἔφυγε ἐκείνη, ὁ βουλευτὴς τῆς Σαράντ ἀνέπνευσε μὲ τὸ ὕψος ἀνθρώπου πού θὰ ἐπιθυμοῦσε, σχεδὸν ἀπὸ εὐγένεια, νὰ νομιστοῦν πρῶτα ἀπ' ὅλα τὴν γυναίκα του κοῦτῃ. Κατάντησε φίλος, ἀκριβολόγος, ἐνοχλητικός. Πονοκέφαλός τὸν νέο μ' ἕναν κατακλυσμὸ σκέψεων ἐπὶ τοῦ κινδύνου τῶν ἐντυπώσεων καὶ ἐπὶ τῆς πραγματικότητος τοῦ λαϊκοῦ φρονήματος. Ὁ Βασάρ πετοῦσε πού καὶ πού καμμιὰ λέξη, ἦπτε τρεῖς καφές, θεώρησε ζητήμα τιμῆς νὰ καπνίσῃ ἕνα πούρο ὡς τὸ τέλος, ἦπτε λικέρ. Ἦταν πᾶ ἀπόλυτα σκλάβος τῆς Ντομνίκ Ζουαρέ, μόνο τὸ λουλουδιὸν προσώπιακί της συλλογιζόταν κι' ἀναρωτιόταν γιὰτὶ τοῦ ἐπεφύλασσε τὴν γοητεία της, αὐτὴ πού μποροῦσε νὰ σαγηνεύσῃ κυβερνήτας καὶ νὰ τοὺς κἀν νὰ παραμελήσουν τὴν ἀποστολὴ τους. Κι' ἐνῶ ὁ Ζουαρέ τοῦ ἐξηγοῦσε ἐν πλάτει τοὺς κρυφοὺς λόγους τοῦ ταξιδίου του στὸ Λονδίνο, αὐτὸς τριγύριζε γύρω ἀπὸ τὴν γυναίκα πού μόλις εἶχε δῇ ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐντύπωση πού προκαλοῦσε ἐκείνη— κατὰ μετὰ γοήτρου καὶ προκλήσεις. Ὅλη ἡ φαντασία του γυρνοῦσε σ' αὐτὴ τὴν γοητευτικὴ ὑπαρξὴ πού σπαταλοῦσε τὶς μέρες της κοντὰ σ' ἕναν ἄνδρα γνωστὸ, ἱσχυρὸ πού σατύριζαν οἱ ἐφημερίδες καὶ πού ποτὲ τοῦ δὲν τὴν εἶχε κάνει νὰ νοιώσῃ τὸν παραμικρὸ παλμό.

Ὁ Ζουαρέ ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλά. Καὶ ἔξαιρικά ἡ Ντομνίκ μῆκε πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, ζητώντας συγνώμην πού διέκοπτε μιά τόσο σοβαρὰ συνομιλία. Ἐρχόταν ὅμως νὰ ἀποχαιρετῇ τὸν

σύζυγό της γιὰτὶ εἶχε θυμηθῇ ἀπότομα πὼς ἔπρεπε νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Τουλὼν. Μὲ τὴν γλυκερὴ φωνὴ της ἐξέφραζε τὶς ἀμετατρέπτους ἀποφάσεις της. Ὁ σύζυγός της ἀντελήφθη πολὺ καλὰ πὼς δὲν μποροῦσε νὰ τῆς ἀντιμιλήσῃ, πρὸ παντός μπροστὰ σὲ τρίτον.

—Θὰ μείνω ὀχτῶ, δέκα μέρες, δὲν ξέρω...

—Μόνῃ; ρώτησε ὁ Ζουαρέ πού θεωροῦσε «λόξες» αὐτὲς τὶς ἀπότομες ἐμπνεύσεις.

—Ἡ καμαριέρα θὰ ἔρθῃ νὰ μὲ βρῇ μὲ τὸ τραῖνο καὶ θὰ μοῦ φέρῃ τὶς ἀποσκευές μου. Φεύγω ὅπως εἶμαι.

—Πῶς, φεύγεις μὲ αὐτοκίνητο;

—Ναί, τὸ προτιμῶ. Καὶ τί τὰ θέλεις; Πᾶνω νὰ μείνω μόνῃ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ μπορῶ ν' ἀπαντᾶω τὸ τηλεφῶνο: «Ὅχι!»

—Εἶναι πέντε ἡ ὥρα, εἶπε ὁ Ζουαρέ, δὲν πιστεύω νὰ κυλᾷς μὲ αὐτοκίνητο ὅλη νύχτα;

—Ἀσφαλῶς ὀχι, θὰ σταματήσω δταν ἀποκάμω.

—Καλὰ, καλὰ, κάνε ὅπως καταλαβαίνεις, εἶπε ὁ βουλευτὴς.

—Ὁρβουάρ, κ. Βασάρ, εἶπε ἡ Ντομνίκ δίνοντάς του τὸ χέρι της γιὰ νὰ τῆς τὸ φιλήσῃ.

Ὁ Ζουαρέ πού ἤθελε νὰ φιλήσῃ τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς θέσῃ ἀνότητες ἐρωτήσεις, τὴν ἀκολούθησε στὸν προθάλαμο. Τὶ νὰ συνέβῃ τότε μέσα στὴν σκέψη τοῦ Βασάρ; Ποιὸς δαίμων νὰ τὸν ἀκλάβωσε ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμὴ; Τὶ μυστικὰ νὰ εἶχε μαντέψει, ἀραγε, στὸ βλέμμα τῆς Ντομνίκ; Ἐφευγε, ἀραγε, τόσο ἀπότομα γιὰ νὰ μὴν μείνῃ μόνῃ μαζὶ του, κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ συζύγου της; Ἀραγε, νὰ τὴν εἶχε συγκινήσει τόσο πολὺ; Νὰ ἦταν ἀραγε μιά πρόκληση, μιά ἀποφυγὴ, μιά ἀναγνώριση; Ἐμεινε μιά ὥρα πάνω-κάτω καπνίζοντας σιγαρόττα, πλησιάζοντας κάπου-κάπου στὸ παράθυρο, παρասυρόμενος ἥδη σὲ μιά περιπέτεια γιὰ τὴν ὁποία ἦταν πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα. Τέλος, ὁ Ζουαρέ ἐπέστρεψε, ἀρκετὰ ἥρεμος, σκεπτικός ὅμως. Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ μιλήσῃ γιὰ τὴν γυναίκα του, νὰ πῇ πὼς κατέκρινε τὸ φευγιὸ της μέσα στὴν νύχτα ἢ πὼς δὲν ἀνησυχοῦσε καθόλου γιὰ τὴν Ντομνίκ πού συχνὰ πῆγαινε μόνῃ ἀπ' τὸ Παρίσι στὸ Μόναχο ἢ ἀπ' τὸ Παρίσι στὴν Βαρκελώνη μὲ αὐτοκίνητο. Δὲν ἦταν πολὺ σωστὸ νὰ κἀν ἐκμυστηρεύσεις σ' αὐτὸν τὸν νεαρό. Τοῦ φάνηκε πῶς πρέπον νὰ ὑπαγορεύσῃ ἀτέλειωτες φράσεις ἀπευθυνόμενες στοὺς ἐκλογεῖς του. Ὑστερα ἀπὸ καμμιὰ δεκαριά λεπτά, ἀηδιασμένος ἀπ'

αὐτῇ τῇ ἐκνευριστικῇ ἐργασίᾳ, σηκώθηκε μ' ἕνα πῆδημα.

—Βασάρ, εἶπε, πᾶνω μιά βόλτα ὡς τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἑσωτερικῶν, ἐρχόσαστε μαζί μου;

—Ὅχι, εἶπε ὁ Βασάρ πού θὰ προτιμοῦσε νὰ ἐκτελεσθῇ ἐπὶ τόπου. Θὰ ταξινομήσω τὰ ἔγγραφα τὰ σχετιζόμενα μὲ τὰ κρασιὰ, οὕτως ὥστε, δταν ἐπιστρέψετε, νάχετε ἔτοιμο τὸ θέμα μιάς ἐπερωτήσεως πού θὰ κἀν κρότο.

■ ■

Ὁ Ζουαρέ διέταξε τὸν ὑπηρετὴ του νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ τὸ γεῦμα γιὰ τὶς ὀχτῶ καὶ νὰ εἶναι ἔτοιμες κι' οἱ βαλίτσες. Ὁ Βασάρ ἔμεινε μόνος. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ζωὴ του, δὲν μποροῦσε νὰ καθῇ σ' ἕνα ὀνειροπόλημα πῶς ἰσχυρὸ ἀπ' τὸν ὕπνο. Ἐκεῖ πού νύχτωνε, χτύπησε τὸ τηλεφῶνο. Ὁ Βασάρ ἀνατρίχιασε παίρνοντας τὸ ἀκουστικό: ἦταν ἡ Ντομνίκ Ζουαρέ. Ἀπάντησε πρόθυμα δίνοντας ἐξηγήσεις, σὰν ἔνοχος. Γι' αὐτὴν ὅμως, ἦταν φυσικὸ νὰ ἔλειπε ὁ σύζυγός της καὶ νὰ-χε ἀκόμα ἐργασία ὁ Βασάρ. Εἶπε μόνο πὼς εἶχε σταματήσει στὸ Φονταινεμπλώ, ὅπου θὰ περνοῦσε τὴν νύχτα της.

—Γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχῇσῃ ὁ κ. Ζουαρέ, εἶπε.

Μιλοῦσε σὰ νὰ τὸν προκαλοῦσε. Ἀραγε στὸ μέρος ἀπὸ ὅπου τοῦ τηλεφωνοῦσε μὲ τὴν χαδιάρα φωνὴ της, εἶχε ἐτοιμάσει τὴν ἐρωτικὴ φωνὴ γιὰ νὰ δεχτῇ ἐκείνον πού εἶχε ξεχωρίσει ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους; Ἡ συνομιλία δὲν ἦταν μακρὰς διαρκείας. Ἀργότερα, δταν τὸν ἐξέτασαν, ὁ ὑπηρετὴς εἶπε πὼς δὲν τοῦ ἦταν δυνατόν νὰ ὀρκιστῇ πὼς εἶχε μιλήσει ἡ κ. Ζουαρέ: εἶχε ἀκούσει τὸν γραμματεᾶ, νὰ τηλεφωνῇ σὲ μιά γυναίκα, δὲν εἶχε ὅμως προσέξει τὴν συνομιλία.

Μόλις κρέμασε τὸ ἀκουστικό, ὁ Βασάρ σηκώθηκε, ἔχωσε τὰ χαρτιά μέσα σ' ἕνα συρτάρι μὲ τὴν βιασύνη ἑνὸς μαθητοῦ πού τὸ σκάει ἀπ' τὸ σκολεῖο. Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν στιγμὴ, ὁ Ζουαρέ ἐπέστρεψε σκεπτικός, κουρασμένος.

—Δὲν πάνε καλὰ, εἶπε... Εἶναι ζήτημα ἂν θὰ σταθῇ ἕνα μῆνα τὸ ὑπουργεῖο...

—Α!

—Τὸ εἶχα προβλέψει, θυμᾶστε;

—Κι' αὐτὸ φυσικὰ θὰ σὰς κρατήσῃ ἐδῶ...

—Ὅχι. Ἐξ ἄλλου οὔτε στὸν προσεχῇ ἀνασηματισμὸ τῆς Κυβερνήσεως δὲν θὰ μετᾶσχω. Ἐκτὸς ἀν...

—Ἀπεναντίας, θαρρῶ πὼς ὅλοι ἀναφέρουν ἐσὰς.

—Ἡ κυρία Ζουαρέ τηλεφώνησε;

—Ὅχι, εἶπε ὁ Βασάρ.

—Ἰσὼς νὰ πῆγε ὡς τὸ Μακόν.

—Ὡς τὸ Μακόν...

—Δὲν θὰ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ, εἶπε ὁ Ζουαρέ.

—Δὲν θέλω νὰ σὰς καθυστερήσω, εἶπε ὁ γραμματεὺς. Ὡρα εἶναι νὰ σὰς εὐχηθῶ καλὸ ταξίδι.

Ἄλλοι εἶχε τὸ νοῦ τοῦ ὁ Ζουαρέ: —Ἀκοῦστε, Βασάρ. Θὰ δειπνήσουμε μαζί. Τὸ αὐτοκίνητό σας εἶναι ἔξω. Πᾶμε στὸ Φούκετ' ε. Στὶς δέκα θὰ μὲ πᾶτε στὸ σταθμὸ Σαιν-Λαζάρ. Πρέπει νὰ σὰς διηγηθῶ τί συνέβῃ μὲ τοὺς ριζοσπαστικούς...

■ ■

Μόλις εἶδε τὸ τραῖνο νὰ ξεκινᾷ, ὁ γραμματεὺς ὤρμησε πρὸς νότον, διέσχισε τὸ Παρίσι ὀλοταχῶς πρὸς τὴν διεύθυνση τοῦ Φονταινεμπλώ...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, τὸν ἔβρισκαν στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου, κατατασισμένο, παραιοφωμένο. Τυφλωμένος ἀπ' τοὺς φάρους ἑνὸς αὐτοκινήτου πού ἐρχόταν κατ' ἀντίθετη διεύθυνση, εἶχε τοακιστῇ ἀπάνω σ' ἕνα δέντρο ἀπὸ ἕνα καμῖον πού ἔπεσε ἐπάνω του. Ἡ κ. Ζουαρέ πληροφορήθηκε τὸ δυστύχημα στὴ Μασσαλία, ἀπ' τὶς ἐφημερίδες, ἀφοῦ περίμενε ὥρες ὀλόκληρες, νύχτες, χωρὶς ἄλλο, σὲ μιά ἡ περισσώτερες πόλεις. Τὴν ἐπομένη τοῦ δυστυχήματος, εἶχε τηλεφωνῇ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ρωτήσῃ ἂν ἡ καμαριέρα της εἶχε φύγῃ κι' ἂν ὁ γραμματεὺς τοῦ κυρίου βρισκόταν ἐκεῖ. Ὁ ὑπηρετὴς τῆς ἀπάντησε πὼς ὁ κ. Βασάρ δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμα. Ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ, ἡ Ντομνίκ ἔλπιζε πὼς κάπου θὰ τὴν ἀντάμωνε. Ὅσο γιὰ τὸν Ζουαρέ, ἀκόμα διερωτᾶται τί ζητοῦσε ὁ Βασάρ ἐκείνο τὸ βράδυ στὸ δάσος τοῦ Φονταινεμπλώ, γιὰτὶ ἡ Ντομνίκ ποτὲ δὲν ὁμολόγησε πὼς εἶχε δώσει τὴν διεύθυνσή της στὸν νέο καὶ πὼς πέρασε τὴν νύχτα περιμένοντάς τον σ' ἕνα δωμάτιο ξενοδοχείου.

Τὸν περιβάλωσαν μὲ στοργή. Ὁ Βασάρ πέρασε ἕνα χρόνο πάνω-κάτω στὴν κλινική χωρὶς νὰ τολμῇ ἐκείνη νὰ πᾶῃ νὰ τὸν δῇ.

—Ἀραγε νὰ μιλοῦσε γι' αὐτὴν στὶς στιγμὲς τοῦ παραληρήματός του; ρώτησα.

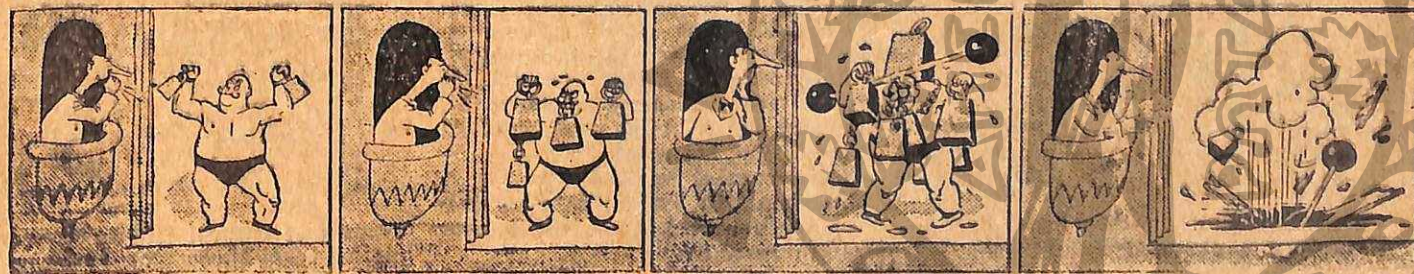
—Ὅχι, θὰ τοῦ κόπηκε ἡ λαλιά ἀπάνω στὸ δυστύχημα κι' ἀσφαλῶς παρερρόνησε...

—Κι' ἡ ἔνοχος;...

—Ποτέ της δὲν τὸ ἔμαθε κι' ὡς σήμερα δὲν παύει νὰ προσεύχεται.

ANTRE ΜΠΕΚΛΕΡ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

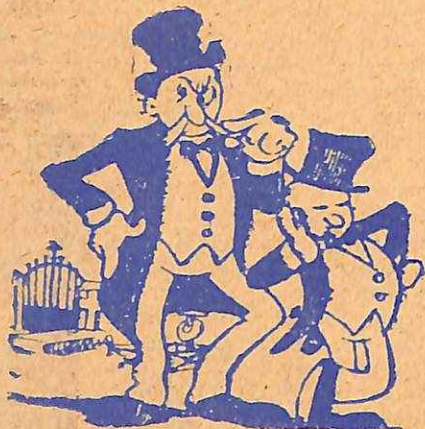

Ὁ κ. Πειραχτήρης δὲν ἱκανοποιεῖται εὐκολα. Ὁ καὶμένος ὁ πρωταθλητὴς ἀρσενος βαρὼν, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, τὸν παθαίνει ἄσχημα...

'Απ' όλα δι' όλους

ΕΝΑ ΧΩΡΙΟ... ΑΘΑΝΑΤΩΝ

στην Μοραβία της Τσεχοσλοβακίας, υπάρχει ένα χωριό, του οποίου οι κάτοικοι είναι αθάνατοι, χωρίς διόλου να ελπίσουν... και μέλη της Γαλλικής Ακαδημίας. Πραγματικά οι κάτοικοι του Γκρόντ-Σαί-

νιτζ, που φθάνουν ως 2.000, δεν πεθαίνουν πιά! Τουλάχιστον, έχει 15 μήνες να πεθάνει κανείς των.

Εν τούτοις η προνομιακή αυτή κατάσταση δεν κάμνει όλους τους κατοίκους του Σαί-νιτζ εύτυχτες, υπάρχουν και δυο άνθρωποι που αυτοί τουλάχιστον κινδυνεύουν να πεθάνουν... της πείνας. Είναι οι δυο πεθαμνατζήδες του χωριού.

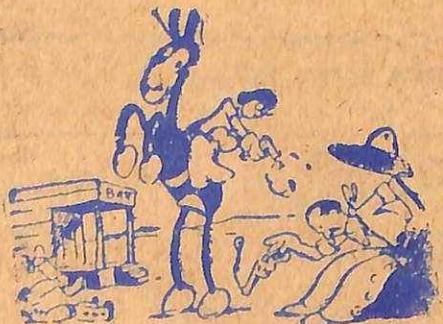
Η έλλειψη «έργασίας» τους έφερε σε δύσκολη θέση και αναγκάστηκαν να καταφύγουν στον δημο, για να τους βοηθήσει να ζήσουν.

□ □

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ... ΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

το Σάουθ Πλάτ του Κολοράδο, στην Αμερική, υπάρχει μια γυναίκα που τα κάμνει όλα: από τον δήμαρχο, ως τον αντιπρόεδρο, χωρίς να υπολογισθούν τα συνηθισμένα της καθήκοντα.

Η μίστρες Γάλμπρεχτ, είναι η διευθύν-

τρια του μοναδικού ξενοδοχείου του χωριού, και ταχυδρόμος, μαγειρίσα, η καμαριέρα κλπ.

Από έτών, είναι επίσης και ο ταχυδρομικός διανομέας του χωριού. Είναι ακόμη ο σταθμάρχης, ο εισιτηριοδότης και ο συλλέ-

κτης και ελεγκτής των εισιτηρίων στον σιδηροδρομικό σταθμό.

Όταν δε της μένει καιρός, αρμέγει και τις αγελάδες, περιποιείται το κοτότσι, και χτυπά ή ίδια μέσα στην καρδιά το βούτυρό της. Βρίσκει ακόμη τον τρόπο να... προσδεύει και στο απογευματινό τσάι (φάιβ-ο-κλόν) του ξενοδοχείου της.

Η μόνη μεγάλη περιπέτεια που είχε στην σταδιοδρομία της ως διευθυντού της αστυνομίας, χρονολογείται πριν είκοσι χρόνια.

Ένας επικίνδυνος κακοποιός, μεθυμένος είχε τραυματίσει πολλούς κατοίκους του χωριού και έβαλε φωτιά σε πολλά σπίτια.

Η γενναία Κα Γουόλμπρεχτ, καταφθάνει έφιππος, δέχεται μια σφαίρα στο άριστερό μπράτσο, αλλά κατορθώνει ν' αφήσει στον τόπο τον κακοποιό. Από τότε άκρα ήσυχία βασιλεύει στον τόπο!

□ □

ΠΕΝΤΕ ΚΡΑΤΙΚΕΣ... ΜΙΝΙΑΤΟΥΡΕΣ

πό τον καιρό που η Αλβανία έγινε βασίλειο, αποτελεί το 5ο από τα μικρότερα κράτη όλου του κόσμου.

Γά τέσσερα άλλα είναι κατά σειράν αρχαιότερα: η δημοκρατία του Αγίου Μαρίνου, που ιδρύθηκε τον 15ο αιώνα. Η δη-

μοκρατία της Ανδόρρας που χρονολογείται από το 1607, και που από την ίδια εποχή είναι προτεκτοράτο της Γαλλίας. Η ήγεμονία του Μονακό (1641) και η ήγεμονία του Λίχτενστάιν. (1683).

Περίεργη είναι η λεπτομέρεια ότι η επιφάνεια των μικρών αυτών χωρών δεν είναι ανάλογη με τον αριθμό των κατοίκων τους.

Π.χ. η Ανδόρρα έχει έκταση 452 μόνον τετραγών. χλμ. και...5321 κατοίκους. Ενώ το Μονακό—ένα πραγματικό κράτος... της τσέπης—αριθμεί επάνω στο ένα μίση τετραγωνικό χιλιόμετρό του 23.418 κατοίκους.

Το Λίχτενστάιν εξ άλλου, έχει στα 150 τετραγωνικά του χιλιόμετρα πληθυσμό 11.500 κατοίκων, και ο Άγιος Μαρίνος 12.812 σε έκταση 61 χλμ. και μισού.

Πράγμα που αποτελεί ένα ρεκόρ.

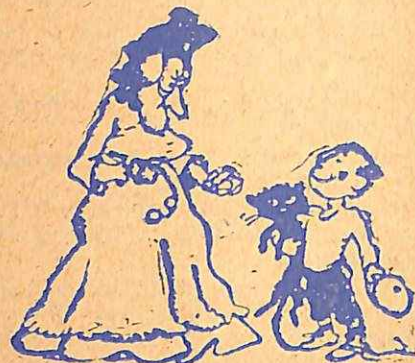
Η Αλβανία, της οποίας δεν είναι ακόμη επακριβώς γνωστή η έκταση έχει ένα μισό εκατομμύριο κατοίκους.

Υπήρχε και ένα ακόμη κρατίδιο, που το εξηφάνισε ο πόλεμος, το θρυλικό Μαυροβούνι, που αποτελεί τώρα μέρος της Γιουγκοσλαβίας.

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΝ ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ

α κυρία είχε χάσει το αγαπημένο καναρίνι της. Έψαξε παντού, έβαλε ανθρώπους να της το βρουν αλλά το καναρίνι δεν άνευρίσκετο.

Επί τέλους η άπαρηγόρητη κυρία του κα-

ναρινιού έβαλε μια δήλωση στις εφημερίδες και έταξε αμοιβή πενήντα φράγκων, σ' όποιον θα της έφερνε το αγαπημένο της πουλί.

Δεν είχε περάσει μια μέρα από την δημοσίευση της αγγελίας, όταν παρουσιάζεται στην κυρία του καναρινιού ένα μικρό αγοράκι κρατώντας κάτω από το μπράτσο του μια ωραιότατη και παχουλή γάτα Άγκυρας.

Λέγει ευγενικά της κυρίας. —Μου δίνετε σάς παρακαλώ τα 50 φρ. που υποσχεθήκατε ως αμοιβή σ' εκείνον που θα σας έφερνε το χαμένο τόσον καιρό καναρίνι σας;

—Μά εσύ δεν μου φέρνεις το καναρίνι μου, αλλά μια γάτα!

—Ναί, αλλά μέσα στην γάτα είναι το καναρίνι σας!

Δεν μās λέγει η ιστορία αν η κυρία λιγοθύμισε...

□ □

ΤΟ ΜΟΥΛΑΡΙ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

νας Ίνδος σοφός που κατέγινε ιδιαιτέρως με την ψυχολογία των ζώων, λέγει ότι μεταξύ όλων των ζώων, το μουλάρι είναι ο καλύτερος ήθοποιος και ένας

άπομιμητης τέλειος! Κατορθώνει πραγματικά, να δώσει εύκολα την εντύπωση ότι υποφέρει από πόνο και νευρικές διαταραχές, για να αναγκάσει τους κυριους του να το αφήσουν να ξεκουραστεί, πράγμα το οποίο επιθυμεί πολύ.

Ο ΦΡΕΝΤ ΜΑΚ ΜΟΥΡΡΑΙΗ ΑΠΑΝΤΑ

Ο Φρέντ Μακ Μούρραιη είναι πολύ μετρίοφρων και δεν συνηθίζει ποτέ να μιλά για τον εαυτό του. Ένας έξυπνος όμως Άμερικανός δημοσιογράφος του έστειλε ένα μεγάλο ερωτηματολόγιο, με την παράκληση να του απαντήσει γραπτός. Δημοσιεύουμε κατωτέρω τις ερωτήσεις του ήθοποιου που είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσες.

□ □

Ερ: Ποιά από τις ταινίες σας προτιμάτε;

Απ: «Τα χέρια στο τραπέζι».

Ερ: Είναι αλήθεια ότι πρόκειται να παντρευτείτε σε λίγο καιρό την Λίλιαν Λάμοντ;

Απ: Ναι, είμαστε άρραβωνιασμένοι (σ. μετ. όπως θα ήθελε στη σελίδα του Χόλλυγουντ, παντρεύτηκαν προχθές).

Ερ: Σκοπεύετε να αποσυρθείτε νωρίς από την θόνη;

Απ: Όχι. Ενώσω με χρειάζεται το Χόλλυγουντ.

Ερ: Ποιαν πρωταγωνίστρια προτιμάτε, ποιαν σ'αφ θαυμάζετε περισσότερο.

Απ: Μου φαίνεται ότι προσπαθείτε να με θάλετε σε μελαγχολία. Πώς μπορώ να σας απαντήσω, αφού ζω στο Χόλλυγουντ;

Ερ: Ποιός είναι ο αγαπημένος σας ρόλος;

Απ: Πολλοί. Έχω όμως κάποια προτίμηση για τον ρόλο που έπαιξα στο «Μονοπάτι του μοναχικού πεύκου». Μου άρεσε πολύ.

Ερ: Πότε γνωρισθήκατε με την Λίλιαν Λάμοντ;

Απ: Πριν από τρία χρόνια.

Ερ: Ζητε με τους γονείς σας;

Απ: Με την μητέρα μου.

Ερ: Παντρεύτηκατε άλλη φορά;

Απ: Όχι, ποτέ.

Ερ: Πότε και που γεννηθήκατε;

Απ: Το 1907 στο Μπήνερ Ντάμ,

Ερ: Χορεύετε;

Απ: Συνηθισμένα, δεν είμαι Φρέτ Άσταϊρ.

Ερ: Θα παίξετε άλλη φορά με την Κάθριν Χέμπουργν ή την Άνν Σόθερν;

Απ: Δεν ξέρω. Και οι δύο είναι σε άλλο στούντιο και δεν θα δίνουν μεγάλη σημασία σε ένα τέτοιο σχέδιο. Πάντως δεν αποκλείεται.

Ερ: Τι είδους θιβιλία σας άρέσουν, περισσότερο;

Απ: Μάλλον περιπετειώδη ανάγνωση.

Ερ: Τι χρώμα έχουν τα μαλλιά σας και τα μάτια σας;

Απ: Έχω γκρίζα μάτια και μαύρα μαλλιά.

Ερ: Είστε φίλοι με τον Χένρυ Φόντα;

Απ: Ναι.

Ερ: Έμφανισθήκατε στο Άμερικανικό θέατρο με την επιθεώρηση «Ρομπέρτα»;

Απ: Ναι.

Ερ: Πού συναντήσατε την μνηστή

σας Λίλιαν Λάμοντ;

Απ: Ήταν γκέρλ στην επιθεώρηση «Ρομπέρτα».

Ερ: Η μίς Λίλιαν Λάμοντ είναι μοντέλο;

Απ: Ναι, ποζάρει για τον Χόβαρτ Γκρήρ, έναν από τους καλύτερους σχεδιαστές του Χόλλυγουντ. Την ζητούν δε και άλλοι ζωγράφοι.

Ερ: Ελπίζετε να παίξετε και σε άλλο έγχρωμο φιλμ προσεχώς; Και ποιο θάνα;

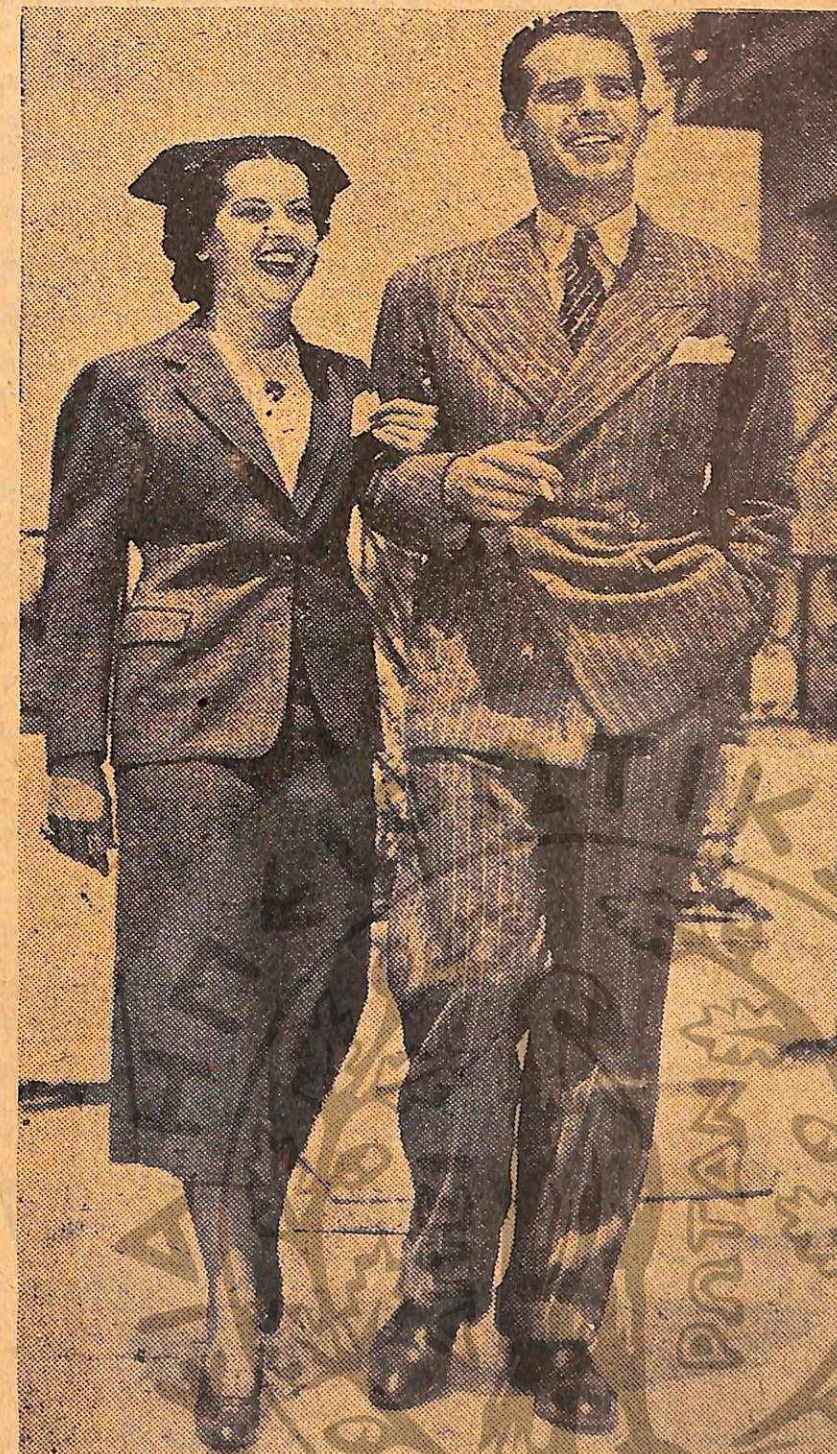
Απ: Ναι. Πιστεύω ότι τα έγχρωμα φιλμ θα επικρατήσουν. Δεν ξέρω όμως ποιο θάνα το φιλμ αυτό.

Ερ: Είναι ο Μπίνγκ Κρόσμπυ φίλος σας;

Απ: Ναι. Είμαστε φίλοι.

Ερ: Σας ντουμπλάρει κανείς σε ώριμμένες σκηνές;

Απ: Έχω υποκαταστάτη σε ώριμμε-

Ο Φρέντ Μακ Μούρραιη και η Λίλιαν Λάμοντ.

νες σκηνές κάθε νέας ταινίας μου σχεδόν.

Ερ: Ποιός είναι ο υποκαταστάτης;

Απ: Ο κύριος Χένρυ Ουάιτ.

Ερ: Ξεύρετε να οδηγήτε αεροπλάνο;

Απ: Όχι.

Ερ: Υπογράφετε προσωπικώς τις φωτογραφίες σας στους θαυμαστές σας;

Απ: Ναί.

Ερ: Σας άρέσει η άμμουδιά;

Απ: Ναί.

Ερ: Ξέρετε να μαγειρεύετε;

Απ: Έχω την συνηθισμένη ανδρική ικανότητα να ανοίγω μια κονσέρβα.

Ερ: Οδηγείτε μόνος σας το αυτοκίνητό σας ή έχετε σωφέρ;

Απ: Οδηγώ μόνος μου το αυτοκίνητό μου.

Ερ: Μακιγιάρεστε μόνος σας στην όθνη ή σας βάφει μακιγιέρ;

Απ: Μόνος μου.

Ερ: Αν εξηρτάτο από σας πόσα φίλμ θα θέλατε να γυρίσετε τόν χρόνο;

Απ: Όσα περισσότερα μπορούσα. Μου άρεσει η δουλειά μου.

Ερ: Έχετε προλήψεις και δεισιδαιμονίες;

Απ: Όχι.

Ερ: Σας άρεσουν οι Ιπποδρομίες;

Απ: Έτσι κι έτσι.

Ερ: Προτιμάτε τις ξανθές ή τις μελαχρινές;

Απ: Δεν θα με τυλίξετε με την έρυσή σας.

Ερ: Ποιό είναι το πραγματικό σας όνομα;

Απ: Φρέντ Μάκ-Μούρραϊν.

Ερ: Ποιά είναι τα αγαπημένα σας σπορ;

Απ: Τέννις, Ιππασία και κολύμπι.

Ερ: Τι σας έκνευριζει;

Απ: Να μου κάνουν ερωτήσεις για την Λίλιαν Λάμοντ.

Ερ: Προτιμάτε τόν κινηματογράφο από κάθε άλλη καριέρα;

Απ: Ναί, γιατί είναι ένα επάγγελμα καθόλου μονότονο.

Ερ: Θα θέλατε το κορίτσι που εκλέξατε για γυναίκα σας να καπνίζει;

Απ: Ειλικρινώς θα προτιμούσα να μην καπνίζει, μα δεν νομίζω ότι το κάπνισμα είναι κανένα έγκλημα.

Ερ: Είναι αλήθεια ότι ήσασαν κάποτε ντροπαλός;

Απ: Έξακολουθώ να είμαι.

Ερ: Θα παίξει η Λίλιαν Λάμοντ σε κανένα φίλμ μαζί σας;

Απ: Δεν είναι ήθοποιός και δεν φιλοδοξεί να ακολουθήση την κινηματογραφική καριέρα.

Ερ: Ποιό είναι κατά την γνώμη σας το πρότυπον της ιδανικής γυναίκας;

Απ: Η Λίλιαν Λάμοντ.

Ερ: Απαντάτε προσωπικώς στις επιστολές των θαυμαστών σας;

Απ: Προσπαθώ να διαβάσω όλες τις επιστολές των θαυμαστών μου, γιατί οι κριτικές των βοηθούν συχνά στην καλύτερη ενόχηση του ηθοποιού. Απαντώ προσωπικώς σε όσες μου επιτρέπει ο διαθέσιμος καιρός μου.

Ερ: Πώς ξεκουράζεσθε από την εργασία σας;

Απ: Κοιμούμαι.

Ερ: Τα μαλλιά σας ήταν πάντοτε σγουρά;

Απ: Ναί.

Ερ: Πόσα φίλμ γυρίσατε ως τώρα.

Απ: Έπτά.

Ερ: Που άποδίδετε την άπότημο ανάδειξή σας: στη σκληρή δουλειά ή σε έκλεκτους ρόλους;

Απ: 'Αφ' ενός στην ευνοία της τύχης και αφ' άλλου στους έκλεκτους ρόλους.

Ερ: Ποιός είναι κατά την γνώμη σας ο ιδεωδέστερος έρασής της όθνης;

Απ: Πώς θέλετε να ξέρω;

Ερ: Αγαπάτε τα ζώα;

Απ: Αγαπώ τους σκύλους και έχω έναν.

Ερ: Αγαπάτε το Χόλλυγουντ;

Απ: Ναί, είναι ένας ιδεώδης τόπος για να κατοική και να εργάζεται κανείς.

Ερ: Πηγαίνετε ποτέ να βλέπετε τις δικές σας ταινίες;

Απ: Ναί.

Ερ: Τι κάνετε προτού υποδηθήτε στον κινηματογράφο;

Απ: Έπαιζα σαξόφωνο.

Ερ: Σε ποιά μάντα παίζατε όταν σας άνεκάλυψαν;

Απ: Με τους τζαμπαντίστες της Καλιφορνίας.

Ερ: Τι μάρκα είναι το αυτοκίνητό σας και τί τύπο έχει;

Απ: Μάρκας Κράισλερ και τύπου Σπάρ.

Ερ: Παίζατε πραγματικά μόνος σας στο κονσέρτο ή «Πριγκήπισσα έρχεται»;

Απ: Ναί, σας φαίνεται άπορίας άξιον.

Ερ: Θα χορεύετε πάλι με την Καρόλ Λομπάρ στο προσεχές σας φίλμ;

Απ: Χορεύαμε μαζί στο «Η πριγκήπισσα έρχεται» έναν συνηθισμένο χορό μολαταύτα.

Ερ: Σκοπεύετε να έπισκεφθήτε την Νέα Υόρκη;

Απ: Μόλις έρω λίγον καιρό, προφανώς κατά το φθινόπωρο.

Ερ: Ποιό θα είναι το προσεχές φίλμ σας;

Απ: Τώρα γυρίζω τόν «Πολεμιστή του Τεξάς» και άφου τελείωση αυτό θα γυρίσω τόν «Βάας της Σαμπάνιας» με την Γκλάντυς Σουάρτντ.

ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΣ

Ο παλαιόπώλης.—Αυτό το κοστούμι σας έρχεται περίφημα..

Ο πελάτης.—Ναί, μα το παντελόνι με άποδίζει λίγο στις μασχάλες..

Μαρσεγιέζικες ιστορίες

ΣΗΜΕΙΟΝ ΟΤΙ ΔΕΧΕΤΑΙ

Μιά μέρα, πού η Μασσαλία είχε μείνει δίχως τράμ, ο Μάριος συνήνησε στην λεωφόρο του Πράδο μια κομψή κυρία, την όποια πήρε άμέσως από πίσω, λέγοντάς της έρωτικώτατα:

—Επιτρέψτε μου δεσποινίς να σας προσφέρω τὰ μπράτσο μου και να σας συνοδέψω!

Η κομψή κυρία πού δεν σήκωνε φαινταίκα, άστεία, γύρισε τότε ζωηρά και τού έδωκε δύο μεγαλοπρεπέστατα χαστούκια.

Ο Μάριος τά... ελσεπραξε χωρίς να διαμαρτυρηθή. Και σαν να μην έγινε τίποτε:

—Δεν μου άπαντάτε, ώραία μου κυρία! Τότε θα πη ότι δέχεσθε!

ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ο Μάριος μπαίνει σ' ένα φαρμακείο:

—Δόστε μου μισό κιλό ναφθαλίνη σε σφαιρίδια!

—Περίεργο πράγμα κ. Μάριε, τού έκανε ο φαρμακοποιός, την τρώτε την ναφθαλίνη έσεις; Χθες άκόμη σας πούλησα μισό κιλό!

Σίγουρα θάχετε πολλούς κορηρούς!

—Όχι, δεν είναι αυτό, είπεν ο Μάριος, μονάχα πού με τὰ σφαιρίδια σας τού κάκου τούς σκοπεύω κάθε βράδυ. Δεν κατορθώνω να σκοτώσω ούτε έναν!

ΤΖΑΜΠΑ!

Ο Ντυράν (Παριζιάνος).—Ναί, αγαπητέ μου Μάριε, τὸ Παρίσι είναι η ώραיותר πόλης της Γαλλίας. Όλα εκεί είναι άμφοθηνα!

Ο Μάριος.—Και τί με τούτο! Στην Μασσαλία τάχης όλα τζάμπα! Νά, π.χ. όταν έσὺ θελήσης, να πάς στην Νίκαια από τὸ Παρίσι πληρώνεις 750 φρ. Ένώ έμεις πληρώνουμε 25 μόνον φρ.

(Σημειωτέον ότι η Νίκαια βρίσκεται πολύ κοντά στην Μασσαλία).

ΕΙΧΕ ΑΡΧΙΣΕΙ ΝΑ ΞΗΜΕΡΩΝΗ!

Όπως πάντα, και εκείνο τὸ άπόγευμα ο Μάριος και ο Όλιβ άστελειόνταν στην Καννέμιερ:

Όλιβ.—Φαντάσου Μάριε, ότι προχθές σ' όλη την Μασσαλία οι άνθρωποι κρυδόντουσαν έδώ κι' εκεί!

Μάριος.—Και γιατί αυτό;

Όλιβ.—Είχα την ιδέα να κάνω τὸ λεοντάρι, Μόλις λοιπόν άρχισα τούς βρυχηθμούς, όπου φύγει φύγει ο κόσμος!

Μάριος.—Και όμως αυτό δεν είναι τίποτε. Άκου να ιδής τί κατάφερα έγώ. Μιά φορά πού ήταν μεσάνυχτα, έκανα τόσο καλά τόν κόκορα, πού... άρχισε να ξημερώνη!

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΜΑΡΑΘΩΝΟΔΡΟΜΟΣ

Ο Μάριος και ο Όλιβ συναντώνται στο καφενείο.

Μάριος.—Φαίνεται πολύ ευχαριστημένος άπόψε, Μάριε.

Όλιβ.—Ναί. Έπιστρέφω από άθλητικούς άγώνες, στους οποίους ο άνεψιός μου κέρδισε τὰ 100 μ., σε 10 δευτερόλεπτα.

Μάριος.—Και γι' αυτό είσαι τόσο χαρούμενος; Έγώ μιά μέρα έτρεξα τόν Μαραθώνιο, αλλά δεν άνεγνωρίσθη ή επίδοσίς μου γιατί είχα φθάσει πριν να φθάσουν τ' αυτοκίνητα με τούς έλανοδίκας κι' έτσι δεν ήταν στην άφίξη κανείς να με ιδή!

Ναυάγιο στον ποταμό!...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΥΪΤΖΙ ΓΚΑΡΡΟΝΕ

Τὸ νερό είναι κρύο: Ο Νίκ ξαναβανεινόντας με μιά προσπάθεια στην έπιφάνεια ενώ τὸ άγριέμένο κύμα προσπαθούσε να τὸν πασάρη, ένοιωσε πώς πάγωνε ως τὸ κόκκαλο. Αυτό θάσταζε ένα λεπτό: άνασήκωσε τὸ κεφάλι του και βλέποντας να περνά σε μικρή άπόσταση ένα κομμάτι πάγου, κούμπησε πρὸς αὐτὸ με άπλωτές γιαιτί τὰ πόδια του έμποδίζονταν από χοντροπάπουτσα, γιὰ να μωρέσει να διασχήση πὺ γρήγορα τὸ νερό και να φτάση τέλος στην όχθη.

Μακριά, άνάμεσα στὰ θολά σύννεφα της φθινοπωρινής ομίχλης, διέκρινε άκόμα τὸν άσπύ όγκο τὸ θάνατο πού παρὰ την σύγκρουση με τούς όγκοπάγους, είχε κατορθώσει να πάη ν' άράξη κοντά στην όχθη!

«Όλοι σώθηκαν συλλογίστηκε. Μόνο έμένα η σύγκρουση μ' έριξε μέσα στο νερό. Κι' η Γκέρτι άκόμα με τὸν σύζυγό της...»

Η Γκέρτι με τὸν σύζυγό της! Τώρα ξανάδωσε την γυναίκα σαν να την είχε μπροστά στα μάτια του. Την Γκέρτι: την γυναίκα πού είχε πάει ν' άναζητήση εκεί κάτω, στο Κλοντάικ άπελπισμένος γιὰ να την έρω έτοιμη να έπιστρέψη και παντρεμένη πούς ξέρει κατόπιν ποιὸ φριχτὸ έκθιασμού, με τὸν Μπόμπ Τάρνερ, τὸν συνεταίρο τὸν πατέρα της, τὸν γέρο Μπλέηκ.

Ο Μπλέηκ είχε πεθάνει εκεί κάτω κι' η Γκέρτι είχε ξεκινήσει μόνη, γιὰ να πάη να πάρη την κληρονομιά. Λίγες έδομάδες άργότερα, κι' αὐτός, ο Νίκ, πού τὸν άγαπούσε από παιδί, άφου πούλησε τὰ λίγα πού είχε στο μικρὸ χωριὸ της Καλλιφορνίας, είχε πάρει τὸ δρόμο τὸ Βορρά γιὰ να την προλάβη και να την προστατεύση. Άλλά και γιὰ να δοκιμάση την τύχη του στα χυσοφόρα πεδία και να πλουτίση: γι' αὐτήν, όλα γι' αὐτήν.

Δεν είχε κατορθώσει όμως να την ξαναβρῇ. Στο Λόθ Κάμπε, πού τὸν είχε υποδείξη ως τόπο διαμονής της, τὸν είχαν πη πώς έφυγε διευθυνομένη πὺ άπάνω πρὸς βορράν: κανείς όμως δεν ήξερε ακριβώς τὸ μέρος όπου είχε κατευθυνθῇ. Ύστερα την είχε ξαναδῇ άπρόοπτα στο κατάστρωμα τὸ «Γιοδκον Μπέλλα» όταν ξεκίνησε τὸ θάνατο, ξεσχίζοντας τὰ νερά τὸ ποταμοῦ, πρὸς την Νόμε.

Βλέποντας την Γκέρτι, ένοιωσε να σφίγγεται η καρδιά του. Την πὺ μεγάλη όδύνη όμως την ένοιωσε βλέποντας τὸ άπαίσιο χαμόγελο θριάμβου στο ύπουλο πρόσωπο τὸν Μπόμπ Τάρνερ, στο μπράτσο τὸν όπου στηρίζονταν, με τὸν στοναί, σαν να την κρατούσε στο πλευρό του μιά θέληση άνώτερη απ' τη δική της.

Εκείνη όμως, άντικρύζοντάς τον, έμεινε κατάπληκτη γουρλώνοντας τὰ μάτια της με μίαν έκφραση τόσο μεγάλου σπαραγμοῦ πού ο Νίκ ένοιωσε να λυγίζουν τὰ γόνατά του: μέσα στα μάτια της Γκέρτι διάβαζε μιά τόσο άπεγνωσμένη ίκεσία πού τὰ κατάλαβε όλα και σάπασε. Τὸν άρκοῦσε πού την είχε ξαναβρῇ!

Τι θα μπορούσε όμως άρα γε να κάνει, απ' την πείνα πού είχε δοκιμάσει στις περιπλανήσεις του, έναντιον ενός άντρακλα σαν τὸν Μπόμπ; Ο Μπόμπ ήταν πλούσιος κι' άπότομος, θάναυσος, φαινόταν δὲ εύτυχισμένος, περίφανος γι' αὐτή την γυναίκα του ή μοίρα τὸν είχε ρίξει στην άγκαλιά του.

Ποτέ, κατά την διάρκειά των πρώτων ήμερών τὸν ταξιδιού, ο Νίκ δεν τόλμησε να την πλησιάση, συγκρατημένος απ' την άπέραντη θλίψη πού η-

πρὸς την όχθη.

—Γκέρτι! άναστέναζε άκόμα ο Νίκ. Ήταν κουρασμένος, έξαντλημένος. Γαντζωνόταν με τις λίγες δυνάμεις πού τὸν έμεναν άκόμα στον όγκοπάγο, αὐτὸς όμως ύποχωρούσε.

«Καλλίτερα να πεθάνω, σκέφθηκε. Η Γκέρτι δεν είναι δική μου κι' ούτε θα γίνη ποτέ».

Ετοιμαζόταν να έγκαταλείψη τὸ στήριγμα, όταν άκουσε ένα ούρλιασμα φρίκης στ' αὐτιά του.

—Βοήθεια. Βοή...

Η φωνή της Γκέρτι!

Με μίαν ύσάτη προσπάθεια στράφηκε κι' ένοιωσε την ίδια στιγμή πώς πά-τούσε. Προχώρησε με προφυλάξεις δυό βήματα κι' άντελήφθη πώς έβγαίνει απ' τὸ ποτάμι. Η όχθη δεν άπέχεε πολύ κι' ούτε ήταν άπόκρημνη.

Όταν όλος ο κορμός του βγήκε έξω απ' τὸ νερό, άντελήφθη δυό ανθρώπινες σιλουέτες πού πάλευαν. Και μολονότι ήταν άρκετά πικνή ή ομίχλη, άναγνώρισε τὸν Μπόμπ και την γυναίκα πού άσφαλώς είχαν πέσει στο ποτάμι με την σύγκρουση τὸν θάνατο. Ο Μπόμπ, γονατισμένος στην άκρη ενός όγκοπάγου, προσπαθούσε να έμποδίση την γυναίκα να πιαστή σ' αὐτόν.

Μονομιάς ή έξάντλησή του έξαφανίστηκε καθώς και τὸ ψόχος πού έκανε να τρίζουν τὰ δόντια του. Ένοιωσε τὸ αίμα να πλημμυρίζη τὸ στήθος του. Άρμησε μέσα στο νερό, κολυμπώντας με δύναμη. Σε λίγο, έφθασε στον όγκοπάγο, σκαρφάλωσε άπάνω κι' άρμησε έναντιον τὸν Μπόμπ: τὸν άρπάξε απ' τούς ώμους με ήράκλεια δύναμη...

Ο Μπόμπ ξεστόμισε μιά θλαστήμια κι' άντεπετέθη με την σειρά του. Ο Νίκ ήταν έτοιμος να τὸν άποκρούση τὰ γόνατά του όμως λυγίσαν μόλις ο αντίπαλός του τὸν χτύπησε με γροθιά στο στήθος.

—Κουράγιο, Νίκ! άκουσε να τὸ φωνάζουν την ίδια στιγμή.

Με την άκρη τὸν ματιού, την πρόσεξε. Είχε πιαστή στον όγκοπάγο και σκαρφάλωνε άπάνω. Τότε με περισσότερη δύναμη άρχισε να χτυπά τὸν άνδρα πού θριασκόταν μπροστά του: Είχε θολώσει τὸ βλέμμα του απ' τὰ κτυπήματα τὸν αντίπαλου του. Δεν άκούγε όμως πιά τίποτε, δεν ένοιωσε τίποτα. Με σφιγμένα δόντια, δεν έπαυε να χτυπά και να δέχεται κτυπήματα...

Τέλος, ένα βραχνὸ ούρλιαχτὸ άκούστηκε. Τὸ χέρι του συνήνησε τὸ κενόν.

—Σώσε τον, Νίκ! Βγάλε τον απ' τὸ νερό!

Κι' ή φωνή της γυναίκας ήταν τώρα τραχεία κι' έπιτακτική.

Ο Νίκ δεν μωρόθηκε να καταλάβη τι τὸ συνέβαινε.

—Βγάλε τον απ' τὸ νερό, σοῦ είπα!

τὸν διέταξε και πάλι, δείχνοντας τὸ άναίσθητο κορμί τὸν Μπόμπ πού παρ' αὐτόταν από τὸ ρεύμα.

Ο Νίκ ύπήκουσε και κολυμπώντας κατάρθωσε να μεταφέρει, με χίλιους κόπους, τὸν λιπόθυμο Μπόμπ άπάνω στον όγκοπάγο και να τὸν άφίση εκεί, βοηθούμενος απ' την Γκέρτι.

—Τώρα, δέσε τον, προτού συνέλθῃ.

Δεν τόλμησε να την πλησιάση

τὰν ζωγραφισμένη στο πρόσωπο της Γκέρτι κι' απ' τὰ άπελπισμένα βλέμματα της.

Ύστερα, εκείνο τὸ πρωί, άπρόοπτα τὸ θάνατο συγκρούστηκε με όγκοπάγους άνάμεσα στην ομίχλη κι' έγειρε στο ένα πλευρό.

Τὸ τράνταγμα πού έπακολούθησε την σύγκρουση έριξε τὸν Νίκ μέσα στο νερό, και τὸ λιλγγιώδες ρεύμα τὸν παρέσυρε άπομακρύνοντάς τον απ' τὸ θάνατο, ενώ ο καπετάνιος στρέφοντας τὸ τιμόνι, ώδηγοῦσε τὸ θάνατο ολοταχὸς

πρὸς την όχθη.

—Γκέρτι! άναστέναζε άκόμα ο Νίκ. Ήταν κουρασμένος, έξαντλημένος. Γαντζωνόταν με τις λίγες δυνάμεις πού τὸν έμεναν άκόμα στον όγκοπάγο, αὐτὸς όμως ύποχωρούσε.

«Καλλίτερα να πεθάνω, σκέφθηκε. Η Γκέρτι δεν είναι δική μου κι' ούτε θα γίνη ποτέ».

Ετοιμαζόταν να έγκαταλείψη τὸ στήριγμα, όταν άκουσε ένα ούρλιασμα φρίκης στ' αὐτιά του.

—Βοήθεια. Βοή...

Η φωνή της Γκέρτι!

Με μίαν ύσάτη προσπάθεια στράφηκε κι' ένοιωσε την ίδια στιγμή πώς πά-τούσε. Προχώρησε με προφυλάξεις δυό βήματα κι' άντελήφθη πώς έβγαίνει απ' τὸ ποτάμι. Η όχθη δεν άπέχεε πολύ κι' ούτε ήταν άπόκρημνη.

Όταν όλος ο κορμός του βγήκε έξω απ' τὸ νερό, άντελήφθη δυό ανθρώπινες σιλουέτες πού πάλευαν. Και μολονότι ήταν άρκετά πικνή ή ομίχλη, άναγνώρισε τὸν Μπόμπ και την γυναίκα πού άσφαλώς είχαν πέσει στο ποτάμι με την σύγκρουση τὸν θάνατο. Ο Μπόμπ, γονατισμένος στην άκρη ενός όγκοπάγου, προσπαθούσε να έμποδίση την γυναίκα να πιαστή σ' αὐτόν.

Μονομιάς ή έξάντλησή του έξαφανίστηκε καθώς και τὸ ψόχος πού έκανε να τρίζουν τὰ δόντια του. Ένοιωσε τὸ αίμα να πλημμυρίζη τὸ στήθος του. Άρμησε μέσα στο νερό, κολυμπώντας με δύναμη. Σε λίγο, έφθασε στον όγκοπάγο, σκαρφάλωσε άπάνω κι' άρμησε έναντιον τὸν Μπόμπ: τὸν άρπάξε απ' τούς ώμους με ήράκλεια δύναμη...

Ο Μπόμπ ξεστόμισε μιά θλαστήμια κι' άντεπετέθη με την σειρά του. Ο Νίκ ήταν έτοιμος να τὸν άποκρούση τὰ γόνατά του όμως λυγίσαν μόλις ο αντίπαλός του τὸν χτύπησε με γροθιά στο στήθος.

—Κουράγιο, Νίκ! άκουσε να τὸ φωνάζουν την ίδια στιγμή.

Με την άκρη τὸν ματιού, την πρόσεξε. Είχε πιαστή στον όγκοπάγο και σκαρφάλωνε άπάνω. Τότε με περισσότερη δύναμη άρχισε να χτυπά τὸν άνδρα πού θριασκόταν μπροστά του: Είχε θολώσει τὸ βλέμμα του απ' τὰ κτυπήματα τὸν αντίπαλου του. Δεν άκούγε όμως πιά τίποτε, δεν ένοιωσε τίποτα. Με σφιγμένα δόντια, δεν έπαυε να χτυπά και να δέχεται κτυπήματα...

Τέλος, ένα βραχνὸ ούρλιαχτὸ άκούστηκε. Τὸ χέρι του συνήνησε τὸ κενόν.

—Σώσε τον, Νίκ! Βγάλε τον απ' τὸ νερό!

Κι' ή φωνή της γυναίκας ήταν τώρα τραχεία κι' έπιτακτική.

Ο Νίκ δεν μωρόθηκε να καταλάβη τι τὸ συνέβαινε.

—Βγάλε τον απ' τὸ νερό, σοῦ είπα!

τὸν διέταξε και πάλι, δείχνοντας τὸ άναίσθητο κορμί τὸν Μπόμπ πού παρ' αὐτόταν από τὸ ρεύμα.

Ο Νίκ ύπήκουσε και κολυμπώντας κατάρθωσε να μεταφέρει, με χίλιους κόπους, τὸν λιπόθυμο Μπόμπ άπάνω στον όγκοπάγο και να τὸν άφίση εκεί, βοηθούμενος απ' την Γκέρτι.

—Τώρα, δέσε τον, προτού συνέλθῃ.

συνέχισε η γυναίκα!

Ο Νίκ έβλεπε την ζώνη του Μπόμπ και του έδωσε τα χέρια.

Την στιγμή εκείνη, άκούστηκαν φωνές εκεί κοντά:

—Κρατάτε καλά, φθάσαμε!

Ήταν μια θάρκα του βαποριού που ο καπετάνιος είχε κατεβάσει στο ποτάμι, μόλις άραξε το βαπόρι, θάλεποντας τους τρεις επιβάτες να πέφτουν στο νερό.

Μετέφεραν εκεί τον Μπόμπ που εξακολουθούσε να παραμένει ανάσπαστος, γιατί το τελευταίο χτύπημα του Νίκ του είχε σπάσει την μασέλα. Ύστερα οι κωπηλάτες τους ώδηγησαν στο βαπόρι που παρ' όλη τη σύγκρουση, εξακολουθούσε να είναι ασφαλές καταφύγιο.

Στο βαπόρι, ο καπετάνιος διάταζε άμέσως να δοθούν στο Νίκ στεγνά ρούχα και να του κάνουν μασάζ με οινόπνευμα ένας ναύτης.

Κι' έτσι, μισή ώρα αργότερα, χορτασμένος, ο νέος μπαίνοντας στη σάλα έβριχε τον Μπόμπ, πάντα δεμένο και ξεπλωμένο χάμω. Η Γκέρτι, κοντά του, μιλούσε με τον καπετάνιο.

—Νά ο Νίκ, είπε η γυναίκα μόλις τον είδε να πλησιάζει. Καί προτού σ' εύχαριστήσω σου όφειλω μερικές εξηγήσεις για την παράξενη διαγωγή μου.

—Τό κάτω—κάτω, είπε ο Νίκ, είναι σύζυγός σου...

—Σύζυγός μου! Είπε εκείνη με πικρία. Σωστά όμως: εσύ δεν ξέρεις...

Σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα και σκέπασε το πρόσωπο με τα χέρια της. Τέλος, μ' έναν βαθύ άναστεναγμό, κάρφωσε το βλέμμα της στα μάτια του Νίκ:

—Είπα πώς ήταν σύζυγός μου... ποτέ όμως δεν υπήρξα έγώ σύζυγός του. Δέχτηκε να τον παντρευθώ μόνο καί μόνο για νάχω τίς άποδείξεις των έγκλημάτων του και να τον παραδώσω στην άστυνομία. Ο Μπόμπ είναι ο δολοφόνος του πατέρα μου. Ύστερα, καθώς είδες Νίκ, άποπειράθηκε να σκοτώσει κι' έμένα.

Κρατούσε ένα κομμάτι περγαμηνή που ο Νίκ πήρε απ' τα χέρια της. Με τρεμάμενο χέρι, ο γέρο Μπλέκ είχε γράψει το κατηγορητήριο του. Έτοιμο θάνατος, άπεκάλυψε πως είχε δηλητηριασθή απ' τον Μπόμπ...

Σιγά—σιγά, μέρες ολόκληρες, ο κακούργος του είχε διαχετεύσει στις φλέβες ένα δηλητήριο, άργό, αλλά σίγουρο.

Μια θλαστήμη ξέφυγε απ' τα χείλη του δολοφόνου...

—Ποτέ δεν θά μπορούσατε να το άποδείξετε! φώναξε ο Μπόμπ.

—Αυτό θά το δούμε. Θά ξεθάψουμε τα λείψανα του δυστυχισμένου πατέρα μου είτε η Γκέρτι κι' η νεκροψία θά άποκαλύψη την αλήθεια. Όσο για σένα, Νίκ...

—Όσο για μένα, Γκέρτι, ποτέ δεν έπαψα να σ' αγαπώ...

□ □

Την άσγη της έπομένης μέρας ένα ανθρώπινο καραβάκι έγκατέλειπε το ναυαγισμένο βαπόρι και διευθυνόταν προς την Νόμ, συνοδεύοντας έναν φυλακισμένο.

Ήταν έπιπνος ο δρόμος άπάνω στο άγονο έδαφος. Στους δύο τους όμως στόν Γκ και στήν Γκέρτι, φαινόταν εύχάριστος σάν να ήταν τό ταξίδι του γάμου τους.

ΛΑΥΙΤΖΙ ΓΚΑΡΡΟΝΕ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ήρωϊκή κυρία Λοπιτάλ

Τελευταία κυκλοφόρησε στο Παρίσι ένα ένδιαφέρον βιβλίο του δονκός ντελ ά Φόρς υπό τον τίτλο «Δυνατές γυναίκες». Το βιβλίο αυτό αποτελείται από τρία ιστορικά έπεισόδια, με ήρωας γυναίκες.

Όταν λέμε, «ήρωας» δεν είναι τρόπος του λέγειν. Οι τρεις γυναίκες υπήρξαν πραγματικά ήρωϊκές και θά σάς διηγηθούμε σύντομα μια από τις τρεις ιστορίες του βιβλίου για να πεισθίτε.

Ήταν ο Νοέμβριος του 1715. Στο Πασι την σημερινή άριστοκρατική συνοικία του Παρισιού, που ήταν τότε ένα προάστιο του έξοχικό φθάνει ένα ταχυδρομικό άμάξι από τό όποιο κατεβαίνει ένας νεαρός εύγενής. Μια ήλικιωμένη κυρία σπεύδει μόλις τό άμάξι σταματά εις συνάντησή του. Τόν άγκαλιάζει. Φιλούνται. Ο νέος είναι ο Ίάκωβος ό Γ' της Άγγλίας, γιός του Ίακώβου Β' που έχει έκθρονισθή και πεθάνει στο 1701 και ή ήλικιωμένη κυρία, που είναι άκόμη άρρετα ώραία, μ' όλα τό έξήντα της χρόνια, εινε ή μητέρα του, ή χήρα βασίλισσα Μαρία.

Ο νέος πρίγκιψ έπιστρέφει κρυφά στην Γαλλία. Οι πράκτορες των έχθρών του πάτερα του τον κυνηγούν για να τον σκοτώσουν, και θά τό κατόρθωσαν άν δεν επενέβαινε έγκαιρός για να σώσει τον πρίγκιπα μια ήρωϊκή γυναίκα, ή Κα Λοπιτάλ.

Ο πρίγκιψ ταξίδευε υπό τό ψευδώνυμο Ιππότης του Σαιν Ζωρζ.

Στάς 10 Νοεμβρίου 1715 στο ήσυχο χωριουδάκι Νονανκούρ, επί της όδου Βερσαλλιών Ντρέ, έφθανε ένας χοντρός Άγγλος συνοδευόμενος από δύο άκολουθούς. Σε λίγη ώρα ο χοντρός Άγγλος ταξιδιώτης, άφου συνοδευόταντο ένα χάριτη, έφευγε με τον ένα μόνο από τους δύο ύπηρέτας του. Ο άλλος έμεινε στο πανδοχείο προφασίζόμενος άδιαθεσία.

Τό πανδοχείο διευθύνετο από μια νέα και σφιχτοδεμένη γυναίκα, την Κα Λοπιτάλ.

Ο χοντρός ταξιδιώτης λεγόταν μιστερ Ντουγκλας, και δεν ήταν άλλος από τον πρῶτορα του Άνδρου προβατοκόμητος

ντε Σταίρ, από τον όποιο είχε έπιφορτισθή να παρακολουθήσει τον νεαρό πρίγκιπα και να τον δολοφονήσει.

Όταν ο μιστερ Ντουγκλας και ένας από τους συνοδούς του έφυγαν, ο άλλος πηγαίσε την ξενόδοχο και της είπε ότι θά πήγαινε να ήσυχάσει, αλλά άν εν τῷ μεταξύ έφθανε κανένα άλλο ταχυδρομικό άμάξι με έναν νεαρό εύγενή ταξιδιώτη να τον ξυπνήσει άμέσως, γιατί περίμενε κάποιον φίλο του.

Άνύποπτη ή ξενόδοχος του ύπεσκέθη. Πραγματικά σε λίγες ώρες κατέφθανε ένα ταχυδρομικό άμάξι με τους έπιβάτες που περίμενε ο Άγγλος και ή ξενόδοχος τον ειδοποίησε.

Ο Άγγλος κατέβηκε άμέσως κάτω, έβριξε μια διαστική ματιά και κατόπι κάνοντας τον άδιάφορο είπε δήθεν ότι δεν ήταν αυτός που περίμενε. Ταυτοχρόνως όμως έδήλωσε ότι θά έφρευγε μαζί με τό άμάξι που είχε φθάσει και διάταξε να του έτοιμάσουν τις άποσκευές του.

Η ξενόδοχος μόλις τό άκουσε αυτό, καί υποπτεύθηκε αλλά δεν φάνέρωσε τίποτε. Οι ύπόνοιές της έπαλθβεισαν όταν αργότερα ο Άγγλος της είπε ότι άν έναγαγνούσε ο κύριος του, να του πη ότι θά επέστρεφε τό ίδιο θράδυ, άν τό κατάφερε. Άλλως, να τον περίμενε στο μέρος πο ο υ ή ξερε...

Όλα αυτά φανήκαν πολύ μυστηριώδη στην Κα Λοπιτάλ, και άψηφώντας αυτή κάθε κίνδυνο που ένδεχομένος θά διέτρεχε, πήρε κατ' ά μέρος τους ανθρώπους του νεαρού ταξιδιώτου, που δεν ήταν άλλος από τον πρίγκιπα Ίάκωβο, και τους είπε να αλλάξουν δρόμο γιατί ο κύριός τους κινδύνευε.

Σε λίγο ο πρίγκιψ, έφωγε από μια άλλη πόρτα καθόλα επάνω σ' ένα γερό άλογο.

Άφου του κάκου ο Άγγλος περίμενε την αγγή να φθάσουν και οι άλλοι ταξιδιώται, για να ξεκινήσει τό ταχυδρομικό άμάξι, πάει και βρίσκει την ξενόδοχο και της ρωτά τί συμβαίνει. Αδτή του άναγγέλλει ότι τό άμάξι δεν θά φύγει γιατί οι έπιβάται του προτίμησαν να κάμουν μια μικρή έκδρομή σ' ένα γειτονικό χωριό.

Ο Άγγλος γίνεται έξω φρενών, γιατί βλέπει ότι ή λεία του του διέφυγε. Θέλει εν τούτοις να μη χάσει έντελώς κάθε πιθανότητα να ματαιώσει την φυγή του πρίγκιπος.

Ρωτά την ξενόδοχο σε ποιό χωριό πήγαν, για κατεύθυνση πήραν οι φυγάδες. Η Κα Λοπιτάλ του λέγει ότι δεν ξέρει.

Αυτός της προσφέρει άφθονα χρήματα. Η ροίς γυναίκα και πάλι αρνείται.

Στό τέλος ο άλλος την άπειλεί. Την στριμώχνει στην γωνία ένός δωματίου και της βάζει τό σιλήτιο στο στόμα. Μείνει δείχνει στον Άγγλο μια διευθυνση. Την αντίθετη άκριβώς διευθυνση εκείνης που πήραν οι φυγάδες.

Ο Άγγλος γελασμένος την αφήνει και φεύγει.

Ο πρίγκιψ όμως πιά είχε σωθή. Κι' αυτό χάρις σε μιάν γυναίκα που δεν ήξερε τίς του ποιος ήταν, και που έννόησε πως έήρησε μόνον από ανθρώπινο, από φιλικό πρῶτα.

Αργότερα, ή βασίλισσα Μαρία, κάλεσε κοντά της την ήρωϊκή γυναίκα και άφου την άντάμειψε πλουσιοπάροχα, θέλησε να την κρατήσει κοντά της.

Άλλ' εκείνη δεν δέχτηκε να αφήσει τό χωριό της και την ήσυχη ζωή που ζούσε στο πανδοχείο της.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Οι δηλυκοί Νεμρώδ

ΟΙ ΚΥΝΗΓΙΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ ΩΣ ΣΗΜΕΡΑ.-ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΙΩΣΗΦΙΝΑΣ.-ΕΝΑ ΚΥΝΗΓΙ... ΕΝ ΜΕΣΗ ΟΔΩ.-Η ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΚΑ ΧΑΛΛΑΝΙ.

Είναι ή έποχή του κυνηγιού και οι άθηναίοι Νεμρώδ διατρέχουν τους κυνηγότοπους, όπως τό Σούνιον, ή Βάρη, άπολαμβάνοντας τό προσνήγι είναι άκόμη άποκλειστικό προνόμιο των άνδρών, άλλου, άφθονούν οι θηλυκοί Νεμρώδ.

Καί εν τούτοις, δεν είναι διόλου έκδήλωσης μοδερισμού εκ μέρους του ώραίου φύλου, ή έπώμιση του δικάνου και ή άναζήτηση θυμάτων.

Κυνηγίνες υπήρξαν και έδρασαν και σε πολύ παλαιότερες εποχές. Δεν θά άνατρέξουμε τόσο πίσω, στά χρόνια της θεάς Άρτέμιδος, της Κυνηγέτιδος.

Επί φεουδαρχίας, οι γυναίκες έπαιρναν μέρος στα μεγάλα κυνηγεία.

Επί Καρλομάγνου, οι πυργωδέσποινες έπαιρναν μέρος στο κυνήγι του ελαφιού. Τά χρονικά δε της έποχής βεβαιώνουν ότι ο Άυτοκράτωρ με την... άνθισμένη γενειάδα ούδέποτε έβγαίνει σε κυνήγι, χωρίς να συνοδεύεται από την άυτοκράτειρα Λουϊτζγκάρδη.

Στόν μεσαίωνα, οι κυρίες της άριστοκρατίας, δείχναν μεγάλη έπίδοση στο κυνήγι με τό γεράκι.

Η παράδοση συνεχίστηκε επί πολλά χρόνια έπειτα. Στην αλλη του Λουδοβίκου οι κυρίες συνόδευαν τους συζύγους των στο κυνήγι, όχι όμως καθισμένες πισσωκάπουλα, επάνω σ' ένα σανίδι, ένῶ ο ίππότης ώδηγούσε τό άλογο, αλλά καβαλλικεύοντας άνδρικά, όπως οι σύγχρονες άμαζόνες.

Σ' ένα τέτοιο κυνηγείο, ο νεαρός τότε βασιλεύς Λουδοβίκος 14ος έκαμε μια φλογερή έρωτική έξομολόγηση στην Μαρία ντε Μαντινί. Ο ίδιος βασιλεύς, σ' ένα άλλο κυνήγι, είχε παρασυρθή από τό θάληητρα της Κας ντε Φοντάνζ. Α-φορμή έδωκε ένα μικροεπεισόδιο: ο άέρας πήρε σε μια στιγμή τό καπέλλο της Κας ντε Φοντάνζ και τό πήγε μακριά.

Άδύνατο να τό βρούν. Τότε ή φιλάρεσκη και έξυπνη αυλική πήρε καί κορδέλλες, έκανε ένα φιόγκο γύρω στο μέτωπο και στα μαλλιά της και φάνηκε έτσι άκόμη πιο ώραία στα μάτια του νεαρού ήγεμόνος, που την έρωτεύθηκε τρελλά. Έτσι, ή ώραία Κα ντε Φοντάνζ μαζί με την κατάρκτηση του βασιλέως, επέβαλε και στην αλλη και μια νέα μόδα που για πολλόν καιρό έφερε τό όνομά της. Η Κα ντε Φοντάνζ όμως δεν άκολουθούσε άπλως τον βασιλέα και τους αυλικούς του στο κυνήγι, όπως οι άλλες γυναίκες, αλλά κυνηγούσε και ή ίδια. Έξακολουθούσε δε εις τά 63 της χρόνια να κυνηγά.

Η παράδοση των βασιλικών κυνηγίων συνεχίστηκε ως την Έπανάσταση, εξακολουθούσαν δε να παίρνουν μέρος έπιπνες και οι κυρίες της αλής. Αρχίζει όμως τώρα να καθιερώνεται μια νέα μόδα: οι κυρίες δεν άκολουθούν πιά όλες των έπιπτες, αλλά και με τ' άμάξι άκόμα και με φορείο. Πολλές όμως διατήρη-

σαν την συνήθεια του έφιππου κυνηγιού.

Η μέλλουσα άυτοκράτειρα της Γαλλίας Ίωσηφίνα, είναι μεταξύ αυτών. Τό 1787, ένῶ ήταν άκόμη ύποκόμησσα του Μπωρναί, παίρνει μέρος ως άμαζών σ' ένα κυνήγι στο δάσος του Φονταινεμπλά. Κι' ο θεός της, ο μαρκήσιος του Μπωρναί, γράφει σ' ένα του γράμμα για τό κυνήγι αυτό: «Η ύποκόμησσα πήγε να κυνηγήσει άγριόχοιρους όταν όμως είδε έναν άγριόχοιρο να όρμά μέσα από μια λίμνη... βράχηκε ως τό κόκκαλο, και ούδέποτε καυχήθηκε γι' αυτό!»

Αργότερα, άυτοκράτειρα πιά ή Ίωσηφ-

Κυνηγίνα της παλής έποχής με τό είδικό κοστούμι της.

αίνα, πήρε μέρος, πάλι στο δάσος του Φονταινεμπλά, σ' ένα άυτοκρατορικό κυνηγείο, αλλά... με άμάξι αυτή τη φορά. Οι ύψηλοι κυνηγοί είχαν ριχτή επάνω σ' ένα μεγαλοπρεπέστατο έλάφι, που τρομαγμένο, πήγε και κρύφτηκε κάτω από τό άμάξι της άυτοκράτειρας. Αυτό τό έσωσε από τό θάνατο. Συγκινημένη ή Ίωσηφίνα, πήρε τό έλάφι υπό την προστασία της. Καί όταν κατέφθασε έφιππος ο άυτοκράτωρ, επί κεφαλής των κυνηγών, του είπε:

—Σου ζητώ να δώσεις χάρι στο έλάφι αυτό. Μην τό σκοτώνεις, είναι τόσο ώραίο!

—Εστώ, έκανε ο άυτοκράτωρ, ως ζήλη άφου τό θέλεις.

Τότε ή Ίωσηφίνα βράζοντας από πάνα της μια χρυσή άλυσίδα, την πέρασε στο λαιμό του ζώου.

—Αυτό, είπε, θά τό προφυλάξει κατά των κυνηγών.

—Κατά των κυνηγών, πιθανόν, έκανε ο άυτοκράτωρ χαμογελώντας, άλλ' όχι και

κατά των κλεπτών. Ο προστατευόμενός σου δεν θά ύπάρχη άδριοι!..

□ □

Τό δάσος του Ρουβράι στο Παρίσι, που είχε γίνει αργότερα της Βουλώνης, ήταν ένας μεγάλος κυνηγότοπος για την Παρισινή άριστοκρατία. Τά θήραματά άφθονούσαν εκεί μέσα.

Όταν λοιπόν του κατέβαινε τό βασιλέως και των πριγκίπων να πάνε και να κυνηγήσουν εκεί μέσα, έβάζαν άνθρώπους και άδειάζαν τό δάσος από κάθε ξένο. Δεν έπρεπε να ύπάρχη κανείς μέσα όταν θά κυνηγούσαν οι μεγαλειότητες και οι ύψηλότητές τους.

Τά μέτρα αυτά, έξηγώσαν τους Παρισινούς που συχνά έκαμαν οικογενειακές έκδρομές στο ώραίο δάσος και εκεί που έτρωγαν ήσυχά-ήσυχά αρχόταν οι άνθρωποι του βασιλέως και τους έδιωχναν γιατί είχε διοργανωθεί βασιλικό κυνηγείο. Έτσι, όταν συνεκροτήθη ή Συνέλευση του 1789, μεταξύ των πρώτων μέτρων που πήρε, ήταν και ή κατάρτηση του κυνηγιού μέσα στο δάσος της Βουλώνης. Γιατί έκτός του λόγου που άναφέραμε, συνέβαινε και καί άλλο: οι ύψηλοι κυνηγοί έκαναν κυνηγώντας ότι ήθελαν: έμπαιναν στα γύρω κτήματα των ιδιωτών, καταπατούσαν φυτείες, κατέστρεφαν σπαρτά και γενικά, προξενούσαν μεγάλη καταστροφή, χωρίς να σκεφθούν και για άποζημιώσεις.

Προτού καταργηθή τό κυνήγι στο δάσος της Βουλώνης, έγινε ένα νόστιμο έπεισόδιο. Ένας όμιλος νεαρών κυριών με επί κεφαλής ένα αυλικό κυνηγότσον μια μέρα ένα έλάφι: τρελλά από τον φόβο του τό δυστυχισμένο ζώο, έτρεξε έξω από τό δάσος και κατέφυγε στην πόλη. Οι κυνηγίνες τό κατέδίωξαν και εκεί, τό κατέφθασαν με τό άλογό τους στην όδο Ρουαγιάλ και τό σκότωσαν υπό τά δμματα των χιλιάδων του λαού που είχε μαζεuth. Δεν μπόρεσαν όμως και να τό χαρούν γιατί ο κόσμος άρχισε να τις σφυρίζη και να τις γιουχαίζη κατά τέτοιο τρόπο που άναγκάστηκαν να φύγουν προτροπάδην, αφήνοντας επί τόπου τό θήραμά τους!

□ □

Περίφημη κυνηγίνα υπήρξε ή Κα ντε Μπλανζί, κόμισσα ντε Μπρεμπό, που άποθανάτισε στο βιβλίο του «Η Κα Χάλλαν

λι» ο μαρκήσιος ντε Φουντρά. Υπήρξε ένας τρομερός Νεμρώδ ή κυρία αυτή, όταν πρό πάντων χίρρεψε, ρίχτηκε άκατάσχετα στο κυνήγι, που της ήταν άληθινό πάθος. Δεν ζούσε παρά γι' αυτό.

Τόσο ήταν τό πάθος της, που όταν αργότερα έγινε ή Έπανάσταση και παραιτήθηκε τό κυνήγι, ή Κα ντε Μπρεμπό άμείψισε τους νόμους, συνέληφθη και τεδικάσθη σε άποκεφαλισμό!

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
Γ. ΟΥΪΛΙΑΜΣΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η λαίδη Έλισαβέτ ή Μπέττυ, ή νεαρά και ώραία δούκισσα Μπάροκλεϋ, αναγκάζεται να κάνει ένα ταξίδι στην Αμερική για να διευκολύνει τον γάμο της μεγαλύτερης αδελφής της Βίκι.

Ταξιδεύει με την πλουσιωτάτη Αμερικανίδα Κα Στέιβς, φίλην της μητέρας της στο σπίτι της οποίας και θα μείνη, και την εξαδέλφη της Κας Στέιβς, μίς Γούτιπαρν.

Κατά το ταξίδι γνωρίζεται μ' έναν νέο της Γ' θέσεως, έξαιρετικού έντελως εξωτερικού, που σώζει ένα παιδάκι από βέβαιο πνιγμό. Τον νέο αυτό τον συναντά κατόπι στο τελωνείο της Ν. Υόρκης, έτοιμο να την βοηθήσει κατά της αδιακρισίας των Αμερικανών δημοσιογράφων. Είναι ο Τόμ Μπρέττ υπάλληλος σε μια λέσχη του Μανχάτταν. Μεταξύ των δύο νέων κάποιο αδιόριστο αίσθημα συμπάθειας, αναπτύσσεται. Έκδηλώνοντας το δικό του, ο Τόμ στέλνει της Μπέττυ ως δώρο ένα χαριτωμένο σκυλάκι.

Η Κα Στέιβς δεν βλέπει διόλου με καλό μάτι τις εκδηλώσεις αυτές.

Στο σπίτι της Κας Στέιβς ή Μπέττυ γνωρίζεται μ' έναν νεαρό και πλουσιώτατο αξιοματικό: είναι ο αδελφός της οικοδόσποινας, Πόττερ Πάρκερ. Η Μπέττυ από την πρώτη στιγμή τον αντιπαθεί φοβερά. Μ' α μέρα σ' έναν τους περίπατο στο Σέντραλ Πάρκ, οι δυο νέες συναντούν τυχαίως τον Τόμ Μπρέττ.

Η Μπέττυ δοκιμάζει μια ζωηροτάτη συγκίνηση.

Υστερα από λίγες μέρες όλοι φεύγουν για την κοσμική πλάτ του Μπάσλεϋ, στο Νιού-πορτ. Εκεί ή Μπέττυ ανταναγκάζεται με έναν εξαδέλφω της από την Αγγλία, τον λόρδο Μόχανσλεϋ.

Μία μέρα ή Κα Στέιβς διοργανώνει μια εορτή μεταμφιεσμένων στους κήπους του μεγάρου της.

Ο Πόττερ, βρίσκει την ευκαιρία στην εορτή αυτή, να παρασώσει την Μπέττυ σ' ένα απόμικο σημείο του πάρκου, και να της ριχτεί. Την τελευταία όμως στιγμή την σώζει ένας άγνωστος, προσσωποσφόρος, που την οδηγεί ασφαλώς ως το άλλο μέρος του πάρκου. Είναι ο καλός φίλος της Μπέττυ, Τόμ

Μπρέττ.

Σε λίγες μέρες ο λόρδος Μόχανσλεϋ παντρεύεται με την Καρολίνα Πίτσελεϋ και ο Πόττερ βρίσκει την ευκαιρία κατάλληλη για να επαναλάβει τις επιθέσεις του. Της προτείνει να γίνει γυναίκα του. Η Μπέττυ τόν άποκρούει, του λέγει ότι δεν τον αγαπά.

6. (Η συνέχεια)

α το με έκανε έξω φρενών. —Θα νόμιζε κανείς, απ' αυτά που λέτε, ότι είμαι ένα δύστροπο παιδάκι και ότι σεις είσθε ένα είδος ρετινολάδο, που όλη ή οικογένεια περιμένει να το πάρω! ανεφώνησα. Μου φαίνεται περίεργο πώς δεν θγάξετε και το ρολόι σας για να μου τάξετε διορία πέντε λεπτών για να το πάρω!

Τα μάτια του άρχισαν να γυαλίζουν από θυμό. Πιστεύω ότι θα είχε όλη την διάθεση να με καταχειρίση και όμολογώ ότι και εγώ θα είχα όλη την διάθεση να του κάνω το ίδιο.

—Πίστευα ότι τα κορίτσια της Αγγλίας ήταν λογικά και ευγενικά, είπε και στάθηκε μπροστά του, σαν να ήθελε να μ' έμποδισή να φύγω, έπειδή με είδε να σηκώνωμαι.

—Δεν μ' ενδιαφέρει τι έπιστεύατε, του απάντησα άπότομα, έπειδή άρχισα να χάνω την ύπομονή μου. Δεν έχετε δικαίωμα να με πιέζετε έτσι και, άλλωστε, ακόμη και αν μείντε εδώ ως ότου γεράσουμε κι' οι δυο μας, δεν θα αλλάξω άπόφαση. Τώρα που το ξέρετε αυτό, κύριε Πάρκερ, παρακαλώ, αφήστε με να φύγω!

Αυτός δεν κουνήθηκε καθόλου! —Αν δεν με αφήσετε, θα φωνάξω δυνατά! είπα.

Και φαίνεται ότι επί τέλους ο Πόττερ κατάλαβε ότι είχα πράγματι σκοπό να το κάνω, γιατί με μια άπότομο κίνηση παραμέρισε και εγώ πέρασα γοργά από μπροστά του, με την μύτη μου ψηλά, προσπαθώντας να μοιάσω με την μητέρα μου, όταν παίρνη το αγέρωχο ύφος της.

Η ΚΑ ΣΤΕΪΒΣ ΕΧΕΙ ΤΟΝ ΛΟΓΟ...

Δεν τον ξαναείδα, ως ότου έφθασε ή ώρα του δείπνου. Έφανε μαζί με την κυρία Στέιβς και έμένα, χωρίς ν' άνοϊξη ούτε μια φορά το στόμα του—πράγμα που ήταν πολύ περίεργο γι' αυτόν, και προημνοσε πολλά τα δυσάρεστα. Η στάση της κυρίας Στέιβς, άνησυχητικά ευγενική, με έκανε να αίσ

σθάνωμαι ότι είχε φθάσει το τέλος. Ήμουν βέβαιη ότι της είχε πη ήδη ο αδελφός της πόσο πεισματάρης και άχάριστη είχα φανή και στο θάθος της καρδιάς μου άρχισα να αισθάνωμαι ένα είδος φόβου. Δεν υπήρχε τώρα ή Σάλλυ για να με προστατέψη, δεν υπήρχε κανείς για να με συμβουλέψη τι να κάνω. Και αισθανόμουν στο στήθος μου ένα μεγάλο θάρος, όταν είπα καληνύχτα και ανέβηκα στο δωμάτιό μου.

Δεν ήμουν πολλή ώρα εκεί, όταν άκούστηκε στην πόρτα ένας χτύπος και ή κυρία Στέιβς κατέπλευσε μέσα ντυμένη στα όλμαυρα, σαν δήμιος.

—Αγαπητή μου Μπέττυ, είπε, καθώς έκάθισε σε μια μεγάλη πολυθρόνα, θέλω να μιλήσω σοβαρά μαζί σου.

Θα ήταν γελοίο να προσποιηθώ ότι δεν καταλαβαίνω, γι' αυτό περιώρισθηκα να την κυτάξω και να περιμένω.

—Φαντάζομαι ότι μαντεύεις περί τίνος πρόκειται; έξακολουθούσε αυτή.

—Υποθέτω, είπα εγώ. Λυπούμαι πολύ για όσα συνέβησαν. Αλλά δεν φταιώ εγώ, αν δεν είμαι έρωτευμένη με τον κ. Πάρκερ, βέβαια;

—Θα πίστευα, έπτε ή κυρία Στέιβς, ότι μια κόρη της μητέρας σου δεν θα έδινε μεγάλη σημασία στο αν είναι έρωτευμένη ή όχι. Φαίνεται ότι ή διδασκαλία της δεν έπέτυχε τόσο πολύ με έσένα, όσο με την λαίδη Βικτωρία. Πιστεψέ με, Μπέττυ, δεν έχει καμμία σημασία αυτό... άπολύτως καμμία.

—Ποιό;

—Αυτό που λές, το να είσαι «έρωτευμένη» ή όχι. Ένα κορίτσι συμπαθεί έναν άνδρα για τα μάτια του, ή για το χορό του, ή έπειδή είναι δυνατός και φαντάζεται ότι είναι έρωτευμένη μαζί του. Αλλά αυτό είναι άπλως μια ιδιοτροπία που περνά προτού τελειώσει ο χρόνος και τότε ή νέα διερωτάται τι το έξαιρετικό του είχε βρή πρώτα. Έπειτα από ένα χρόνο, άμα παντρευτής με τον αδελφό μου, θα τον αγαπάς πάρα πολύ και θα είσαι μια από τις σπουδαιότερες κυρίες της Αμερικής και της Εύρώπης. Ω, αγαπητή μου, είσαι άποχρεωμένη να τον πάρης. Η μητέρα σου δεν θα σε συγχωρήσει ποτέ, αν δεν το κάμης. Είχε συμφωνηθή ήδη μεταξύ μας, όταν σε έμπιστευθήκε σ' έμένα, ότι θα έπρεπε να έπιζητηθή το συνολικό αυτό. Αφ' ενός ή όμορφιά του και το όνομά σου και αφ' έτέρου τα χρήματα του Πόττερ. Άλλως τε ο Πόττερ είναι πολύ καλός... λίγο άπότομος, ίσως. Αλλά ένας άνδρας πρέπει να είναι πάντοτε λίγο άπότομος και ο Πόττερ, όπως οι περισσότεροι Αμερικανοί, θα είναι ιδεώδης σύζυγος.

—Για καμμία άλλη ψιθύρισα εγώ.

—Για σένα, Μπέττυ. Σε θεοσιώνω, ότι δεν τολμά να πω στην δούκισσα ότι απέκρουσε όριστικά τον Πόττερ. Πρέπει να πεισθής. Άρραβωνιάσου μαζί του και αφήσέ τον να σε συνοδεύση

της Λαίδης Μπέττυ

στην Αγγλία.

—Αν το έκανα αυτό, θα βρισκόμουν παντρεμένη μαζί του προτού να το καταλάβω.

—Έστω, και αν γινόταν αυτό. Θα έσημαι, άπλούστατα, ότι άλλαξες γνώμη.

Έκούνησα το κεφάλι μου.

—Πρέπει να γυρίσω στην Αγγλία, είπα, αλλά ο κ. Πάρκερ δεν θα με συνοδεύση.

Η έκφραση της κυρίας Στέιβς έγινε σκληρή:

—Φοβούμαι πολύ ότι αν γυρίσης στην πατρίδα σου, και έξης άποκρούσει την πρόταση του Πόττερ, δεν θα σέ υποέχθουν ευμένως, αγαπητή μου. Η δούκισσα είχε την καλωσύνη να μου εκμυστηρευθή μερικά από τα θάσανά της. Δεν φαντάζομαι ότι θα άπεφάσιζε να σε στείλη μαζί μου εδώ στην Αμερική, αν δεν ήξερε κάτι για τον Πόττερ. Και ή ύπόθεση της αδελφής σου δεν έχει κανονισθή ακόμη. Ω, δεν είναι άνάγκη να άναφοκοκκινίσης να να δείχνης τόση άγανάκτηση. Η δούκισσα δεν έδίστασε να μου έκθέση όλες τις δυσκολίες της σε ένα γράμμα, όταν της έγραφα ότι ή στάση σου δεν ήταν έντελως ίκανοποιητική. και τώρα, μπορείς να καταλάβης πώς έχουν τα πράγματα. Πρέπει να γυρίσης στην Αγγλία άρραβωνιασμένη ή να μείνης μακριά, ως ότου παντρευτή ή λαίδη Βικτωρία.

Αν ήταν διαφορετική ή μητέρα μου, θα μπορούσα να σκεφθώ ότι ή κυρία Στέιβς τα έλεγε υπερβολικά. Έπειδή όμως ήξερα τα πράγματα, την έπιστεψα, αν και κατέβαλα όλες τις προσπάθειές μου για να κρατήσω στάση περιφρονητική και δύσπιστη, ως ότου αυτή έδήλωσε ότι αν ήθελα μπορούσα να δω το γράμμα της δούκισσας αν και ίσως αυτό θα με λυποούσε πολύ.

Ήμουν βέβαιη ότι αυτό θα συνέβαινε και προτίμησα να πιστέψω την κυρία Στέιβς, χωρίς να διαβάσω το γράμμα της μητέρας μου. Αλλά ήμουν τόσο δυστυχισμένη, ώστε έπρεπε να κρατώ όρθάνοικτα τα μάτια μου για να μην αφήσω τα δάκρυα να κυλίσουν κάτω. Ήμουν κυριευμένη από μια άπειρη κούραση, από ένα αίσθημα έγκαταλείψεως, από μια δυνατή νοσταλγία—για την Βίκ και τον Στάν και τα άγαπημένα μου σκυλάκια και για όλα τα άλλα, έκτος από το άσχημό θλέμμα της μητέρας μου—και ένοιόθα μια τόσο τρομερή άδυναμία να με κυριεύη, ώστε έφθανα μέχρι του να φαντάζομαι ότι σιγά-σιγά θα δεχόμουν αυτό που μου ζητούσαν. Σκέφθηκα ότι το καλύτερο που είχα να κάνω θα ήταν να κερδίσω λίγο καιρό, να άναβάλω την λήψη οποιασδήποτε άποφάσεως.

—Δεν μπορώ να μιλά πιά γι' αυτό τώρα, είπα. Πιστεύω αυτά που λέτε, αλλά με λυπεί ακόμη περισσότερο, το να σκέπτομαι ότι ή μητέρα μου άναγκά-

στηκε να κάνει κάτι που μοιάζει με παζάρεμα μαζί σας. Ίσως αύριο να μη μου φαίνονται τα πράγματα τόσο τρομερά.

Η κυρία Στέιβς σηκώθηκε με ύφος άνακουφίσσεως. Ίσως και αυτή ή μην ήταν ευχαριστημένη από την συνδιάλεξη εκείνη.

—Ασφαλώς δεν θα σου φαίνονται, είπε. Δεν θα σου φαίνονται καθόλου τρομερά. Δεν έχεις ιδέα πόσον εύτυχής θα γίνωμε όλοι. Λοιπόν, τώρα κοιμή-

ωμο και έφυγε, ενώ εγώ έμεινα και έξακολουθούσα να κυτάζω άσκοπα την πόρτα, που έκλεισε άθόρυβα πίσω της.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟΝ

Δεν ξέρω πόση ώρα πέρασε, προτού μου έλθη ή ιδέα ότι έπρεπε να πάρω τον Βιάς και μια τσάντα για να φύγω, να πάω να βρω την Σάλλυ. Πάντως, αυτό έγινε προτού καν μου έλθη ή σκέψη να καθήσω, για να συνέλθω

Πήγαμ σ' ένα μικρό δωμάτιο φαγητού, όπου δεν υπήρχε ο κίνδυνος να προβάλλουν ή ή Στέιβς ή ο Πόττερ Πάρκερ.

σου καλά, με όνειρα γλυκά, και όταν ξυπνήσης θα αισθάνεσαι ότι είσαι έντελως άλλος άνθρωπος. Ίσως ο καλός νος ο Πόττερ να μη φάνηκε τόσο τιπικός, όσο θα μπορούσε να είναι. Αλλά αυτό έγινε έπειδή είναι τόσο πολύ έρωτευμένος, ώστε να χάνη την ψυχραιμία του. Έχει όμως για σένα μια όραία έκπληξη αύριο. Κάτι που θα φέρσης σε ένα δάχτυλο του άριστερου χεριού σου. Σου δίνω το λόγο μου ότι θα σου άρέση. Και τώρα φεύγω, ή ά να σε αφήσω να κοιμηθής ήσυχα.

Δεν μπορώ να πω τί άγριότητα θα ήμουν ίκανή να κάνω, αν της έρχόταν την στιγμή εκείνη να με φιλήση. Αλλά δεν της ήλθε. Με χάιδεψε μόνο στο

πιο την ταραχή μου.

Η Σάλλυ προτού φύγει μου είχε πη ότι μπορούσα να πάω κοντά της, αν καταλάβαινα ότι δεν μπορούσα να μείνω εκεί. Η Σάλλυ, τι λέγει, το λέγει πάντοτε σοβαρά. Και τώρα ή σκέψη αυτή έκυριάρχησε στο μυαλό μου και μου φαίνόταν ότι αυτό ήταν το μόνο που μπορούσα να κάνω, και μάλιστα μέσως, εν όσω υπήρχε ακόμη καιρός. Το πρώτο πράγμα είχα στο θαλάσσιό μου, μέσα δηλαδή στο χρυσό τσαντάκι που μου είχε χαρίσει ή Σάλλυ.

Δεν είχα ξοδέψει πολλά, και μετά την άφιξη μου στην Αμερική, ο καλός μου Στάν μου είχε στείλει άλλες δε-

καπέντε λίρες, πού όπως μου έγραψε ήταν ένα μέρος των κερδών του από μία νύχτα μπριτζ — πράγμα αρκετά σπάνιο γι' αυτόν, γιατί η Βικ πιστεύει ότι διαρκώς χάνει. Έν συνόλω είχα ήδη κάπου τριάντα λίρες στο χέρι μου, πού μου φαινόταν αρκετά μενάλιο ποσό. Δεν ήξερα όμως πόσο θα στοιχίσει στο Βιάς και σέ μένα, να φθάσω με ως την Σάλλυ, στο Σικάγο. Και δεν θα μπορούσα να το μάθω, αν δεν έφρευα οριστικά από την κυρία Στέιβς και την έπαυλή της.

Ήταν ήδη δύο μετά τα μεσάνυχτα, και έπειτα από δυό άλλες ώρες, θά είχε ξημερώσει πιά. Έπρεπε να φύγω από το σπίτι με ένα θαλιτζάκι προτού ξυπνήση κανείς από τους υπηρέτες και εν τώ μεταξύ έπρεπε να αμπαλλάρω όλα μου τα υπάρχοντα — έκτος από τα πράγματα πού μου είχε χαρίσει η κυρία Στέιβς — ώστε να μπορέσω έπειτα να γράψω για να μου στείλουν τις αποσκευές μου.

Μόλις κατάλαβα ότι δεν είχα καιρό για χάσιμο, δεν έδιστα να πιά ούτε στιγμή. Έβγαλα την τουαλέττα πού φορούσα, έχωσα ένα λεπτό φόρεμα, ένα ταγιέρ, μία ή δυό μπλούζες και μερικά άλλα πράγματα σ' ένα θαλιτζάκι, πού έγινε αρκετά βαρύ, και έπειτα έβαλα όλα τα άλλα, έκτος από ένα φόρεμα ταξιδιού, μέσα στις βαλίτσες, πού ήταν τοποθετημένες σε μία τράστια ντουλάπα, χτισμένη στον τοίχο.

Έκαμα όσο μπορούσα πιά γρήγορα, αλλά δεν είμαι πολύ επιτήδεια στο αμπαλλάρισμα, και όταν είχα φορέσει, το γκρί έπανάφορι μου και έβαλα, με χέρια παγωμένα και τρέμοντα, το κάπello μου, άκουσα έξαφνα κάποιο ρολόι να χτυπά 4.

Με ευνόητη συγκίνηση, πήρα στο ένα χέρι μου το θαλιτζάκι και στο άλλο τον Βιάς και βγήκα από την κρεββατοκάμαρά μου. Κάθε βήμα μου και κάθε κίνησή μου στους διαδρόμους και στην σκάλα, μου φαινόταν να έκαναν τρομακτικών κρότο μέσα στο σιωπηλό σπίτι. Υποθέτω, όμως, ότι τα πράγματα δεν ήταν τόσο τρομακτικά, όταν μου φαινότανε έμένα, γιατί όλοι ήταν θυσιζόμενοι πολύ θαθεία στον μαγικό ύπνο, και κατόρθωσα να περάσω από ένα παράθυρο της τραπεζαρίας στην βεράντα και από εκεί στον κήπο, χωρίς να με σταματήσει κανείς, όπως έφοδόνουν.

Ήξερα πολύ καλά το δρόμο προς τον σιδηροδρομικό σταθμό, γιατί είχα πάει εκεί συχνά, από τότε πού είχα έλθει (ή τελευταία φορά ήταν όταν απέχαιρέτησα τη Σάλλυ). Το ζήτημα όμως ήταν τότε θά έφευγε το τραίνο; Και η επιτυχία του σχεδίου μου εξαρτιώταν κατά μέγα μέρος απ' αυτό, γιατί δεν θά μπορούσαν η κυρία Στέιβς και ο Πότερ να με πάρουν πίσω διά της βίας, αλλά θά προτιμούσαν να θρίσκωμαι όσο το δυνατόν μακρύτερα απ' αυτούς, πριν ανακαλύψουν ότι είχα φύγει.

Με έπιασε τρόμος, όταν έφθάσαμε εκεί, και είδα ότι δεν υπήρχε στον σταθμό ούτε ψυχή. Ήμουν μόνο εγώ με τον Βιάς και την θαλιτζά μου, λαχανιασμένη και περίτρωμη, σαν κατάδικος πού είχε δραπέτσει από τις φυλακές... Μου ήρθε να τρέξω να ανακαλιώσω τον πρώτο υπάλληλο του σταθμού πού είδα να παρνούσεται στον σταθμό έπειτα από ένα τέταρτο περίπου. Δεν ξέρω τι θέση είχε, μα όταν του ζήτησα πληροφορίες για το τραίνο της Νέας Υόρκης,

“ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΜΠΕΤΤΥ,”

άντι να είδοποίηση την άστυνομία και να μάς παραδώση έμένα και τον Βιάς, ως ύποπτους, έξυσε το κεφάλι και είπε ότι πέτα από λίγο θά έφευγε μία άμαξοστοιχία του... γάλακτος, αν έδιαζόμουν πάρα πολύ.

“Ένα τραίνο του γάλακτος — προφανώς για να μεταφέρει τις πρωινές αποστολές των γαλακτοπαραγωγών — ήταν άσφαλώς αρκετά άθωο και κατάλληλο για ένα κορίτσι πού ταξίδευε μόνο του, αλλά και αν ακόμη δεν ήταν τέτοιο, δεν θά έδισταζα καθόλου να ταξιδέψω με αυτό. Δεν μπορούσα να θγάλω, για το τραίνο αυτό, εισιτήριο με τον συνηθισμένο τρόπο. Άλλά όταν έπτε έλους έφθασε, ο άνθρωπος με έσούτησε σ' έναν άλλο. “Ισως αυτός να ήταν γαλατάς, φαινόταν όμως ότι είχε εξουσία, και είπε ότι χατηρικώς μπορούσε να δεχθί στο τραίνο έμένα και τον Βιάς.

Ήταν πολύ καλός άνθρωπος και άρχισε να μου μιλά για πολλά και διάφορα πράγματα, όταν το τραίνο έπειτα από πολλή ψευτοκίνημα, ξεκίνησε τέλος σ' άλληθεια. Έκαθόμουν επάνω στην θαλιτζά μου, όπως είχα καθήσει κάποτε στο ταλινέο, μέσα στο έσκέπαστο, περίεργο θαγόνι, και κάποτε όταν το τραίνο αναπήδησε, θά έπεφτα άσφαλώς κάτω αν δεν με έσυγκρατούσε αυτός.

Δεν ξέρω πόσον καιρό θά έχρειάζόμουν για να φθάσω στην Νέα Υόρκη, αν υποχρεούμουν να κάμω όλο το ταξίδι μαζί με το γάλα, γιατί το γάλα, καθώς φαίνεται, είναι αντίθετο προς την ταχύτητα. Αφού όμως έτρανταχθήκαμε επί δυό περίπου ώρες, φθάσαμε σ' ένα σταθμό, όπου ένα πραγματικό τραίνο ήταν έτοιμο για να ξεκινήση. Είχα στην διάθεσή μου ακριβώς πέντε λεπτά για να άποχωρήσω τον φίλο μου και να άγοράσω ένα εισιτήριο. Έπειτα, λαχανιασμένη και αναμμένη θρέθηκα μαζί με τον Βιάς και την θαλιτζά μέσα σ' ένα θαγόνι, διαφορετικό από όλα όσα είχα δη ως τότε. Δεν είχα ώραιες μαλακές πολυθρόνες και κρυσταλλίνους καθρέφτες και συρμάτινα πλέγματα για τα έντομα στα παράθυρα, όπως εκείνο με το οποίο είχα έλθει στο Νιουπορτ, αλλά περιλάμβανε απλώς δυό σειρές καθίσματα και όταν το τραίνο ξεκίνησε ένα σύννεφο από κρύους καπνούς τσιγάρων μπήκε από την μπροστινή πόρτα. Μαρά ξεφώνιζαν, παιδάκια έκλαιγαν, και τα πρόσωπα των έμαύριζαν και έμούσκευαν από την ανακατεμένη θρώμα και ζέστη, ενώ οι μεγάλοι μιλούσαν μεγαλόφωνα και έβηχαν. Έπειτα από λίγη όμως ώρα μα συμπληθητική γρηούλα ήλθε στο κάθισμά μου και έπειδή άπλωσ την βοήθησα να τοποθετήση την θαλιτζά της, μου χάρισε ένα τεράστιο ροδάκινο. Το δέχτηκα με μεγάλη εύχαριστηση,

γιατί αισθανόμουν ήδη τρομερή πείνα, επειδή είχα μείνει άσπνη ολη τη νύχτα χωρίς να φάω τίποτε.

Το ροδάκινο αυτό μου θύμισε τον κ. Μπρέττ και το μικρό καλαθάκι πού μου είχε στείλει όταν περιμένα στο ταλινέο. Και έπειτα η σκεψη αυτή μου έφερε μιάν άλλη. Ο κ. Μπρέττ είχε πη ότι θα έκανε για μένα ό,τι μπορούσε και αν έρισκόταν άκόμη στην Νέα Υόρκη θα μπορούσε άσφαλώς να με βοηθήση αρκετά. Θά μπορούσε να μου πη πόσο έστοιχίσε το ταξίδι ως το Σικάγο και θα μπορούσε να μου δείξη πώς θά κατόρθωνα να φθάσω εκεί.

Πιστεύω πραγματικά ότι στην άρχή δεν μου είχε περάσει καθόλου η ιδέα να τον δω, αλλά μόλις πού ήλθε η σκεψη αυτή, την δέχτηκα πού εύχαριστώ.

Όταν είδα τον Μεγάλο Κεντρικό Σταθμό, λίγο έλειψε να χτυπήσω τα χέρια μου από χαρά. “Όπως φαίνεται, χάρηκε πού και ο Βιάς” και μάλλον αυτός τράβηξε έμένα έξω, παρά εγώ αυτόν. Έδιαζόμουν τόσο να άπομακρυνθώ, από φόβο μήπως ο Πότερ είχε έλθει ίσως από πίσω μου με κανένα ταχύτερο τραίνο, ή με πλοίο και με παρμόνευε τώρα πουθενά, ώστε θγήκα έξω από τον σταθμό μαζί με τον Βιάς, χωρίς να περιμένω κανέναν άχθοφόρο.

Όταν ανέθηκα σ' ένα άμάξι δεν βρήκα το άπαιτούμενο θάρρος για να πω στον άμαξά να με άδηγήση στην Λέσχη. Το μόνο άλλο μέρος πού μπορούσα να σκεφθώ ήταν το ξενοδοχείο Ουάλντορφ - Άστόρια, όπου, όπως είχε πη ο Πότερ, κάθε έξνος πού ήθελε μπορούσε να μπη μέσα και να καθήση στο χώλλ. Είπα, λοιπόν, στον άμαξά να με άδηγήση εκεί.

Όταν φθάσαμε εκεί, δεν με άφσαν να πω μαζί με τον Βιάς στην Μαυριτανική Αίθουσα — την όποιαν έθυμώμουν πού καλά — και υποχρεώθηκα γι' αυτό να τον παραδώσω για να τον ταίσουν και να τον περιποιηθούν. Αναγκάσθηκα επίσης να άποχωρισθώ από την θαλιτζά μου. Έγραφα τότε ένα σημείωμα προς τον κ. Μπρέττ, λίγες γραμμές μόνο πού έλεγαν ότι ήμουν μόνη στην Νέα Υόρκη, σέ κάπως δύσκολη θέση και ότι, ένθυμώμνη την παλαιά προσφορά του, έπαιρνα το θάρρος να τον παρακαλέσω αν ήθελε να έλθη στην Μαυριτανική Αίθουσα του Ουάλντορφ. Άστόρια για να με βοηθήση με τις συμβουλές του.

Ένας μικρός πήρε την έπιστολή, αλλά μόλις έφυγε, με έπιασε μεγάλος φόθος μήπως ο κ. Μπρέττ είχε φύγει από την Νέα Υόρκη, ή μήπως, αν ήταν άκόμη εκεί, άπορούσε πού είχα πάρει την παλαιά εκείνη προσφορά του επί λέξει.

Δεν έπεινούσα πιά τώρα, αλλά το κεφάλι μου πονούσε και αισθανόμουν ότι ήμουν άνικανη να σκεφθώ ό,τιδήποτε. Δεν υπήρχε σχεδόν κανείς μέσα στην Μαυριτανική αίθουσα. Και έλος ο κόσμος του Ουάλντορφ - Άστόρια έγευματίζε.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Ο κ. ΜΠΡΕΤΤ

Καθόμουνα και κύτταζα την πόρτα... Την κύτταζα τόσην ώρα, ώστε στο τέλος μου φαινόταν ότι είχαν περάσει ολόκληρα χρόνια πού έρισκόμουν εκεί. Σε μία στιγμή ένιωσα τα έλέφαρα μου να θαρύνουν και να κλείνουν άκατανίκητα, παρ' όλες τις προσπάθειές μου να τα κρατήσω άνοιχτά.

Έξαφνα, όμως, έσώκωσα το κεφάλι μου, με ένα τινάγμα και τα μάτια μου συνηντήσαν τα μάτια του κ. Μπρέττ. Ήταν αυτός, δεν υπήρχε άμφιβολία, και όμως ήταν διαφορετικός. Στην κατάσταση πού έρισκόμουν δεν μπορούσα να καταλάβω άμέσως σέ τι συνίστατο η διαφορά, αλλά όταν συνήλθα τελείως είδα, ότι όλη η ύπόθεση ήταν ζήτημα κόστους. Θά είχε ίσως κερδίσει αρκετά χρήματα στην δημοσιογραφία. Φορούσε ένα ώραιό γκρι φανελλένιο πανταλόνι, ένα κολλάρο, σαν αυτά πού φορεί πάντα ο Στάν, και ένα σακκάκι, πού θά το έξηλέυε και αυτός ο Πότερ.

Πριν άκόμη περάση η έκπληξή μου, ανταλλάξαμε μία θερμή χειραψία, και αυτός μου έλεγε με την συμπληθητική φωνή του, πόσο πού έλυπόταν πού είχα άναγκασθί να με κάνη να περιμένω. Είχε πάει στην Λέσχη, αλλά είχε γίνει κάποιο λάθος καά είχε άργήσει να πάρη την έπιστολή μου.

Εύχαριστήθηκα πού περισσότερο πού τον έδλεπα, από όσον έπίστευα ότι θά εύχαριστιόμουν. Μου φαινόταν σαν να τον είχα γνωρίσει σέ όλη μου την ζωή. Και αυτός φαινόταν άξιος έμπιστοσύνης, ώστε δεν μπορούσα να ξεκολλήσω τα μάτια μου από πάνω του.

—Θα σάς τα πω όλα, αν καθήσετε, είπα.

Μα αυτός άντι να κάνη ότι του ζητούσα, με ρώτησε, με μία άνήσυχη κάπως έκφραση στο πρόσωπό του, αν είχα γευματίσει.

—Όχι, δεν πήρα ούτε πρόγευμα! άπάντησα εγώ σχεδόν εύθυμα, αλλά με ένα αρκετά προδοτικόν μειδίαμα.

—Άλήθεια! φώναξε αυτός κοκκινίζοντας, σαν να τον είχα κατηγορήσει ότι μου είχε κλέψει το φαί από το στόμα. Πρέπει τότε να πάρете μαζί και το πρόγευμα και το γεύμα σας, πριν άρχισετε να μου λέτε ό,τιδήποτε.

—Θά μπορούσαμε να θγούμε και να πάρουμε ένα σάντουιτς κάπου, υπέδειξα εγώ.

—Μα νομίζω, ότι και τα σάντουιτς Ουάλντορφ - Άστόρια δεν είναι χαλασμένα.

—Μόνο πού είναι πανάκριβα! είπα εγώ. Μην ξεχνάτε, ότι δεν είμεθα έκατομμυριούχοι, ούτε σεις ούτε εγώ.

—Έχω κερδίσει αρκετά τώρα τελευταία, είπε εκείνος. Σχεδόν μωρδω να πω, ότι είμαι πλούσιος εν συγκρίσει με άλλους. Σας παρακαλώ λοιπόν, διατάξτε να σάς φέρουν ένα γεύμα. Είμαι σέ θέση να σάς προσφέρω και αν άρνηθήτε, θά πρέπει να καταλάβω ότι το κάνετε γιατί...

Έμάντεμα τι μπορούσε να πη, και γι' αυτό τον σταμάτησα.

—Κουταμάρε! φώναξα. Άλλά το έσκασα από την κυρία Στέιβς και δεν έβαλω να με θρουν. Άν η ατή, ή ο άδελφός της έχουν έλθει στην Νέα Υόρκη, ή αν κανείς άλλος...

—Το σκέφθηκα αυτό — άπάντησε αυτός άμέσως — αλλά δεν έχομε καιρό να χάνωμε. Πεινάτε πού. Άν δεν σάς πειράζει, θά πάρω για σας ένα ιδιαίτερο δωμάτιο φαγητού και θά διατάξω να σάς φέρουν το γεύμα εκεί...

—Άλλά θέλω να εισθε και σεις μαζί μου! επέμεινα εγώ.

Αυτός έδίστασε, αλλά μόνο για μία στιγμή. Φαντάζομαι, ότι δεν είναι από τους ανθρώπους πού διστάζουν πού, δι' έτιδήποτε.

—Πολύ καλά, αυτό μου φαίνεται και

έμένα καλύτερο, αν δεν εχετε αντίρρηση, είπα. Θά πάω να φροντίσω για όλα, και θά γυρίσω πριν μετρήσετε ως τα έξηντα, αν το κάμετε μάλλον άργα...

Δεν το έκαμα αυτό καθόλου, αλλά σκέφθηκα πόσο έπρεπε να το είμαι εύγνώμων πού είχε έλθει γιατί τώρα ήμουν έέθαια, ότι όλα θά πήγαιναν καλά.

Μετά δυό - τρία λεπτά, έγύρισα για να με άδηγήση σ' ένα μικρό δωμάτιο φαγητού, όπου δεν υπήρχε ο κίνδυνος να προβάλουν έμπρος μας η κυρία Στέιβς ή ο Πότερ, γιατί το δωμάτιο αυτό ήταν μόνο για τον κ. Μπρέττ και έμένα. Ανατριχιάσα, όταν σκέφθηκα πόσο θά κόστιζεν... Άλλά τα ρούχα πού φορούσεν ο κ. Μπρέττ, ήταν τόσο ώραια, ώστε έπίστεψα, ότι δεν είχε μεγαλοποιήσει τα πράγματα, όταν μου είπε, ότι έπήγαιναν καλύτερα οι δουλειές του.

Φυσικά, δεν μπορούσα να πω το μέρος της ιστορίας μου, πού άναφερόταν στον Πότερ Πάρκερ. Είπα, όμως, ότι η κυρία Στέιβς ήθελε να με αναγκάση να κάμω πράγματα, πού εγώ δε θά θεωρούσα σωστά, και γι' αυτό δεν μπορούσα να μείνω ούτε μία μέρα πιά στο σπίτι της.

—Θα ήθελα να γυρίσω στην Άγγλία —έξακολούθησα— αλλά δεν μωρδω άκόμη! και το μόνο πού μου μένει είναι να πάω να θρω την μίς Γούντμπαρν στο Σικάγο. Θυμάστε, έέθαια, την μίς Γούντμπαρν;

Μου είπε ότι την θυμόταν πού καλά. Είχε διαβάσει στις έφημερίδες, ότι είχε φύγει από το Νιουπορτ για το Σικάγο, και ένόμιζε, ότι ήταν πράγματι σωστή η σκεψη μου να πάω να την θρω.

—Χαίρω πού πού σκέπτεσθε και σεις έτσι—είπα εγώ— γιατί θέλω να ξεκινήσω κιόλας σήμερα. Και έλπίζω ότι θά μου πητε πώς μωρδω να πάω στο Σικάγο, πόσα χρήματα θά στοιχίση, πόσος καιρός χρειάζεται, και όλα τα σχετικά.

Δεν μου άπάντησε άμέσως, μα πήρε πού σόβαρη έκφραση κυττάζοντας το μελαμπό χέρι του πάνω στο τραπέζο-μάνηλο, σαν να μην το είχε δη ποτέ πριν. Έπειτα είπα:

—Κατά περιεργή σύμπτωση, σήμερα το άπόγευμα φεύγω και εγώ για τις δυτικές Πολιτείες. Θά είχατε αντίρρηση, αν έταξίδευα με το ίδιο τραίνο; Δεν θά ήθελα να σας προτείνω τέτοιο πράγμα, αλλά μόνο, επειδή δεν ξέρετε τον τόπο, θά μπορούσα ίσως να σας βοηθήσω λίγο.

—Θαυμάσια! φώναξα εγώ. Δεν μωρείτε να φαντασθήτε τί άνακούφιση είναι για μένα...

Αυτό τον εύχαριστήσε φανερά και μου είπε ότι ήμουν πού καλή.

—Θά σας θγάλω, λοιπόν, το εισιτήριό σας, έξακολούθησε. Άν μου δώσετε είκοσι πέντε δολάρια—πέντε λίρες, ξέρετε—θά σας δώσω τα ρέστα. Άλλά φοβόμμαι, ότι δεν θά είναι πολλά...

—Ρέστα; επανέλαβα εγώ. Άλλά εγώ υπέθετα, ότι θά στοιχίση πού περισσότερο από πέντε λίρες το ταξίδι στο Σικάγο, πού βρίσκεται σχεδόν στο κέντρο της Άμερικής, νομίζω;

—Οι κάτοικοι του πιστεύουν ότι είναι το κέντρο της Άμερικής, είπε μειδιώντας ο κ. Μπρέττ. Άλλά αναγκάζουν τις σιδηροδρομικές εταιρίες να κρατούν χαμηλά τις τιμές των εισιτηρίων, ώστε οι δυσχερηστημένοι από την πώλη των Νεοορκέζοι να μωρδυν να πάνε και να επιστήν εκεί. Δεν είναι άσχημο ταξίδι, όπως θά δήτε. Πιστεύω ότι θά σας άρέση... Μωρείτε να εισθε έτοιμη μετά είκοσιπέντε λεπτά; Το τραίνο άναχωρεί στις 2.45'.

—Είμαι ήδη έτοιμη, είπα εγώ. Όσο γρηγορώτερα ξεκινήσουμε, τόσο καλύτερο. Άλλά... ο Βιάς! Θά του έπιτρέψουν να κοιμάται και να τρώη και αυτός στο τραίνο;

—Έλπίζω ότι θά το κανονίσω και αυτό, άπάντησε ο κ. Μπρέττ, με τόσο πειστικό τόνο, ώστε αισθανθήκα την βεβαιότητα ότι μωρούσε να το κάμω καθώς και ό,τι δήποτε άλλο πού θά ένελάμβανε. Ήμουν, πραγματικά, πού τυχερή, πού συνέπεσε να ταξιδεύη και αυτός στις δυτικές Πολιτείες, την ίδια εκείνη μέρα.

—Πηγαίνετε για δημοσιογραφική δουλειά; εν ρώτησα.

—Όχι! Για μία ύπόθεση ένός φίλου μου, πού έξηγησε αυτός. Άλλά έλπίζω ότι στο τέλος θά θγάλω και εγώ κάτι απ' αυτήν.

—Ω, και εγώ το έλπίζω, άπάντησα εγώ. Είμαι έέθαια ότι σας άξίζει!

—Εγώ είμαι έέθαιος ότι δεν μωδ άξίζει, είπε αυτός γελώντας. Άλλά θά προσπαθήσω να το κατορθώσω. Θυμάστε, σεις μω είχατε πη να είμαι φιλόδοξος.

—Το θυμώμαι, άπάντησα. Και τώρα σάς το λέγω πάλι.

Έπειτα από μερικά λεπτά, είπε ότι έπρεπε να τρέξη για να θγάλη τα εισιτήρια και μόλις μωδ δόθηκε καιρός να κυττάω μερικάς έφημερίδες πού μωδ έφερε ο ύπηρέτης, και οι όποιες έδημοσίευαν στήλες δολοηφές για τον γάμο του Μόγανσλεν, όταν ο κ. Μπρέττ γύρισε πάλιν με ένα άμάξι.

Ένώ έδιόθαζα (μια περιγραφή του γάμου και μερικάς έκθειαστικές παραγράφους για μένα, σκέφθηκα ότι ίσως την έπομένη να μη δημοσιεύονταν τόσο κολακευτικά πράγματα, στις ίδιες έφημερίδες.

—Άν μαθεύτηκε ότι έφυγα, θά γίνη μεγάλο σκάνδαλο! ρώτησα τον κ. Μπρέττ, μέσα στο άμάξι.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Θά σβύση ο ήλιος;

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Μεγάλο πρόβλημα άπασχολεί πάλι τους σοφούς της γής: τί θα γείνη ο ήλιος μας; Ο «πατήρ ήλιος» των αρχαίων; Τά πράγματα όπως λένε οι σοφοί δεν είναι και τόσο ευχάριστα για τόν άστρο της ήμέρας και γοργά βαδίζει αυτό πρὸς τήν καταστροφή του!

Διάφορα ύποπτα φαινόμενα παρατηρούνται στην ήλιακή σφαίρα και τελευταία έθεάθησαν κάτι τεράστιες... χιλιομετρικές φλόγες ύψους... 200.000 χιλιομέτρων όπως υπολογίσθηκαν. "Αν ο ήλιος δεν ήταν ήδη μιά πυρακτωμένη σφαίρα, θάλεγε κανείς πώς πήρε φωτιά!

Τά άντανεκλαστικά φαινόμενα της ήλιακής παρακμής, τά βλέπομε και στη γή μας. "Ολες οι τελευταίες αλλαγές που έπληθαν στις καιρικές και άτμοσφαιρικές συνθήκες, στις εποχές του έτους, κ.τ.λ., είναι άποτελέσματα των αλλοιώσεων που γίνονται στην ήλιακή σφαίρα.

Μερικοί μάλιστα, άποδίδουν σοβαρά, στις αλλοιώσεις αυτές και τόν κύμα των αυτόκτονιών που παρατηρείται τά τελευταία αυτά χρόνια σ' όλον τόν κόσμο, και τις έπαναστάσεις και τούς πολέμους!

Πάντως, τόν βέβαιον είναι ότι ή άνθρωπότης μέ άνησυχία παρακολουθεί τις αλλοιώσεις της ήλιακής σφαίρας, άνησυχία όμως άδικαιολόγητη κάπως... επί του παρόντος, άφού θά χρειασθούν άρκετά έκατομμύρια χρόνια για νά έλθη ή συντέλεια του κόσμου, όπως τήν υπολογίζουν τουλάχιστον οι σοφοί.

□ □

Πώς όμως θά επέλθη ή καταστροφή; Και πρώτα-πρώτα τί είναι ο ήλιος; Πολλές ύποθέσεις έγιναν ως τώρα και πολλές γνώμες άκούσθηκαν, κατά τόν άλλον και ήττον άπίθανες.

Π. χ. ο γερμανός άστρονόμος Φρίκε, από τούς νέους επιστήμονας της Γερμανίας, βεβαιώνει σέ σοβαρότητα έπιχειρήματα, ότι ο ήλιος είναι μιά τεραστία σφαίρα... από κρύο νερό, περιβαλλόμενη από ένα στρώμα διαπύρων αερίων! Οί περίφημες κηλίδες του ήλιου, δεν είναι κατά τόν δόκτορα Φρίκε, παρά γιγάντιοι πίδακες νερού άνάλογοι μέ τά «γκέιζερ» της 'Ισλανδίας, που έχουν διαρρήξει τόν φλοιόν της γής.

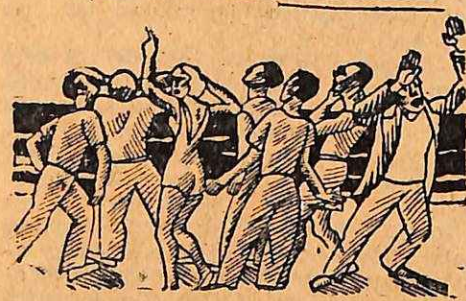
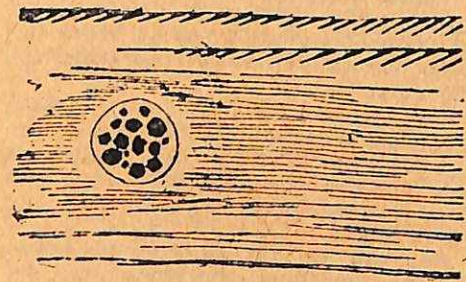
Η θεωρία αυτή, ένισχύεται και από παλαιότερες, άλλων σοφών, όπως του Ουίλλιαμ Έρσσελ, που ισχυρίστηκε ότι πίσω από τις φλόγες του ήλιου... υπάρχει ζωή!

Τώρα υπάρχουν και οι σοφοί που ισχυρίζονται ότι ο ήλιος δεν είναι ούτε νερούλινα σφαίρα, ούτε και κανένας συμπαγής στερεός δγκος, αλλά ένας αεριώδης σχηματισμός.

Η όρατή έπιφάνεια του ήλιου—άν τόν κιντάζουμε μέ τήν βοήθεια μαύρων γυαλιών—λέγεται φωτόσφαιρα. Απ' αυτόν μας έρχονται τά τρία τέταρτα της δικής μας θερμότητας και του φωτός. Σέ μέρη-μέρη, αυτή ή φωτόσφαιρα έχει σκάμια και άφηνει νά διαφαίνονται περιοχές

πίο σκοτεινές. Γύρω από αυτή τή σφαίρα υπάρχει ένα αεριώδες περίβλημα χρώματος «ρόζ-πάλ», που λέγεται χρωμόσφαιρα, και που συνεχίζεται κατά μακρά διαστήματα από ένα λευκό φῶς που είναι τόν ήλιακό στέμμα. Χρωμόσφαιρα και στέμμα, είναι πολύ όρατά σέ περίπτωση έκλειψως, γιατί ο κεντρικός έκτυφλωτικός δίσκος του ήλιου, είναι σκεπασμένος από τόν φεγγάρι.

Οί κομήται, οι όποιοι είναι άστρα που πλησιάζουν περισσότερο από κάθε άλλο τόν ήλιο, διασχίζουν τις φωτεινές έκτασεις του στέμματος, πράγμα που πείθει

Η άνθρωπότης μέ άνησυχία παρακολουθεί τις αλλοιώσεις που παρατηρούνται στην ήλιακή σφαίρα.

ότι ή ύλη από τήν όποία είναι καμωμένο τόν στέμμα, είναι έλαφρά και μπορεί νά διαπερασθή.

□ □

Υπήρξαν κι' εκείνοι που ισχυρίσθηκαν ότι ή ήλιακή σφαίρα είναι ολόκληρη ένα τεράστιο κάρβουνο που καίει. "Αν ήταν όμως έτσι, θά είχε καή τόν κάρβουνο αυτό μέσα σέ 6000 χρόνια. Αλλά αυτό τό ύποστήριξαν οι πιο εύφάνταστοι, γιατί κανείς σοβαρός άστρονόμος δεν θά κάνει ποτέ τήν έλαφρότητα νά βρση τόν ήλιο, ισχυριζόμενος ότι είναι μιά σφαίρα... από άνθρακίτη!

Τότε τί είναι ο ήλιος και πώς έχει πάρει αυτή τή θερμότητα που μας έξαποστέλλει χιλιάδες τώρα χρόνια;

Ο Χελμχολτς, είναι της γνώμης ότι πρόκειται περί μιάς... διαδηλώσεως αερίων. Μιάς τεραστίας δηλαδή συγκεντρώσεως, εις άνοικτόν χώρον, αερίων που αλλοιωποροστοιβονται και αλ-

ληλοσυγκρούονται τρόπον τινά. Απὸ τή διαρκή αυτή προστρήβη παράγεται ή τρομακτική ζέστη του ήλιου.

Κορώνουν τά άέρια και κάνουν τήν πυρακτωμένη αυτή σφαίρα που βλέπομε, θά έχετε ίσως παρατηρήσει, όταν έχατε ποτέ ποδήλατο, ότι τήν στιγμή που γεμίζετε τά λάστιχα μέ άέρα, ή μπόμπα σας κορώνει, ζεσταίνεται μέχρι τού σημείου που νά σας κάμψη τά δάχτυλα. Είναι ο άτμοσφαιρικός άέρας που συμπίεζεται διά της συνεχούς άντλήσεως και που—δταν πρό πάντων τόν λάστιχο έχει πιά κορεσθή—κορώνει! Τά διάφορα δηλ. μόρια του άέρος κορώνουν διά της άλληλοπροστρήβης. Τόν ίδιο συμβαίνει και μέ τά άέρια του ήλιου.

Αλλά και αυτό δεν φαίνεται σωστό, γιατί τότε ο ήλιος θά είχε καή, δηλ. τά άέρια του θά είχαν έξαντληθή μέσα σέ 250.000 αιώνες! Και έν τούτοις οι γεωλόγοι βρήκαν ίχνη ζώντων υπάρξεων, μέσα σέ βραχώδεις μάζες, που έζησαν πριν 1.800 έκατομμύρια χρόνια, δηλ. πριν 18 έκατομ. αιώνες!

Τώρα δίνεται και μία τελευταία έξηγηση για τήν ύσταση της ήλιακής σφαίρας: τόν κέντρο του ήλιου, είναι μιά τεραστία μάζα ραδιενεργός, αεριώδης και ταυτοχρόνως πιο σκληρή και από τόν χάλυβα, λόγω της φοβερής πίεσεως. Κάτω απ' αυτήν τήν άνυπολόγιστη πίεση των δισεκατομμυρίων άτμοσφαιρών, και υπό θερμοκρασίαν πολλών έκατομμυρίων βαθμών, τά άτομα των αερίων... βράζουν διαρκώς και παράγουν άκτίνες Χ. που διατηρούν τήν θερμότητα του ήλιου.

Κάποτε όμως, ο «βρασμός» αυτός θά έχη τόν τέλος του, και αυτό θά είναι ή καταστροφή του ήλιου, ο θάνατός του, και μαζί μ' αυτόν κι' ο θάνατος της γής! Κάθε άστρο, λένε οι σοφοί άστρονόμοι, έχει και τόν στάδιόν του της έκρήξεως. "Ετσι μιά μέρα, απ' τήν τρομακτική πίεση θά έκραγής και ο ήλιος και ένας κατακλυσμός πυρίνος θά καταστρέψη σέ λίγες ώρες τήν γή και τούς άλλους πλανήτες!

Αλλά, μήν άνησυχήτε, για νά γίνουν όλα αυτά τά τρομερά πράγματα, υπολογίζεται ότι θά χρειασθούν άκόμη μερικά... δισεκατομμύρια χρόνια, περί τά 15, τό ολιγώτερο...

Είναι αλήθεια τώρα, ότι άλλα φαινόμενα έπίσης μεγαλειώδη μας άπειλούν έν τῷ μεταξύ, π. χ. ή έκρηξη της σελήνης και ίσως-ίσως κι' αυτής της γής μας, αλλά και αυτά είναι άπώτερον μέλλον.

Έν τῷ μεταξύ όμως, θά επέλθουν και άλλες μεταβολές, έκτός από τις γνωστές των τελευταίων, —μεταπολεμικών— έτών, στις γενικές συνθήκες του γήινου βίου, θά ίδουμε ίσως νά καταργούνται οι τέσσερις εποχές του έτους, ή μάλλον νά συμπτύσσονται σέ δύο: χειμώνα και καλοκαίρι, και άλλα περίεργα.

Αλλά και αυτά θά τά δούνε ίσως τά έγγονά μας και τά δισεγγόνά μας.

Ο γάμος του Πλάνς

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΕΡΑΡ

Όταν έφθασε εξηντηλέμενος στην Λώμ...

Ο 'Ονεζίμ Μπαρμπισόν έλαβε τόν τηλεγράφημα τήν στιγμή που διάβαζε τήν έπιφυλίδα του: «Γάμοι ώρίσθησαν ένδεκάτην Μαΐου. Σας περιμένω. Έξάδελφος Πλάνς».

—Αιμιλία! φώναξε ο Μπαρμπισόν που εύθύμισε μονομιάς, Αιμιλία, ο Πλάνς παντρεύεται!

—Όχι, δά! παραξενεύτηκε ή γλυκειά κ. Μπαρμπισόν. Τόσον καιρό τόν άνέβαλε! Για νά τόν άποφασίση κανένας φούρνος θά γκρέμιζε!

Τόν άντρόγυνο Μπαρμπισόν έκανε έτσι ύπαινιγμό στην παράξενη διαγωγή του έξαδέλφου Πλάνς που άφού άνήγγειλε παντού τούς γάμους του... σώπασε άπτόμα κι' αυτή ή σιωπή θάσταξε ένα χρόνο!

Τήν εποχή εκείνη οι Μπαρμπισόν είχαν πειραχτή για τήν διαγωγή του. Ο 'Ονεζίμ είχε ξεπαραδιαστή για νά φτιάξη καινούργιο κοστούμι και ν' άντιπροσωπεύση έπαξίως τήν οικογένεια. Έπί πλέον, οι Μπαρμπισόν είχαν άγοράσει ένα δώρο που τόν διάλεξαν μέσα στα πιο άκριβά για νά κάνουν έντύπωση.

Δυστυχώς έξ άφορμής της σιωπής του έξαδέλφου Πλάνς, τόν γαμήλιο δώρο, ένα ύπεροχο κινέζικο θάξο, έμενε άπάνω στό μάρμαρο του τζακιού ως τήν μέρα που... κομματιάστηκε άδοξα μέ τόν έσκακίσμα!

Και νά που τώρα ο έξάδελφος Πλάνς έδινε σημεία ζωής. Νά που άνήγγελε τήν προσεχή τέλεση των γάμων του.

—Είδες εκεί θράσος; φώναξε ο Μπαρμπισόν. Θαρρεί πώς έχουμε τά μέσα νά έπαναλάβουμε τά περσινά έξοδα! Έχω μιά δρεσή νά άρνηθώ!

Η καλή όμως κ. Μπαρμπισόν που είχε λογική άκαταμάχητη, άποκρίθηκε:

—Και θαρρείς πώς θά χολοσκάση άν δεν πäs; Τόν πολύ-πολύ νά τόν έξυπνέτση!

—Πώς αυτό;

—Για σκέψου, μέ τήν άκρίβεια του τιμαρίθμου άν λογαριάζης κανείς ένα σερέτσιο λιγώτερο στό τραπέζι, ένα στόμα λιγώτερο. Και ποιός μας λέει πώς ο έξάδελφός σου δεν σε καλεί μέ

Ο Μπαρμπισόν έλαβε τόν τηλεγράφημα...

τήν έλπίδα νά μήν σέ δη ποτέ;

—Τί πρέπει λοιπόν νά κάνουμε;

—Νά πάμε! Κι' όχι μονάχα έμείς, αλλά και τά τρία παιδιά μας—έστω κι' άν πρόκειται νά ξοδέψουμε όλες τις οικονομίες μας. Φαντάσου τά μούτρα

του έξαδέλφου Πλάνς όταν μας δεί νά ξεφουτρώσουμε, πέντε τόν αριθμό, εκεί που δεν περίμενε κανέναν!

Η κ. Μπαρμπισόν ήταν πειστική. Κι' ο σύζυγός της συλλογιζόταν τά καλά κρυσιά του έξαδέλφου Πλάνς που εύχαρίστως θά τά ρουφούσε και πάλι!

Τήν επομένη όλη μέρα ψάνιζαν στα μαγαζιά.

—Τί άκρίβεια! έλεγε ή άγαθή κ. Μπαρμπισόν μετανιωμένη.

—Δέν πειράζει! άπαντούσε ο 'Ονεζίμ. Έχω τόν σχέδιό μου!

Τόν σχέδιό του ήταν νά πάνε νά έγκατασταθούν στού έξαδέλφου τους—στούς νειοπάντρου, δηλαδή, για καμιά δεκαπενταριά μέρες, όσο απαιτούνται για νά καλυφθούν τά όδοιπορικά.

Κι' ο Μπαρμπισόν ήταν κατευχαρισμένος:

—Νά δης τά μούτρα του νειοπάντρου όταν δά τούς φορτωθούμε οικογενειακάς άπάνω στόν μήνα του μέλιτος!

Κάτι έπεσε κάτω κι' έσπασε.

Τήν προπαραμονή του γάμου, ολόκληρη ή οικογένεια, καινούργιοντυμένη, έπαρνε τόν τραίνο στόν σταθμό της Λώμ.

Η διαδρομή δεν ήταν χωρίς έπεισοδια.

Λίγο πριν απ' τόν Μελούν, ο μικρός Μπεμπέρ, για νά παίξη, τράβηξε τόν κώδωνα τόν κινδύνου. Τόν τραίνο σταμάτησε. Ηρθε ο έλεγκτής.

Κύττα, μπαμπά, τί άστειο που είναι! Αυτό τό «άστειο» ο Μπαρμπισόν τό πλήρωσε ένα έκατόφραγκο!

Στό Τονέρ ή Ζιλέτ έφτιασε μιά κουκλα μέ τόν μανδόν της κυρίας που κοιμόταν άντίκρυ τους, στό θαγόνι.

Κάτι έπεσε κάτω κι' έσπασε. Ένα μπουκαλάκι μυρωδιά.

—Σύρ! φώναξε ή έπιδάτις που εύπνησε άπτόμα. 60 φράγκα τόν πήρα στόν Κοτό!

Ο Μπαρμπισόν, φυσικά, άποζημίωσε και τόν μυρωδικό, ήσυχασε όμως ως τόν Λώμ, όπου ή κομωδία λίγο έλειψε νά γίνη... τραγωδία!

Στό Λώμ, οι Μπαρμπισόν μόλις προλάβαιναν ν' αλλάξουν τραίνο για τόν Σαίν-Τιμπώ.

Εκείνη άκριβώς τήν στιγμή είάλεξε ο τρίτος κληρονόμος τους, ο Ντεντέ για νά ζητήση ένα πάη κάπου.

Τούδωσαν ένα σκαμπίλι, αλλά αυτό δεν ήταν ίκανή λύσις. Η κ. Μπαρμπισόν πήρε τόν Ντεντέ απ' τόν χέρι και τόν πήγε στό «000», ένφ ή ύπόλοιπη οικογένεια χωνόταν στό θαγόνι.

Υστερα από δέκα δευτερόλεπτα, τόν τραίνο ξεκινούσε.

Τι φασαρία που έγινε! Συκμμένος απ' τόν παράθυρο, ο δυστυχισμένος Μπαρμπισόν ξεφώνιζε:

—Αιμιλία! Αιμιλία! Τόν τραίνο φεύγει!

Στόν πρώτο σταθμό, ο 'Ονεζίμ άνοιξε τήν πόρτα, πήρε τά δυο παιδιά και κατέβηκε:

—Ποιά ώρα έχουμε τραίνο για τή Λώμ; ρώτησε έναν υπάλληλο.

—Μόλις έφυγε. Τόν έρχόμενο είναι αούριο, κύριε, τέτοια ώρα.

Ο Μπαρμπισόν είχε πεισματωθή!

—Έστω, έλεπε, θά πάμε πεζή!

Όταν έφθασε εξηντηλέμενος στη Λώμ, είδε τήν συμβία του νά τόν περιμένει μαζί μέ τόν Ντεντέ, καθισμένη σ' ένα παγκάκι!

—Γιατί άργησες τόσο πολύ; τού είπε χωρίς προλαγους. Πού είναι οι άποσκευές; Δέν τις έφερες;

Αλλοίμονο: οι άποσκευές είχαν μείνει μέσα στό τραίνο.

—Συμφορά μας! Χάθηκαν οι άποσκευές μας και οι γάμοι λαμβάνουν χώραν αύριο τόν πρωί!

Οι Μπαρμπισόν, για νά προλάβουν, άναγκάστηκαν νά νοικιάσουν ένα αυτοκίνητο. Στις πέντε τόν άπόγευμα, σταματούσαν μπροστά στό σπιτάκι του έξαδέλφου Πλάνς.

Ένας άγνωστος τούς άνοιξε:

—Καλημέρα σας, κύριε, είπε εύγενικά ο κ. Μπαρμπισόν. Έμείς είμαστε!

—Ποιοι έσείς;

—Οι έξαδελφοί Μπαρμπισόν!

—Δέν ξέρω κανέναν Μπαρμπισόν!

—Ναι, ναι! Έξάδελφοι του έξαδέλφου Πλάνς!

—Τόν Πλάνς! Τού «τέως» σπιτονοικοκύρη μου!

—Γιατί τόν «τέως» σπιτονοικοκύρη σας;

—Γιατί τόν σπíti άνήκει τώρα στόν Μεζακλού. Ο Πλάνς είναι καιρός που έφυγε από δω... ένας χρόνος! Υστερα από τούς γάμους του! Όταν πήγε στό γαμήλιο ταξίδι!

—Ποιό γαμήλιο ταξίδι; Ο έξάδελφός μου Πλάνς παντρεύτηκε;

—Ναι! Πέρι, στις έντεκα Μαΐου!

Ο Μπαρμπισόν λιποθύμησε στην άγκαλιά της συμβίας του που λίγο έλειπε νά θουβαθή διά παντός.

□ □

Οι δυστυχισμένοι δεν έμαθαν ποτέ τήν αλήθεια!

Ο τηλεγραφητής που είχε παραλάβει τότε τόν τηλεγράφημα έξέχασε νά τό διαβιβάση και για νά μή τόν μαλώσουν, περίμενε νά περάση ένας χρόνος για νά τό στείλ η στις έντεκα Μαΐου του άλλου έτους!

ΖΩΡΖ ΕΡΑΡ

Ενώ η Ισπανία αιματοκυλίζεται, στο Χόλλυ γουντ εξακολουθούν να γυρνούν νέα φιλμ με υποθέσεις του παλιού καλού Ισπανικού καιρού. Ο Τσάρλς Κόλλινς και η Στέφφι Ντόνα γυρίζουν ένα παρόμοιο χρωματιστό φιλμ.

Η ΜΑΡΛΕΝΕ ΚΑΙ Η ΜΑΣΚΑ ΤΗΣ

Ένας Άμερικανός δημοσιογράφος περιγράφει σε ένα κινηματογραφικό περιοδικό την εντύπωση που του έκανε η Μαρλένε Ντίτριχ πριν από δυο μήνες όταν γυριζόταν ακόμη το τελευταίο της πολύκροτο φιλμ «Ο Κήπος του Άλλάχ».

Κατά το διάλειμμα του γυρίσματος η Μαρλένε κατέπληξε συνθέτας, ήθοιους και φιγούραν με μια θαυμάσια κωμική απομίμηση των γνωστοτέρων στάρ: της Τζόαν Κράουφορντ, της Μαίη Ουέστ, της Γκρέτα Γκάρμπο και της Πολέτ Γκοντάρ. Όλοι κόντευαν να σκάσουν από τα γέλια όταν η Μαρλένε Ντίτριχ ένεφανίσθη ως καρικατούρα της Μαίη Ουέστ. Εξαιρετικά επιτυχημένη ήταν και η απομίμηση της Γκρέτας Γκάρμπο, την οποία επέτυχε δίνοντας απλούστατα μια δόλμπα ήρεμιά στα χαρακτηριστικά του προσώπου της, πράγμα που την έκανε να μοιάζει πολύ με την θεία Γκρέτα. Και το περίεργο ήταν ότι την επίδειξη αυτή δεν την έκανε για να διασκεδάση κανένα περιωρισμένο κύκλο επιφανών καλεσμένων της, αλλά για το πολυπληθές στο προσώπικό του στούντιο: μηχανικούς, ηλεκτρολόγους, φιγούραν, κορίστες κ.τ.λ.

Λίγα λεπτά όμως αργότερα ο Άμερικανός δημοσιογράφος μπαίνοντας στο καμαρίνι της Μαρλένε αντίκρυσε μια μεγάλη φωτογραφία του Τζών Τζιλμπερτ μέσα σε αδαμάντινο κάδρο. Η Μαρλένε Ντίτριχ, η χαριτωμένη πρω-
 ■ ■

πό γνήσιο κρύσταλλο έρριχνε επάνω στο πορτραίτο το χλωμό της φως. Και ο δημοσιογράφος διερωτήθηκε τότε μήπως άλλη αυτή η επίπλωση και επιδεικτική ευθυμία της Μαρλένε είναι μια μάσκα που την φορεί για να κρύβει από τα μάτια του κόσμου την βαθειά πληγωμένη καρδιά της...

ΓΑΜΟΙ, ΔΙΑΖΥΓΙΑ Κ. Α. ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Η Ίρεν Χέρβεϋ (που θεωρείτο πρό τριών μηνών η έκλεκτή του περιφήμου Ρόμπερτ Ταίηλορ) και ο Άλλαν Τζόνς ανακοίνωσαν επίσημα τους άρραβώνες των. Φαίνεται ότι η Ίρεν και ο Άλλαν είναι πολύ ρομαντικοί, γιατί θα παντρευτούν σε ένα γιώτ ταξιδεύοντας προς το Χονολουλού. Τον μήνα του μέλητος θα τον περάσουν στην Χαβάι. Ο Φρέντ Μάκ Μούρραϊν και η Λίλιαν Λάμοντ πήγαν προχθές σε ένα αεροπλάνο και πήγαν στο Λας Βέγκας όπου και παντρεύτηκαν. Όλοι το περίμεναν αυτό γιατί ήταν πρό πολλού καιρού μνηστευμένοι. Μόνο η Παραμάουντ, στην οποία εργάζεται ο Φρέντ, δεν φάνηκε καθόλου ενθουσιασμένη. Φοβάται μήπως ο γάμος του Φρέντ καταστρέψει το ρομαντικό θέλητρο του δημοφιλέως στάρ στα μάτια των απειροειδών θαυμαστριών του.

■ ■
 Ο νέος κατάλογος των ζευγαριών του Χόλλυγουντ:
 Η Άννιτα Λουίτζ, η χαριτωμένη πρω-
 ■ ■

ταγωνίστρια του «Διπλού ρομάντρου» και του «Ονείρου θερινής νυκτός» και ο Τόμ Μπέκ ανανέωσαν το παλιό τους ειδύλλιο, που κινδύνευε να σβύσει. Η Ντίξυ Ντάμπαρ και ο γνωστότατος Άμερικανός αυτοκινητιστής Μίλλ Ντάβις.

Η Τζίντζερ Ρότζερς που χωρίς αυτόν τον μήνα από τον Λίο "Αύρες συνοδεύεται σε όλα τα κέντρα από τον Τζόννυ Γκρίν.

Η "Αρλιν Τζούτζ που χωρίζει και αυτή τώρα και ο Πάτ ντι Σίκο.

Η Γερτρούδη Μίκαελ και ο σκηνοθέτης Ρουμπέν Μαμουλιάν—νέα έκδοσις παλαιού ειδύλλιου.

Ο Μίκαελ Μπάρτλετ και η Μαίρη "Αστορ.

Η Βιρτζίνια Μπρούς και ο "Ένρυ Φόντα.

Η Νάνσυ Κάρολ και ο συγγραφέας Κέντιν Ρέυνολνς.

Η Μπέττυ Μπράνζον, ανειμιά του Ουώρνερ Μπάξτερν και ο γνωστός διευθυντής μπαλλέτων Λερούα Πρίντ.

Η "Ανν Σόθερν και ο σεναρίστας Νόρμαν Κράσνα.

Η Σίρλεϋ Ρός και ο Τζέιμς Στίουαρτ.

Η Μαίρη Καρλάιλ και ο Λίο "Αύρες, που φαίνεται ότι γρήγορα ξεχάσε την Τζίντζερ Ρότζερς.

■ ■
 Ο νεαρώτατος ήθοποιος Λέων Τζάνου που ακόμη ως προχθές έπαιζε παιδικούς ρόλους στον κινηματογράφο βρίσκεται σήμερα στο Ρέννο, την περίφημη πόλη των διαζυγίων προκειμένου να διαζευχθεί την χορεύτρια Τζέσσυ Κάπερ την οποία παντρεύτηκε πρό δυο εβδομάδων. Ο Λέων είναι σήμερα είκοσι χρονών.

■ ■
 Ο ήρωας του Χόλλυγουντ — όχι επι της θόνης — είναι ο Νάβε Μάρρυ, υιός.

Ένα βράδυ τελευταίως είχε συνοδεύσει την νεαρή στάρ Μαξίν Τζόνς, την κόρη του γνωστού διευθυντή Μπουκ Τζόνς, σε ένα νυκτερινό κέντρο της Σάντα Μόνικα, το Μιραμπάρ.

Ένας ξένος από το διπλανό τραπέζι άρχισε να παρενοχλεί την Μαξίν με άρκετη αναιδία. Ο Νάβε Μάρρυ του έκανε την παρατήρηση. Όταν είδε όμως ότι ο ξένος δεν έπαιρνε από λόγια, έβγαλε το σασκίκι του, άνασκόωσε τα μανίκια του και έδωσε στον αναιδή άγνωστο ένα τόσο καλό ελγρόκπημα, που θά τον εθεράπευσε άσφαλώς από την μανία του να παρενοχλεί τις ώραιες γυναίκες.

■ ■
 Ο Μπρούς Κάμποτ ο οποίος είχε αποφασίσει να χωρίσει με την "Αντριεν Αϊνς, κουβάλησε πάλι όλα του τα χαρτιά, τα αντικείμενα, τα ρούχα και τις πυτζάμες του στο σπίτι της.

Ένα μήνα προτού η απόφασίς του

διαζυγίου των γίνη όριστική, ο Μπρούς πώνται όπως και πριν και δεν ύπήρχε λόγος να έπιμένουν στο διαζύγιο για μερικές παρεξηγήσεις άνάξιες λόγου. Καί προχθές έδωσαν ένα μεγαλοπρεπές «γεύμα συμφιλιώσεως» όπου άνήγγειλαν έπισημως ότι θά συνεχίσουν και πάλι την συμβίωσή τους.

—Είμαι ο ευτυχέστερος άνθρωπος του κόσμου, έδήλωσεν ο Μπρούς και θά κάνω ό,τι είναι δυνατόν να κα-ταστήσω και την "Αντριεν ευτυχισμένην.

■ ■
 "Απεναντίας η Ντόροθυ Σεμπάστιαν, που είχε συμφιλιωθή με τον σύζυγό της Μπίλλ Μπούντ, ύστερα από διά-σταση τριών μηνών, αποφάσισαν να χωρίσουν όριστικά όκτώ μέρες μετά την συμφιλίωσή των.

Η Ντόροθυ έδήλωσε εις τον δικαστή που έξεδίκασε την αίτηση διαζυγίου ότι ο Μπίλλ ήταν σκληρός και άπότομος στους γνωστούς της.

Η απόφαση του διαζυγίου έπεδίκασε στην Ντόροθυ δυό χιλιάδες δολάρια τοίς μετρητοίς και ποσοστό 10% επί των κερδών του Μπίλλ επί τρία έτη.

■ ■
 Ο διευθυντής όρχήστρας Νικ Στούαρτ, πρώην σύζυγος της Σοδε Κάρολ παντρεύτηκε με την Ρούθ "Αλιν Σκίν-νερ, που τραγουδούσε ως σολιστ στην όρχήστρα του.

■ ■
 Ο Γιάν Κέθ προσπαθεί φαίνεται να καταρρίψει το ρεκόρ των πολλών γάμων και διαζυγίων. Ήδη για τετάρτη φορά ο Γιάν ο όποιος θεωρείται ως ένα από τα πρότυπα της άνδρικής καλ-λονής στο Χόλλυγουντ, παντρεύτηκε την νεαρή έκατομυριούχο κυρία Χλ-ντεγκαρ Πάπς Σμιθ.

■ ■
 Η Λυσίλ Μπάλ και ο Μπροντερικ Κράουφορντ ήσαν άρκετόν καιρό δυό καλοί φίλοι. Την περασμένη εβδομάδα, καθώς χόρευαν μια νύχτα στο Τροκαν-τερό, καθώς η όρχήστρα έπαιζε το «Γλυκό μου όνειρο», ο Μπρόντ κατά-λαβε ξαφνικά ότι είναι έρωτευμένος με την Λυσίλ και την ρώτησε αν θέλη να γίνη γυναίκα του. Η Λυσίλ είπε ναι, και ο γάμος θά έχη γίνη άσφαλώς την στιγμή που διαβάσετε τις γραμμές αυτές.

ΑΛΛΗ ΚΙΝΗΣΗ

Για ν' αποδειχθή όμως ότι ύπάρχουν στο Χόλλυγουντ και μερικά άντρώγυ-να «του παλιού καλού καιρού», ο περίφημος κωμικός Τσάρλυ Μούρραϊν και η γυναίκα του έώρτασαν την τριακο-στή επέτειο του γάμου τους με μια μεγαλοπρεπή δεξίωση κατά την όποιαν ο Τσάρλυ έδήλωσε στους καλεσμένους του ότι η μεγαλύτερα του έλπις είναι ότι θά παρευρίσκονταν όλοι κατά τον πανηγυρισμό της έξηκοστής επέτειου! Επίσης ο Τζέιν και η Κάθλιν Λόκ-

καρ έώρτασαν την δωδεκάτη επέτειο του γάμου των.

Και τέλος ο γνωστότατος και στάρ "Αθήνας κωμικός "Έντυ Κάντορ, πήγε με την γυναίκα "Ιντα στο Χονολουλού για να έορτάσουν την είκοστή δευτέ-ρα επέτειο του γάμου των. Προτού φύ-γουν έδωσαν και οι δυό μερικές συμ-βουλές για την διατήρηση της συζυγ-κής ευτυχίας.

—Μη στενοχωρήτε την γυναίκα σας με άδικες και παράλογες άπαιτήσεις, είπε ο "Έντυ, αφήνετε να διευθύνη το νοικοκυριό σας όπως θέλει αυτή. Να την συμβουλευέσθε όταν πρόκειται για δικές σας δουλειές. Θαυμάζετε τα προ-σόντα της και παραβλέπετε τα έλαττώ-ματά της.

—Μην ζηλεύετε για την επιτυχία του συζύγου σας και αν ακόμα γνωρίζετε ότι όφείλεται κατά μέγα μέρος σε σας μην το διατυμανίζετε κάθε τρία λε-πτά. Μην τον στενοχωρείτε κάθε τόσο με τις άνησιές σας. Μάθετε να εί-στε ένας «καλός άκροατής». Γιατί στους άνδρες άρέσει να μιλούν.

—Όταν εφαρμόσετε τις συμβουλές αυτές, θά είναι σαν να παντρευτήκατε τώρα, συμπεραίνουν ο "Έντυ και η "Ιντα.

■ ■
 Φαίνεται ότι η όμορφιά δεν άποτε-λεί καθόλου έγγύηση συζυγικής ευτυ-χίας. Στο συμπέρασμα αυτό καταλήγο-με αν λάβωμε υπ' όψιν τις άπογορευ-σεις τριών από τις ώραιότερες γυναίκες που παρήλασαν στην άριστουργηματική ταινία της Μέτρο Γκόλντβιν Μάγερ,

Μία τρισαγατωμένη σκηνή από ένα νέο φιλμ του Χονδρού και του Λιγνός «Η Τσιγγάνα». Ο Λώρελ, αφού έδεισε μερικές μπουκάλες, αισθάνεται πως βάρισε λίγους.

«Ο μεγάλος Ζιγκ Φελντ» στην όποία ως γνωστόν συμμετείχον οι διασημό-τερες καλλονές του Χόλλυγουντ.

Τρεις από αυτές, η Μόνικα Μπάνι-στερ, η Πολίν Κρέιγκ, και η Μπόννυ Μπάννον πήραν διαζύγιο τον μήνα αυ-τόν. Και οι τρεις παραπονούνται ότι οι σύζυγοί των τις έγκατέλειψαν.

■ ■
 Ο δημοσιογράφος Τζώρτζ Μάκ Ντόν-ναλντ είναι τόσο έρωτευμένος με την χαριτωμένη Τζιν Πάρκερ με την όποια παντρεύτηκε πρό τριών μηνών, ώστε δεν την αφήνει καθόλου ούτε και κατά την διάρκεια της έργασίας της. Περνά ώρες δλόκληρες στο στούντιο παρακο-λουθώντας το γύρισμα των σκηνών στις όποιες συμμετέχει.

WENNIES

—Η "Ολίβα Χάβιλαντ σημειώνει σε ένα σημειωματάριο τις πιο ενδιαφέρου-σες κριτικές των θαυμαστών της για το παίξιμό της και μελετά τις ύποδει-ξεις των για να διορθώνεται ολοένα περισσότερο.

—Η Στέφι Ντούνα και ο Τσάρλς Κόλλινς πρωταγωνιστούν σε ένα χρω-ματιστό μουσικό φιλμ «Ο χορεύων πει-ρατής».

—Η τελευταία ταινία της Μέτρο Γκόλ-ντουϊν είναι η «Ταραχή για δύο» με τον Ρόμπερτ Μογκόμερυ και την Ρόζαλιν Ρούσελ

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Ο Γκοντεφρουά, όσο σκέπτεται καλύτερα τα γεγονότα, τόσο περισσότερο νοιώθει το μυαλό του να φωτίζεται αναφορικά με τον Ζερβαί.

Τώρα τον υποπτεύεται για όλα, για τον φόνο του μνηστήρος της Βέρθας, για την κλοπή του χρηματιστηρίου, για την απόπειρα κατά της Μαρκέλλας.

Αποφασίζει όμως να μην πη τίποτε της Βέρθας αλλά να κάνει πως δεν ξέρει τίποτε, για να ξεκαθάρισε καλά τον Ζερβαί.

Παρουσιάζεται πρώτα στον Ζερβαί σαν νύμφη από τον ασηροδουρικό σταθμό, του φέρνεται ευγενικά, δεν τον δείχνει απολύτως τίποτε. Έπειτα παρουσιάζεται στην γυναίκα του και της άφηγεται όλα τα διατρέξαντα από την ημέρα της άναρχής του για την Γερμανία. Η Βέρθα τον μισεί, αλλά, αμφιβάλλει κιόλας, αν μπορεί ένας τέτοιος άνθρωπος σαν τον Γκοντεφρουά να κάνει ένα τόσο φοβερό σφάλμα.

Επικυλώνει συνάντησις της Βέρθας και του Ζερβαί, στην οποία παρίσταται άθετος ο Γκοντεφρουά. Ένα πράγμα φοβάται τώρα αυτός, να μην τον κατηγορήσει απ' ευθείας η Βέρθα. Γιατί σήμερα δεν έχει ακόμη τίς αποδείξεις που του χρειάζονται.

34. (Η συνέχεια)

Η προμελέτη του εγκλήματος αυτού ήταν φανερή. Και αν ακόμη, αποκαλύπτοντας τον άγνωστο πλούτο του, ο κόμης μπορούσε να απαντήσει σ' εκείνους εκ των δικαστών που λογυρίζονταν ότι παντρεύτηκε για τα χρήματα, θα βρισκόταν ανυπεράσπιστος απέναντι εκείνων που θα της έλεγαν ότι πληαίνοντας στα βάθη της Γερμανίας για να εξαφανίσει ένα παιδί, ο Γκοντεφρουά, είχε θελήσει συγχρόνως να εξαφανίσει κάθε άφορμη σκανδάλου...

Τι θα απέφαινε άραγε η κόμησσα; Όλα εξηρτώντο από αυτό που θα έκανε εκείνη.

Τα σοβαρά γεγονότα που έμελλαν να εκτυλιχθούν, διαδοχικά, και να φέρουν τον πόλεμο ως το Σεντάν, έμελλαν επίσης να καθυστερήσουν την κατηγορία που είχαν όνειροπολήσει ο Ζερβαί. Μέσα στον άνεμοστρόβιλο των καταστροφών που εξέσπασαν σαν θύελλα, η ατομική λύπη εξαφανίστηκε μια στιγμή μπροστά στην γενική δυστυχία. Όλοι έλασαν πόν δικό τους πόνο για να θρηνησουν επάνω στην Γαλλία που αγωνιούσε...

Αυτό έσωσε τον Γκοντεφρουά και το έπέτρεψε να αναπνεύσει.

Σ' αυτό το άναμεταλό, ο Ρενέ Μαρτέλ και η Μαρκέλλα θυμούνται με την αγνή αγάπη τους που ολοένα μεγάλωνε, έρχονταν πρὸς τὰ γαλλικά σύνορα, ανάμεσα σε χίλιους κινδύνους.

Και η Βέρθα έγραφε στο μητρικό της ημερολόγιο που ήταν γεμάτο από λύπη και δάκρυα:

«Ω αγαπημένο μου παιδί, ξεθάρσε! Και ήσουν ύψηλή, όμορφη, γοητευτική! Και εγώ είχα πιστέψει όταν μου είπαν ότι πέθανες! Και θα μπορούσα να σε ξανα-

ναδω, να σε σφίξω στην αγκαλιά μου, να πεθάνω από χαρά, ξαναβρίσκοντάς σε. Ω κόρη μου, τώρα όλα τελείωσαν πιά... Η άτιμία ενός αθλίου ξέσπασε επάνω σου... Δεν υπάρχεις πιά!... Μά η ψυχή σου ως μένη ήσυχη! Δεν θα βρω ανάπαυση αν δεν τιμωρήσω τον δολοφόνο σου... Και όποιοδήποτε και αν είναι το σκάνδαλο, θα σε έκδικήσω, παιδί μου πολυαγαπημένο...»

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΗΛΘΕ!

Τον θλιβερό εκείνο μήνα του Αυγούστου έρχονταν διαδοχικά ή μια μετά την άλλη οι ειδήσεις για τις αποτυχίες των Γάλλων. Τα γαλλικά στρατεύματα μετά την υποχώρησή τους άνευστασόντο στο στρατόπεδο του Σαλόν. Οι έθελοντες προσήρχοντο από όλα τα μέρη. Ήδη οι αιχμαλώτοι των πρώτων μαχών κατάρθαναν να δραπέτευουν από την Γερμανία και έπανερχόνταν στην Γαλλία για να καταταγούν πάλι.

Στις 19 Αυγούστου είδαν να έρχονται στο Σαλόν τρεις άνδρες ντυμένοι με κουρέλια που φαίνονταν να είχαν αγοράσει ή δανεισθή από πουθενά για να διευκολύνουν την φυγή τους. Και οι τρεις είχαν το κίτρινο εκείνο και άποστεμαμένο πρόσωπο και τα πυρετωμένα μάτια που πρόσδιδαν μια απέραντη κούραση. Αν όμως η κούραση ήταν φανερή, τίποτα αντίθε- τως δεν έδειχνε δειλία.

Ο ένας ήταν ψηλός, με μακρύ λαιμό, μακρύς χέρια, μακρύς πόδια, σαν λελέκι. Έμενε, πάντα σκεδόν, σιωπηλός. Ο άλλος ήταν κοντός, χοντρός, φλύαρος.

Ο τρίτος ήταν ένα λεπτό παλληκάρι, με μέσο ανάστημα, με ευλύγιστη σιλουέτα και άραία χαρακτηριστικά. Φαινόταν θλιμμένος σ' αυτό έφερνε το βάρος κά- ππου πρόσφατου πένθους.

Οι άναγνώσται μας θα άνεγνώρισαν τον Ζαρλό, τον Μπισκού και τον Ρενέ Μαρτέλ.

Πώς όμως βρισκόταν και οι τρεις συ- κεντρωμένοι στο Σαλόν; Πώς ακόμη οι δυο πρώτοι κυρίως είχαν εγκαταλείψει την στρατιά του Μέτς;

Ο Μπισκού και ο Ζαρλό είχαν αιχμα- λωτισθή μαζί με καμιά εκατοστή γάλ- λους στρατιώτες μεταξύ των οποίων ήταν και μερικοί πολίται και χωρικοί του Βιο- βιλ και περιχώρων που είχαν άμυνθι με όπλα κατά των Γερμανών και έπρόκειτο να τυφεκισθούν συντόμως.

Ο Ρενέ Μαρτέλ άνηκε στους τελευταί- ους αυτούς. Θα θυμούνται οι άναγνώ- σται μας ότι ο Μαρτέλ είχε ριχθί σε μια χαράδρα, την ημέρα που απομακρύνθη- κε από την Μαρκέλλα, καθώς άντελήφθη έρχόμενον το Γερμανικόν σύνταγμα του Ιππικού. Τον άντελήφθησαν όμως άμέ- σως. Αισθάνθηκε την αιχμή ενός ξίφους να τον τρυπά έλαφρά στο πόδι και σε λί- γο βρισκόταν αιχμάλωτος ανάμεσα στους Γερμανούς.

Δεν σκεπτόταν όμως καθόλου τον έαυ- τό του. Δεν σκεπτόταν παρά την μικρή χαριτωμένη φίλη του, την Μαρκέλλα... Τι να είχε άπογίνει άραγε; Χάθηκε; Πληρώθηκε; Σκοτώθηκε; Άρχισε να κλαίει.

Μην κλαίς λοιπόν, γέρο μου, άκού- σθηκε μια φωνή πίσω του.

Ο Μαρτέλ στράφηκε και άναγνώρισε τους δυο άχώριστους, τον Ζαρλό και τον Μπισκού, που ήταν αιχμάλωτοι όπως αύ- τός. Είχαν αιχμαλωτισθή από ένα λόγο Γερμανών στριγνών στο δάσος του Ου- ανιόν.

—Θα τό σκάσουμε την νύχτα με την πρώ- τη ευκαιρία, είπε ο Μπισκού, αισιόδοξος πάντα. Τι λες και συ Ζαρλό;

—Θα τό σκάσωμε, είπε λακωνικά ο Ζαρλό.

Περπάτησαν ένα μέρος της νύχτας παρ' όλη την κούρασή τους. Η συνωδεία τους άποτελείτο από Ουλάνους.

Πρίν να ξημερώσει ακόμη διέσχισαν τον Μοζέλλα σε μια γέφυρα που οι Γάλλοι δεν είχαν προφθάσει να καταστρέψουν την προηγούμενη. Ήταν ακόμη σκοτει- νά. Ο Μπισκού έσπρώξε με τον άγκώ- να του τον Μαρτέλ. Ο Ρενέ άνατρίχιασε και στράφηκε πρὸς αυτόν. Τα μάτια του ήταν υγρά από δάκρυα.

Μην κλαίς λοιπόν, είπε ο Μπισκού χαμηλόφωνα. Και όμως χθές ήσουν α νε- ναίος μέσα στην φωτιά. Γιατί άπελπίζε- σαι έτσι τώρα;

—Δεν ξέρω τι άπέγινε... ο άδελφός μου...

—Έκείνο τό χαριτωμένο παλληκάρι του Φλαβινύ;

—Ναι.

—Ω που να πάρη ή όργη! Καταλα- βαίνω την άνησυχία σου.

Προχώρησαν δυο λεπτά σιωπηλοί και ύστερα ο Μπισκού είπε πάλι.

—Δεν βόλκω ότι είναι τρόπος να ξα- ναβρής τον άδελφό σου όσο μένεις έξω αιχμάλωτος.

—Φυσικά, πρόσθεσε και ο Ζαρλό πα- ρειβαίνοντας.

Βρισκόταν ήδη στο μέσον της γεφύ- ρας.

—Λοιπόν, τό ξαναλέω πάλι: πρέπει να τό σκάσουμε, είπε ο Μπισκού.

—Με ποίο τρόπο; ρώτησε ο Μαρτέλ

—Ξέρεις κολύμπι;

—Σάν ψάρι.

—Ξέρεις μακροβούτι;

—Περλιφμα...

—Ωραία. Ο Ζαρλό και εγώ έχουμε τό

ίδια προσόντα. Άκουσε λοιπόν: ή νύχτα είναι ακόμη σκοτεινή. Έδω ο Μοζέλλας φαίνεται βαθύς. Θα περάσω κάτω από τὰ πόδια των άλλων πρίν ακόμη οι Ου- λάνοι προφθάσουν να κουνήσουν τις λόγ- χες τους, θα δρασκέλισω με παραπέτο, θα ριχτούμε στο νερό και θα εξαφανι- στούμε. Η νύχτα θα μας σώσει... Τό πρώτ θα δούμε τι θα κάνωμε. Κατάλα- βες;

—Κατάλαβα!

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

—Θέλεις;

—Θέλω.

—Άς μη χάνωμε καιρό λοιπόν. Θα με- τήσω ως τό τρία. Όταν πω τρία ξεκι- νούμε όλοι μαζί.

Μερικά χτυπήματα με τον ύποκόπανο της λόγχης τους επέβαλλον σιωπή. Οι Ουλάνοι βλέποντάς τους να μιλούν σιγα- νά άρχιζαν να τους υποπτεύονται.

Ο Μπισκού μέτρησε:

—Ένα, δύο, τρία!...

Την ίδια στιγμή άκούστηκαν τρεις πτώσεις μέσα στο νερό των οποίων ο κρότος ήταν σκεδόν ένας και μόνος και ά- τήχησαν συγχρόνως και πενήντα πιστο- λίες απ' έδω και απ' εκεί, στην τύχη.

Ούτε μια δάγ πέτυχε τους τολμηρούς συντρόφους. Έκαναν ένα μακροβούτι, ξαναφάνηκαν άνα δευτερόλεπτο άρκετά

πίο μακριά για να άναπνεύσουν και ξα- ναβούτησαν πάλι.

Μερικές σφαίρες σφύριξαν πάλι γύρω τους, καμιά όμως δεν τους βρήκε.

Αυτό ήταν όλο. Επάνω στην γέφυρα ο στρατός εξακολούθησε να προχωρή.

Τότε χωρίς να βιάζονται, κολύπησαν κατά μήκος του ποταμού μέσα στην νύ- χτα. Ύστερα από μια ώρα άνευρηχθήθη- σαν στην όχθη. Είτε γιατί τους βοηθούσε ή τύχη, είτε γιατί είχαν περάσει τις έχ- θρικές γραμμές, κανείς στρατιώτης δεν βρισκόταν εκεί κοντά. Απέναντί τους ύ- ψωνόταν μια άγρέπαυλις. Οι πρώτες άκ- τίνες της αύγης άρχιζαν να άσημώνουν την στέγη της.

—Πάω να δω, είπε ο Μπισκού.

—Όχι, θα πάω εγώ, είπε ο Ζαρλό.

Μά ο Ρενέ Μαρτέλ τους σταμάτησε:

—Εγώ διατρέχω πολύ λιγώτερο κίν- δυνο από σας τους δυο. Θα περάσω για χωρικός. Έσας που φορείτε στολή θα σας συλλάβουν άμέσως αν υπάρχουν Γερμανοί εκεί.

—Έχεις δίκιο. Πήγαινε λοιπόν, γέρο, σε περιμένω.

Μισή ώρα άργότερα ο Μαρτέλ επέ- στρεφε.

—Έλατε. Δεν υπάρχουν Γερμανοί στην άγρέπαυλη. Είδα τον Ιδιοκτήτη της και θα μάς δώσει ό,τι χρειαζόμαστε.

Τό μεσημέρι, στεγνοί, ξεκούραστοι, ντυμένοι πολιτικά ξεκινούσαν. Μαζί τους είχαν ένα μικρό σακκίδιο με πατάτες βραστές. Αναγκάζονταν να κρύβονται μέσα στα δάση και να προχωρούν κυρίως την νύχτα. Ύστερα από μερικές περιπλά- νησεις στα δάση της Άργκον και στις πεδιάδες της Καμπανίας έφθασαν στο Σαλόν τό βράδυ της 19 Αυγούστου.

Ο Μπισκού και ο Ζαρλό κατετάχθη- σαν στο 34ον σύνταγμα μαζί με τον Μαρ- τέλ.

Οι δυο άχώριστοι είχαν αύξηθι τώρα με έναν ακόμη σύντροφο. Στο έξής στους κόπους των, στους κινδύνους των, στις δυστυχίες των θα ήσαν τρεις.

Ο Ρενέ Μαρτέλ έμενε πάντα θλιμέ- νος. Η εικόνα της Μαρκέλλας εγκαταλε- κέλλας εγκαταλειμμένης δεν έφευγε

από την σκέψη του.

Η μια πίσω από την άλλη όπως είπα- με και πρίν έρχόταν οι θλιβερές ειδήσεις. Ο Γαλλικός στρατός υποχωρούσε όλο- να. Κατ' άρχάς στο Άρντεν, ύστερα στο Μπωμόν όπου υπέστη μια φοιχτή πανω- λεθρία, ύστερα στο Μπουζόν και τέλος ο πόλεμος πλησίαζε τό Σεντάν.

Και τό ψηλό παλληκάρι του Μπαζέιγ δεν τραγουδά πιά ξένοιαστο:

«Τα μάτια της αγαπημένης είναι πιο γαλάζια από τὰ κύματα Τὰ χείλη της αγαπημένης μου Είναι γλυκύτερα από τό μέλι...»

Στις όλοπράσινες βραγιές, στις άπέ- ραντες χρυσές πεδιάδες ανάμεσα στο χαριτωμένο τοπίο που διασχίζεται από τὰ διάφανα νερά του Μέζ... ο πόλεμος

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ήλθε! Οι Γερμανικές μεραρχίες κατέλα- βαν τό βράδυ της 31ης Αυγούστου τό Άλικούρ. Τό νηματοργείο και ή Γκλο- ριέτ πλημμύρισαν από στρατιώτες. Και έ- πι τρεις δλόκληρες ημέρες ή φρίκη του πολέμου συνεκλόνησε τό Μπαζέιγ.

■ ■

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΚΙΤΡΙΝΙΣΜΕΝΟ ΑΠΟ
ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ο κόμης ντε Λαντεναί και ή Βέρθα είχαν την τύχη να μη λεηλατηθι πολύ τό μέγαρο της Γκλориέτ. Έως αυτό να δ- φειλόταν στην παρουσία εκεί κοντά του βασιλέως της Πρωσίας ο οποίος δσον καιρό διήρκεσε ή μάχη έμενε κοντά στο Βαντελινκούρ. Στο νηματοργείο, το δ- ποίου όλοι οι εργάται είχαν φύγει πρὸ πολλού, οι Γερμανοί κατέστρεψαν σχε- δόν τους τοίχους και καθώς συνήτησαν όταν έμπαιναν τον Ζερβαί που μάζευε ά- πό τὰ γραφεία τὰ βιβλία και τὰ έγγραφα για να τὰ μεταφέρη στην Γκλориέτ, ώρ- μισαν επάνω του με τους ύποκοπάνους, τον έυλοκόπησαν άγρίως και τον άφησαν μισοπεθαμένο κοντά στο δάσος.

Έκεί τον βρήκε ο Σεζαίρ, ο κηπουρός, ύστερα από μια ώρα. Ο Ζερβαί ήταν ά- κόμη λιπόθυμος. Ο Σεζαίρ τον μετέφερε στο μέγαρο και πήγε να ειδοποιήση τον κόμητα.

Ένας Γερμανός γιατρός τον περιποιή- θηκε και σε λίγο επανέκτησε τὰ αισθη- σεις του.

Λίγο τσακισμένος, αλλά χωρίς καμ- μια σοβαρή πληγή ο Ζερβαί επέστρεψε στο νηματοργείο.

Σε λίγο καθώς ο κόμης επέστρεφε ά- κουσε στο δάσος ένα δυνατό καυγά. Ώρ- μισε και βρήκε ένα Γερμανό να τσακώ- νεται με τον Σεζαίρ. Ο κηπουρός τον εί- χε άφοπλίσει και έτοιμαζόταν να του τρυπήση το στήθος με την λόγχη του όταν μπηκε στη μέση ο Γκοντεφρουά.

Λαχανιασμένος, ο Σεζαίρ έξήγησε τι είχε συμβή: Είχε δη τον στρατιώτη να σηκώνη από καταγή ένα πορτοφόλι. Ήταν τό πορτοφόλι του Ζερβαί. Ο κη- πουρός του τό ζήτησε μά ο στρατιώτης άρνήθηκε. Οι δυο άνδρες ήλθαν στα χέ- ρια. Τό πορτοφόλι, σκιαμένο, κοιτόταν καταγής επάνω στην χλόη. Τὰ χαρτιά του είχαν σκορπισθι καθώς είχε κουρε- λιασθι. Έξ άλλου δεν είχε τίποτε άλλο παρὰ χαρτιά χωρίς αξία.

Ο Γκοντεφρουά άπέληξε τον στρα- τιώτη ότι θα βάλη τον στρατηγό Φόν- ντερ-Τάν που ήταν στην Γκλориέτ να τον τιμωρήση άστυρότητα. Τρομάγμέ- νος ο στρατιώτης έφυγε μουρμουρίζοντας.

—Πρέπει να είσαι πιο ήρεμος Σεζαίρ, είπε ο κόμης. Άλλοιώς θα μάς κάψουν καμιά ώρα τό σπίτι.

Μάζεψε τὰ σκορπισμένα χαρτιά και τὰ έβαλε μέσα στο πορτοφόλι.

—Είσαι βέβαιος ότι άνήκει στον Ζερ- βαί;

—Ναι... Γιατί εκεί άκριβώς τον χτύπη- σαν οι άλλοι και θα του έπεσε χωρίς να τό δοϋν. Έξ άλλου ο κύριος κόμης μπο- ρεί να βεβαιώθι κυττάζοντας τις διω- θύνσεις των έπιστολών.

Ο Γκοντεφρουά έρριξε μια ματιά. Έξ- εαφνα άνατρίχιασε και έγινε κατάχλω- mos.

—Πράγματι, είπε, άνήκει στον Ζερβαί.

—Αν έπιθυμή ο κύριος κόμης θα πάω να του τὰ δώσω.

—Δεν χρειάζεται, θα του τό έπιστολέω- με.

Διαβάζει τό γράμμα που έγραψαν τὰ τρεμά- μενα χέρια ένδα έτοιμοθάνατου.

μόνος μου.

—Όπως επιθυμεί ο κύριος κόμης.

■ ■

Οι Γερμανοί στρατιώτες είχαν πλημμυρίσει το δάσος. Έκοβαν τα δένδρα, έτοιμαζαν χαρακώματα, τοποθετούσαν τα πολυβόλα τους.

Όλες οι πεδιάδες γύρω είχαν γεμίσει άπτο στρατό. Και εξακολουθούσαν να έρχονται αδιάκοπα, αδιάκοπα. Καμιά έκασοστή άνδρες στρατοπεδεύουν στον κήπο της Γκλориέτ. Άλλοι τόσοι έχουν καταλάβει το μέγαρο. Η Βέρθα και ο κόμης ξεδιώχθηκαν από τα διαμερίσματά τους. Ήταν χωρισμένοι όσο διακοίσε η ειρήνη. Τώρα ο πόλεμος τους ένωσε.

—Μείνετε κοντά μου, είπε ο Γκοντεφρουά. Μην με εγκαταλείπετε...

—Φοβούμαι...

—Κι' εγώ φοβούμαι επίσης, φοβούμαι για σάς...

—Για μένα;

—Ναι. Θα έπρεπε να σάς στείλω στο Βέλγιον ως πού να τελειώση αυτή η ταραχή.

—Σας ευχαριστώ για τη σκέψη σας...

—Εκείνος είπε με μία φωνή που έτρεψε:

—Βέρθα, υπάρχουν φοβεροί κίνδυνοι σ' αυτόν τον πόλεμο. Είθε μορφή...

Αυτοί οι άνδρες, αυτοί οι αξιωματικοί, σάς κυττάζουν με κάτι μάτια παράξενα...

Βέρθα, πάρτε αυτό... παρτε το και κρύψτε το... Της έδωσε ένα μικρό περιστροφικό, γεμάτο με ξηρά σφαίρες.

—Θά προτιμούσα να σάς δώ νεκρή, πρόσθεσε, παρά να σάς κάνουν τίποτα αυτό.

Εκείνη δεν απήντησε. Είχε πάρει το όπλο στο χέρι της και έμενε σιωπηλή.

Αντελήφθη ότι εκείνος έτρεμε καθώς της μιλούσε. Μήπως αυτός ο άνδρας την αγαπούσε σ' αλήθεια; Ήταν δυνατόν ποτέ; Ύστερα από τόσα εγκλήματα! Ύστερα από ό,τι είχε μεσολαβήσει ανάμεσά τους; Όχι!

Προσπάθησε να συναντήσει το βλέμμα του. Μά εκείνος είχε στρέψει το κεφάλι του αλλού.

Είχαν καταφύγει οι δυο τους σε μία γωνία της Γκλориέτ κάτω από τον κενό χώρο της σκάλας. Έμπρός ο Γκοντεφρουά είχε ξεδιπλώσει ένα μεγάλο παραβάν και έπάνω σ' αυτό έκαθίσαν.

Εκεί η Βέρθα έμελλε να περάσει δυο νύχτες τρομερές: την νύχτα που προηγήθη της μάχης του Σεντάν. Και την επομένη.

Η νέα γυναίκα κάθισε στο στρώμα ισιώνοντας την πλάτη της στον τοίχο.

—Κοιμηθείτε, Βέρθα, δεν θα σάς εγκαταλείψω...

Νά κοιμηθώ! Μέσα σε τόσες αγωνίες! Όποτε το σκεπτόταν καν.

Ο Γκοντεφρουά αισθάνεται τον πυρετό να φλογίζει το μέτωπό του. Παρ' όλα αυτά συμβαίνουν γύρω του δεν ερχόντο πορτοφόλι εκείνου που η τόχη του προσέφερε πρό όλγλου, το πορτοφόλι που μερικά γράμματα τράβηξαν το βλέμμα του.

Ένα τρομακτικό δράμα ξετυλίγεται γύρω του, είναι αλήθεια. Μήπως όμως δεν υπάρχει μέσα στην καρδιά του ένα άλλο δράμα ακόμα πιο τρομερό;

Κάτω από το χλωμό φως ενός κεριού διατρέχει τα χαρτιά του Ζερβαί. Είναι διακρισία αυτό που κάνει; Μήπως για να υπερασπισθί κανείς τον εαυτό του από έναν τέτοιον άνθρωπον, όλα τα μέσα

δεν επιτρέπονται;

Τα περισσότερα από τα γράμματα αυτά του είναι αδιάφορα. Υπάρχει όμως ένα γράμμα, ένα πρό πάντων, του οποίου μερικές φράσεις φωτίσαν σάν μία έξαφνική αστραπή το μυαλό του.

Νά το, το γράμμα αυτό. Το ξαναβρίσκει. Πόσο κιτρινασμένο είναι το χαρτί του. Δεν διαβάζεται σχεδόν, τόσο πολύ είναι σβυσμένοι οι χαρακτήρες από τα χρόνια.

Μπροστά στην Γκλориέτ και στο νηματοουργείο οι Γερμανικές πυροβολαρχίες αρχίζουν να ήχουν, και οι όβιδες πηγαίνουν να σωριασθούν εκεί κάτω από την άλλη όχθη του Μέζ, στα σπίτια του Μπαζέιγ. Είναι ένας διαβολικός θόρυβος που δεν ξεσχίζει μονάχα τα αυτιά μά και την καρδιά.

Η Βέρθα ανατριχιάζει. Γονατίζει έπάνω στο στρώμα και προσπαθεί να προσευχηθί. Έτσι δεκαπέντε μέρες προηγουμένα είχε προσευχηθί η κόρη της Μαρκέλλα, για τους στρατιώτες της πατρίδος της μητέρας της, της πατρίδος που ήταν άγνωστη σ'αυτήν.

Η Βέρθα δεν ασχολείται με το τι κάνει ο άνδρας της. Κι' εκείνος, ο Γκοντεφρουά, δεν ακούει πιά τίποτα, την σιγμή αυτή από ό,τι συμβαίνει γύρω του, τόσο κοντά του.

Διαβάζει το γράμμα που είναι κιτρινασμένο από τα χρόνια, το γράμμα που έγραψαν τα τρεμάμενα δάχτυλα ενός ετοιμοθάνατου, τα δάχτυλα του πατέρα του Ζερβαί, του παλπού συνταίρου του Τερλάν!

Γιατί είναι το κληροδότημα του μίσους, αυτό που η τύχη έρριξε στα χέρια του κόμης.

Και ο Γκοντεφρουά ανατριχιάζει διαβάζοντας τις τελευταίες λέξεις της επιστολής.

«Υιέ μου, αγαπητό μου παιδί, διάβασε προσεκτικά την τελευταία μου θέληση και την κατεύθυνση της ζωής σου όλόκληρης. Και άφοδ την διαβάσης, κρύψε την για να την ξαναδιαβάσης αργότερα, κάθε φορά που θα σου έρχεται ο πειρασμός να την ξεχάσης...»

Και πού κάτω. Τις φράσεις που συνώψιζαν την Έκδικηση:

«Δεν θα όφειλεις ποτέ στον Τερλάν την παραμικρή ευγνωμοσύνη. Εκείνος σκότωσε τον πατέρα σου... Έξ αιτίας του, δεν έχω να σου αφήσω τίποτα, παιδί μου. Τίποτα εκτός από το μίσος μου... Σου κληροδοτώ το μίσος μου... Πάρτο... Δέξου το...»

«Ας γίνη αυτό η ζωή σου και η θρησκεία σου. Ο πατέρας σου που πεθαίνει σου το διατάσσει, Ζερβαί... και κανείς άλλος από μένα δεν έχει το δικαίωμα να άποκληθί πατέρας σου, Αντίο!...»

Κατά τις τέσσερις τα ξημερώματα, η μάχη ξεσπά σάν άνεμοστρόβιλος τρυπώντας την ομίχλη με πορφύρες φλόγες. Η ήρωική έποποιία του Μπαζέιγ αρχίζει.

Την ίδια εκείνη νύχτα ένα άμαξι καντινιέρας— το άμαξι της κυρας Ντυροκέ—προχωρούσε με κόπο κατά μήκος της δεξιάς όχθης του Μέζ.

Η κυρά Ντυροκέ είχε παρακολουθήσει όλες τις μάχες από την αρχή του πολέμου. Ήταν μία γρηά γερή, δυνατή με δυο έξυπνα μάτια, με ένα δέρμα ρυτιδωμένο σάν πάπυρος, κατά το ήμισυ γυναίκα και κατά το ήμισυ στρατιώτης. Ένας από τους τύπους που υπήρχαν ακόμη την εποχή εκείνη και που εξαφανίστηκαν σήμερα έντελως.

Η συνέχεια στο προσεχές)

Απ' τὸ τηλέφωνο

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Ο πλούσιος παρισινός βιομήχανος Ζώρζ Νταμά συχνά άπουσίαζε για υποθέσεις, αφήνοντας μόνη με την υπηρεσία την γυναίκα του Άνριέττα. Αυτή την φορά είχε έγκυρα καταλείψει την πρωτεύουσα για μία βδομάδα. Είχε ραντεβού μεγάλης σπουδαιότητας για υποθέσεις στην Μασσαλία.

Μην ανησυχής είχε πη στην γυναίκα του. Ξέρεις πού βρίσκομαι: στο φίλου μας του δόκτορος Μασόν. Έχει τηλέφωνο αν έχης τίποτε να μου πής, μη διστάζεις.

Κι' εσύ μην μ' αφήνης χωρίς ειδήσεις, είχε απαντήσει.

Πέρασαν τρεις μέρες. Ο κ. Ζώρζ Νταμά ασχολούνταν έντατικά με τις υποθέσεις του. Κάθε βράδυ, επιστρέφοντας στο σπίτι του Μασόν, έγραφε ένα έκτενές γράμμα σ' εκείνη που είχε μείνει στο Παρίσι, στο μεγάλο άπαρτμάν της οδού Μοντέιν.

Ένα βράδυ καθώς είχε επιστρέψει στο δωμάτιό του ύστερα από μία παρτίδα μπρίτζ με τον ξεναγό του—στις έντεκα περίπου—άκουσε την καμαριέρα:

—Κύριε Νταμά, σάς ηπούν στο τηλέφωνο!

«Ποιός να με θέλη τέτοια ώρα, σκέφτηκε.

Μιά άνδρική φωνή του μίλησε απ' την άλλη άκρη του σύρματος:

—Κύριε Νταμά, ακούστε με. Άν με υπακούσετε, είναι πρός όφελός σας...

—Ποιός είσθε; ρώτησε έκνευρισμένος ο βιομήχανος. Τί θέλετε από μένα;

—Ποιοι είμαστε δεν σάς ενδιαφέρει. Πάντως θρικόμαστε στο σπίτι σας, στο σαλόνι σας και στο πλευρό μας βρίσκεται η χαριτωμένη σύζυγός σας. Είναι πολύ καλά στην ύγεία της, μην ανησυχίτε...

Λοιπόν, παρακολουθώντας την κίνηση του σπιτιού σας, είχαμε εξακριβώσει πως τέτοια ώρα πάντα η γυναίκα σας θρικόταν μόνη στο σπίτι σας κι' η μαγειρίσα είχε άνεδθί στο έβδομο πάτωμα όπου είναι τα δωμάτια της υπηρεσίας. Μπήκαμε διά ρήξεως στο σπίτι σας πρό ενός τετάρτου.

Η γυναίκα σας ετοιμαζόταν να κοιμηθί. Μόλις μάς είδε, βέλησε με φωνάξη, την φοβερίσασε όμως με το ρεβόλβερ...

Ο βιομήχανος ήταν κατάχλωμος απ' την συγκίνησή του. Η φωνή συνέχισε:

—Ζητήσαμε απ' την γυναίκα σας να μάς υποδείξη τα μέρη όπου συνθίζετε να φυλάτε τα χρήματά σας, τα κοσμήματά σας, τα χρεώγραφα σας. Τρομαχμένη μάς είπε ό,τι ήξερε. Ήδη θρήκαμε μερικά χιλιάρικά μέσα στη σεκρεταρί σας. Στην είδωλοθήκη πίσω απ' τα έργα του Φλωμπέρ, θρήκαμε ένα κουτάκι με αρχαία δαχτυλίδια και μέσα στην ντουλάπα τις οικονομίες της γυναίκας σας. Δυστυχώς δεν μπορούσαμε να άνοιξουμε το χρηματοκιβώτιό σας. Δώστε μας τον αριθμό του.

Άν άρνηθίτε να μάς δώσετε ά μέσως τον αριθμό, θα θρήτε την γυναίκα σας σκοτωμένη... Ακούστε και την γυναίκα σας, αν άμφιδόλλεστε...

Τρελλός απ' τον φόβο ο κύριος Νταμά άκουσε στο τηλέφωνο την τρομαγμένη και ικετευτική φωνή της γυναίκας του:

—Αγαπημένε μου Ζώρζ, υπάκουσε γιατί αλλιώς θα με σκοτώσουν!

Ο βιομήχανος έσπευσε στο τηλέφωνο:

—398, είπε.

—Τώρα, συνέχισε η άνδρική φωνή, περιττόν να σάς συστήσω να μην ανάκατέψετε την άστυνομία στις μεταξύ μας δοσοληψίες. Άλλοιώς... η γυναίκα σας...

Ο βιομήχανος ξύπνησε τον γιατρό για να τον συμβουλευθί:

—Άκούστε, του είπε ο γιατρός. Ένα τραίνο φεύγει σε σαράντα λεπτά της ώρας. Πριν απ' το μεσημέρι θάχτε φθάσει στο Παρίσι. Μην ήπτε στην άστυνομία τίποτα προτού δθίτη την γυναίκα σας...

Κι' ο έξυπνος λωποδύτης πιάσθηκε έτσι στην φάσα.

Κι' ο έξυπνος λωποδύτης πιάσθηκε έτσι στην φάσα.

Παρίσι...

Ένα ταξί, δέκα λεπτά διαδρομής και θρικόταν στο σπίτι του. Με τί χτυποκάρδι έβαλε το κλειδί στην κλειδαριά. Σε λίγο, η γυναίκα του, έτρεχε σάν τρομαγμένο πουλί στην άγκαλιά του.

Δόξα τω Θεώ! δεν είχε πάθει τίποτα!...

Ο έπιθεωρητής Λαγκλουά άνέλαβε αυτή την καταπληκτική υπόθεση. Άπαρσε οι τολμηροί κακοδύοι είχαν άφήσει επί του πεδίου της δράσεώς των κανένα ίχνος, καμμιάν ένδειξη; Είχαν λάθει όλες τις προφυλάξεις τους: κανένα δαχτυλικό άποτύπωμα. Κι' όμως, ή κ. Νταμά θρήκε στο χαλί του προβαλάμου, ύστερα απ' την άναχώρησή τους, ένα άπόκοιμα έφημερίδος. Το θυμήθηκε και τδδωκε στον άστυνομικό.

Ο ντέτεκτιβ το διάβασε με την μεγαλύτερη προσοχή:

—Πολύ ενδιαφέρον! είπε. Γίνεται λόγος για σάς, κ. Νταμά, σ' αυτό το άπόκοιμα.

Πραγματικά, μία είδηση σ' ένα βιομηχανικό φύλλο, άναφέρει ότι ο κ. Νταμά θάκανε ένα ταξίδι στην Μασσαλία.

—Όστε είναι άνήμεροι της κινήσεως των... θυμάτων τους και διαβάσουν μάλιστα και την ειδική είδησεογραφία. Λαμπρά!

«Ύστερα από λίγες μέρες, στον «Μηνώτορα των Εισαγωγών» δημοσιεύσαν ή έξης είδηση:

«Ο κ. Μαρσέλ Σωθαζόν, ο γνωστότατος βιομήχανος της λεωφόρου Ήλυσίων Πεδίων, πληροφορεί την πελατεία του ότι θα μεταθί εις Μπορντώ την 15 Άπριλίου δι' ένα δεκαήμερον».

Στις 17 Άπριλίου το πρωί, ένας κύριος καλοντυμένος παρουσιαζόταν στον θυρωρό του μέγαρου των Ήλυσίων Πεδίων όπου έμενε ο κ. Μαρσέλ Σωθαζόν και ρωτούσε με ευγένεια πότε θα έπέστρεφε ο βιομήχανος. Ο θυρωρός έδωκε ευχαρίστως κάθε πληροφορία:

—Βρίσκεται ακόμα στο Μπορντώ για μία βδομάδα ο λαμπρός άνθρωπος. Τί καθώς πρέπει κύριος και τί λούσιος.

Το ίδιο βράδυ το ίδιο άτομο έπιχειρούσε να ξεγλυστρήση λαθραία μέσα σ' έναν διάδρομο του μέγαρου χωρίς να τον άντιληφθί ο θυρωρός.

Ο θυρωρός όμως, που δεν ήταν άλλος απ' τον έπιθεωρητή Λαγκλουά τον είχε δθί πολύ καλά, έφ' όσον μάλιστα περίμενε την έπίσκεψή του.

Την στιγμή που δεν τον περίμεναν, ο κακοποιός τον είδε ξαφνικά μ' ένα ρεβόλβερ στο χέρι να έμφανίζεται μπροστά του.

—Ψηλά τα χέρια! του φώναξε.

Κι' ο έξυπνος λωποδύτης πιάσθηκε έτσι στην φάσα χωρίς το έξυπνο κόλπο του Λαγκλουά.

Κι' ο έξυπνος λωποδύτης πιάσθηκε έτσι στην φάσα.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Ρένα Ντόρ

Δυμάται—το 1931—μιά κοπέλλα 13—14 χρονών το πολύ, που ηγαίνονταν όλη μέρα στα γραφεία του περιοδικού «Παιδικός Κόσμος», όπου έγραφα. Πεταχτή-πεταχτή, έξυπνη, έτοιμολογη δεν χάριζε κάστανά σε κανέναν απ' τους ή τις συνομηλίκους της με τους όποιους αλληλογραφούσε δια των στήλων του περιοδικού. Το ψευδώνυμό της ήταν «Α-θλήτρια» κι' ή ζωηρότης της, κάτι το άγορίστικο που είχε τόσο στο φέρεσιμό όσο και στην φωνή σ' έκαναν να πιστέψης πως ήταν μάλλον «παρτσού-κλι» παρά ψευδώνυμο. Μιλούσε γρήγορα-γρήγορα, σαν να προηγούνταν ή όμιλία της σκέψης με μιά φράση της όμως, ειπωμένη στην κατάλληλη στιγμή, άποστόμωνε πολλούς... έξυπνους!

Τα μάτια της Ειρηνούλας—ήταν το όνομά της—είχαν ένα όμορφο καστανό χρώμα κι' οι κόρες άκτινοβολούσαν από έξυπνάδα. Τα μαλλιά της, θαρρώ πως ήταν καστανόξανθα, δεν θάξω όμως το χέρι στην φωτιά, γιατί δεν υπάρχει πράγμα πιο ύποκει-μενο στους νόμους της σχετικότητας απ' τον «χαμαιλέοντι» χρωματισμό της γυναικείας κό-μης...

Η «Αθλήτρια» μου έμπιστευό-ταν—από τότε—μερικά μυστικά της. Ήξερα καλά τις επιδιώξεις της, τους πόθους της, τα ιδανικά της: όλα αυτά συγκεντρώνονταν σε μιά λέξη: «θέατρο!» Ίσως να μην έπαιρνα στα σοβαρά όσα μου έλεγε ή Ειρηνούλα—γιατί σ' έ-κείνη την ηλικία παιδ' κορίτσι εί-ναι εκείνο που δεν έχει τουλάχισ-τον την φιλοδοξία να δράσει καλλιτεχνικά:—όμολογώ όμως πως με διεσκέδαζαν υπερβολικά. Άκούστε την, να σας μιλήση ό-πως μου μιλούσε τότε:

—Σπίτι μου, δεν μπορείτε να φαντασθήτε το μαρτύριο που τραβώ. Προσπαθώ να πνίξουν την καλλιτεχνία μέσα μου... Την πρώτη φορά που είπα: «Θά γίνω θεατρίνα!» έφαγα μιά κουταλιά κατακέφαλα απ' την αδελφή μου—ήταν το κουτάλι το πιο πρόχειρο όπλο που βρήκε... Κι' όμως το θεατρικό δαιμό-νιο δεν μ' άφηνε ήσυχη νύχτα μέρα. Διάβαζα στο «Παρόν» τις βιογραφίες των «στάρ» και το ίδιο μου έμψυχο-νόταν με την σκέψη ότι πολλές απ' αυτές είχαν περάσει θασανιστήρια 'Ιε-ράς Έξετάσεως από τις οικογένειές τους, ώσπου να βγούν στο θέατρο... Στο σπίτι... ή άλλθια είναι ότι το εί-χα παρακάνει: δεν άφηνα κουνουπιέρα για κουνουπιέρα, τις έβριαντα φορεμα-τάκια κοντά, από εκείνα που φορούν οι μπαλαρίνες. Το μεγάλο άμπαζοδρ της τραπεζαρίας είχε γίνει άφαντο: μιά μέρα, ή αδελφή μου το είδε... κρι-νολίνο, γύρω απ' το σώμα μου! Γέλα-σε τόσο πολύ... που έέχασε να μου τις βρέξει! Κάποτε, μου έλεγε ο γαμπρός μου, «Ειρηνούλα ένα ποτηρι νερό...».

Προχωρούσα με χορευτικά όήματα α-τέμπε με το γραμόφωνο πούπαιζε. έπαιρνα το νερό και άφωσιωμένη στα όήματα του ταγκό ή του φοξτρότ, έ-δινά το ποτηρί... σε άλλον! «Ειρηνού-λα, τὰ μυαλά σου που τ'άχεις;» με μι-λωναν οι δικοί μου.

Που άλλου; Στο θέατρο...

■ ■

Τὰ μαλώματα έπαιρναν κι' έδιναν στο σπίτι της Ειρηνούλας. Δεν μπο-ρούσε να δικαιώνεται αυτή ή κατά-

Ρένα Ντόρ.

σταση: Ειρήνη... έν πολέμω! Και μιά μέρα, ή μικρή πήρε τὰ υπογιά-κια της και τ'όσκασε, για να βρή την τύχη της. Ένας μικροβόλας την δέ-χτηκε προθυμότατα: ή Ειρηνούλα έκα-νε το ντεμπούτο της με μιά υπηρέτρια στην «Τύχη της Μαρούδας» σ' ένα θεα-τράκι κοντά στον Άγιο Λουκά. Ήταν χαριτωμένη, πρωτόγονο ταλέντο άκό-μα, που ύποσώζαν όμως πολλά για το μέλλον. Άργότερα, έμφανίζονταν στο «Μικρό Ζάππειο» με τον Μιχαήλ Μι-χαήλ και τέλος κατέληγε στο μπαλ-λέτο του «Μοντιάλ».

—Έ, όπωςδήποτε κάτι ήταν κι' αύ-τό, συμπεραίνει ή Ρένα. Σκεφθήτε πως δεν είχε περάσει χρόνος απ' την εποχή που είχα βγή στο θέατρο...

■ ■

Παρ' όλο το άγορίστικο ύφος της, ή Ειρηνούλα ήταν, από μικρό παιδί, έξα-

ρετικά φοβητάρα, που το παρκαμικό την ξάφνιζε ή την έκανε να θάλλη τις φωνές. Σωτηρία της απ' τον φόβο ύ-πήρξε το θέατρο...

—Σκεφθήτε—συνεχίζει ή Ρένα— πώς δεν μπορούσα να ύποφέρω τὰ σκοτεινά, Έλεγα τραγούδια δυνατά-δυνατά, χτυπούσα τις πόρτες του σπιτιού, άνα-θα δέ στο τέλος το φώς για να πάψη το τρελλό χτυποκάρδι του φόβου που με άναστατώνει! Απ' την εποχή που ή-μουν μπαλαρίνα στο «Μοντιάλ»... κα-τώρθωσα να υπερνικήσω τον φόβο. Έ-φευγα στις 1½ μετά τὰ μεσάνυχτα για να πάω στο σπίτι μου. Πώς να πάω όμως χωρίς συνοδό; Δεν ήθελα να ύ-ποχρεωθώ σε κανέναν— γιατί καμιά φορά οι καθαλιέροι ζητούν...άνατλάγ-ματα! Τελοςπάντων, επενόησα έναν... άψυχο καθαλιέρο. Όχι κανένα ρομ-πότ, αλλά κάτι καλλίτερο: μιά βαλι-τσούλα. Έβγαίνα απ' το θέατρο με την μικρή βαλίτσα στο χέρι και δρόμο για το σπίτι μου! Όσοι μ' έβλε-παν με την βαλιτσούλα, σκέπτον-ταν: «Σε δουλειά θά πηγαίνη, ί-σως να είναι πλασί...». Μιά μέ-ρα, μιά νύχτα, δηλαδή—κάποιος με πέρασε για πλανόδιο καπνο-πώλιδα και μου ζήτησε ένα «Κα-περνάρου!» Άλλοτε, με πήραν από πίσω κάτι νεαροί κι' όταν άρχισαν, στα σκοτεινά, τα πει-ράγματα, άρπαξα μιά πέτρα, γύ-ρισα άγρια προς το μέρος τους κι' είπα: «Άν σ'ας έαστα!...».

Έννοείται ότι οι λεοντιδείς έγι-ναν... Λοιπόν... αντελήφθην ό-μως πως ή βαλίτσα μου ήταν πολ-λύ μικρή και πήρα μιά μεγαλει-τερη. Έτσι, με νόμιζαν πως πή-γαινα τουλάχιστον ταξίδι! Αυτό το βίο λι του άψύχου συνοδού θάσταξε ως την εποχή που τὰ οίκονομικά μου μέσα μου επέτρε-ψαν να παίρνω ταξί τὰ βράδυα...

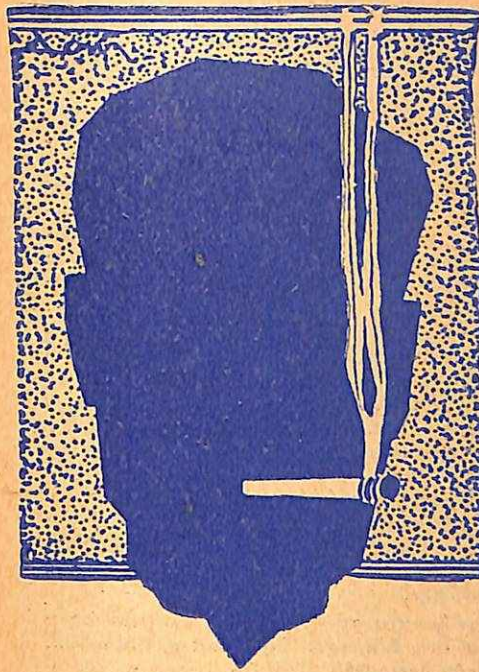
■ ■

Μην νομίζετε πως ή Ρένα Ντόρ—όραίο ψευδώνυμο, χτυπητό, δεν είναι έτσι;—τὰ έχει άκόμη χα-λασμένα με τους δικούς της. Ίσα-ίσα που δεν παραλείπουν να την χειροκροτούν σε κάθε και-νούργια έπιτυχία της, τώρα που μεσουρανά από σκηνής του θεά-τρου Σαμαρτζή στους όραίους χορούς μαζί με την Τζέννη Σπυ-ροπούλου, στους «Αλήτες» δέ πρό παντός, μαζί με την Ζαζά και τον Σπαρίδη. Η Ρένα έχει πολύ έκφραστικό πρόσωπο όπου έναλ-λάσσονται τὰ «jeux de physionomie», λεπτή ψυχολογία κάθε ρόλου, είναι δέ απ' τις καλλίτερες χορεύτριες.

Τώρα, ή αδελφή της λέει με θαυμα-σμό: —Άν ξέραμε πως έχεις ταλέντο και πως θά είχες τέτοια εξέλιξη, όχι μό-νο θά σ' άφήναμε αλλά και θά σε όση-θούσαμε να όγής στο θέατρο...

Κι' ή κουταλιά στο κεφάλι; Θά πή-τε φίλοι άναγνώστα! Κι' ή «Ιερά Έ-ξέταση»; Δεν θαυμάστε; Άν ή Ειρη-νούλα δεν συναντούσε έμπόδια, αντί-σταση στα σχέδιά της, μπορεί να της έφευγε ή μανία για το θέατρο και να μην ήταν σήμερα ή Ρένα Ντόρ... Ξέ-ρετε τί γλύκα έχει το άπηγορευμένο...

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

ΕΝΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

Κατάμεστο κείνο, το βράδυ το περι-ρρημο «Γκόβεν Τέατρ» από έκλεκτο κοινό που αποθέωσε με όλη τη ση-μασία της λέξεως την διάσημη χο-ρίστρα Ρούθ Ντίκενς, ή όποια πρωτοεφα-νιζόταν στην Βρετανική πρωτεύουσα. Το ντεμπούτο της ώραιας Ιέρειας της Τερψιχόρης είχε διαφημισθή σανδαιωδώς, οι θέσεις της πλατείας και τὰ θεωρεία εί-χαν διατεθή μιά έβδομάδα πριν από την πα-ράσταση εκείνη ή όποια εξσηφάλισε στην συμπαθή καλλιτέχνηδα τον θαυμασμό και την αγάπη του άριστοκρατικού κόσμου του Λονδίνου.

Φυσικά, από ένα τέτοιο καλλιτεχνικό γε-γονός, από μιά τέτοια προεμίρα για την ό-ποιαν τόσοσ είχε γίνει λόγος, δεν ήταν δυ-νατό να λείψη ή ό φίλος μας άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ.

Καθισμένος στην πρώτη σειρά των φωτεινών όρχηστρας, καταχειροκρότησε μ' άπρο-σποίητο ένθουσιασμό την φημισμένη άριστο-τέχνηδα και, μόλις τέλειωσε ή πρώτη πρά-ξη, σηκώθηκε στην θέση του, άκούμπησε ά-φελίστατα στο έρεισίδιό του και με τὰ χέρια στις τσέπες του φρεσκοσιδερωμένου παντα-λονιού του, περιέφερε το βλέμμα του στην πλατεία μήπως και ανακάλυπτε κανένα γνω-στό του.

Ξαφνικά, τὰ καταγάλανα μάτια του λάμ-ψανε και με το χέρι έστειλεν ένα φιλικό χαι-ρετισμό σε κάποιον που καθόταν στην τρίτη σειρά των φωτεινών όρχηστρας και άκρι-βώς πίσω από αυτόν.

Ό κάποιος αυτός που άπήντησεν άμέσως στον φιλικό χαιρετισμό του, ήταν ένας ρο-δοκόκκινος άντρας άναβόριστης ηλικίας και μάλλον παχύσαρκος. Ήταν όστόσο έξαιρε-τικά ζωηρός και παρὰ την παχυσάρικα του, φαινόταν έξαιρετικά εύκιντος. Τά μικρά, έξυπνα, κινέζικα μάτια του, βαθουλωμένα μέσα στις κόγχες των, έορριχαν τριγύρω ματιές σαν λόγγες. Δεν διέφευγε το παρσι-μικρό από το ό,τι γινόταν μέσα στην πλα-τεία από τὰ έρευντικά έκείνα μάτια.

Η άπόσταση που γάωιζε τους δυό άνδρες δεν ήταν μεγάλη. Ό Ινσπέκτορ Σούμερ, γιατί άσφαλώς θά τον άναγνώριζεν ό άνα-γνώστης, μίλησε πρώτος:

—Ένθουσιασμένο σε βλέπω Μάρτεν! Χει-ροκρότησε με την καρδιά σου!

—Βρίσκες; Δεν τὰ έλεψε όστόσο τὰ χειροκροτήματά μου. Προσφέρω ένα τζίν στο

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΡΟΥΘ ΝΤΙΚΕΝΣ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

φουαγιέ.

—Δεκτό.

Οι δυό φίλοι βγήκαν από την πλατεία, βρήκαν ένα τραπέζι στο φουαγιέ του θεά-τρου κι' άφου άναψαν από ένα σιγαρέττο, διέταξαν δυό τζίν.

—Από πότε Σούμερ τρέχεις στις προ-μιέρες;

—Από τότε που μου άνέθεσαν την κατ-δίωξη του «Λωποδότη-Φάντασμα!».

—Α! Και έλπίζεις να τον γραπώσης με-σα σε καμιά πλατεία θεάτρου;

—Για να είμαι ειλικρινής... δεν έλπίζω πιά να τον γραπώσω πουθενά!

—Όχι δά!

—Ναι, ναι! Άπελπίσθηκα! Αυτή είναι ή αλήθεια! Έπειδή όστόσο είμαι ένατο τοίς ένατο βέβαιος ότι δεν λείπει από καμιά κοσμική συγκέντρωση σαν την άποψινή,... δεν λείπω και εγώ! Έτσι τουλάχιστον, αν κανένα κολιέ από αυτά που λάμπουν στα θεωρεία και στην πλατεία τον δάλλ σε πει-ρασμό, βλέποντάς με, θά σκεφθή πολύ πριν άποφασίση να ύποκύψη στον πειρασμό.

—Σαν να λέμε, τον προκαλείς!

—Όχι! Τον συγκρατώ μάλλον με την πα-ρουσία μου. Γιατί... να σου πώ και άλλη μιά αλήθεια; Τον συμπαθώ κι' εγώ τον σατα-νά μολονότι με γελοιοποίησε και δεν θάθε-λα να τον δω πίσω από τὰ κάγκελλα μιάς φυλακής. Κι' εκεί θά καταλήξη αν δεν ή-συχάση. Πολλές φορές πάει μιά στάμνα στη δούση όσπου να σπάση μιά μέρα.

—Έχεις δίκιο ως προς την στάμνα. Μη ξεχνάς όστόσο ότι υπάρχουν και χάλκινα ύδροδοχεία που δεν σπάζουν ποτέ.

—Αυτά τρυπών και είναι το ίδιο προ-γμα. Άλλά άς τ' άφήσουμε αυτά. Πώς την βρήκες την Ρούθ Ντίκενς;

—Πραγματικά άριστοτέχνηδα. Όλα της ένθουσιάζουν. Η κάθε κίνησή της και ένα λυρικό ποίημα.

—Και έχει και κολοσσιαία περιουσία.

—Τό γνωρίζω. Λέγουν μάλιστα ότι προ-χθές την έμπιστεύθηκε στον συμβολαιογρά-φο Ρέτζιναλδ Μπρούκερσον.

Ό άστυνομικός άρπαξε το χέρι του άρι-στοκράτου.

—Είσαι βέβαιος γι' αυτό Μάρτεν;

—Δεν είμαι βέβαιος ένατο τοίς ένατο. Έτσι άκούσα στην λέσχη.

—Αν αληθείη αυτή ή διάδοση, ή ώραία άριστοτέχνις θά έξυπνησεν ένα πρωί χωρίς δεκάρα!

—Μιλάς με τόσο θετικότητα!

—Όταν πρόκειται για τον Ρέτζιναλδ Μπρούκερσον ναι!

—Υποπτος;

—Υποπτος όχι. Άπατερόν έμ πεποιθή-σεως! Έχει τον φανελλό του στο άργείο της «Σκότλαντ-Γιάρντ». Έχει καταβροχθίσει με καταχθόνιες μανούβρες άρκετές περιουσί-

ες και δεν είναι λίγοι εκείνοι που βρίσκον-ται σήμερα στον δρόμο έξ αίτίας του. Εί-ναι όστόσο άρκετά σατανικός και προσεκτι-κός άπατερόν. Πατάει στο περιθώριο του ποινικού κώδικος μέσα από το όποιο δεν μπορούμε να τον πιάσουμε. Να μου το θυ-μηθής! Άν ή Ρούθ Ντίκενς του έμπιστεύ-θηκε την περιουσία της, θά έξυπνησεν ένα πρωί και δεν θάχη ούτε όσα απαιτούνται για να ζήση φτωχικά ένας άνθρωπος μιά μέρα! Είνε ή άτιμία προσωποποιημένη αϊτός ό συμβολαιογράφος.

—Τό ότι του έμπιστεύθηκε την περιουσία της, διαδίδεται με θετικότητα. Θά έπιδιώ-ξω λοιπόν την γνωριμία της και θά προ-σπαθώ να τον έκτοπίσω από τον δρόμο της.

—Μη ξεχνάς ότι φημίζεται και ως μεγά-λος κατακτητής. Είναι πολύ ώραιος. Άνα-δρική καλλονή με όλη τη σημασία της λέ-ξεως.

—Τον γνωρίζω. Είναι στο θέατρο άπόψε. Τον είδα στην πλατεία.

—Τον είδα κι' εγώ και για να πώ την αλήθεια, περισσότερο παρηκολούθησα τις δικές του κινήσεις από όσο προσπάθησα ν' ανακαλύψω μέσα στην πλατεία τον «Λωπο-δότη-Φάντασμα».

Ένα κοιδούνισμα είδοποίησε τους δυό φίλους ότι άρχιζε ή δεύτερη πράξη του με-λοδράματος και χωρίστηκαν. Ό άστυνομι-κός ξεαναγύρισε στο φωτεινόν του. Ό Μάρτεν Ντάλ βγήκε από το θέατρο, μπήκε σ' ένα ταξί και διέταξε τον σοφέρ:

—Συνολικά Σόχο!

Ύστερα από μιά ώρα, ένας διαρρήκτης παραβίασε την πόρτα του συμβολαιογραφεί-ου του Ρέτζιναλδ Μπρούκερσον.

Να πληροφορήσουμε τον άναγνώστη ότι ό διαρρήκτης αυτός ήταν ό θρυλικός «Λωπο-δότης-Φάντασμα» ό έφιάλτης του Σούμερ και όλων εκείνων των άσυνειδήτων έμμε-ταλλεντών της άνθρωπίνης άδυναμίας που θησαυρίζουν πατώντας σε πτώματα;

Τό κρίνομεν περιττό όπως και περιττό κρίνομεν τό να τον πληροφορήσουμε για ποιά λόγο ό άσπληκτος διαρρήκτης παρα-βίασε την πόρτα του συμβολαιογραφείου του Ρέτζιναλδ Μπρούκερσον.

Ήθελε να βεβαιωθεί κατά πόσον οι ύπό-νοιες της περιφημής «Σκότλαντ-Γιάρντ» ή-σαν βάσιμες. Διαβάζοντας την αλληλογρα-φία του και έξετάζοντας τὰ βιβλία του θά σχημάτιζε γνώμη.

Φαίνεται ότι σχημάτισε την γνώμη από την έρευνά του ότι ό Ρέτζιναλδ Μπρούκερ-σον ήταν πραγματικά άξιος κρεμάλας, γιατί, όταν ύστερα από δυό ώρες βγήκε από τό συμβολαιογραφείο και ξανάλασε ξοπίσω του την πόρτα, έδειξε σε μιά άκαθόριστη δι-εύθυνση την σφιγμένη γροθιά του.

ΕΝΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ό συμβολαιογράφος Ρέτζιναλδ Μπρού-κερσον έφθασε με την πέτονη τσάντα του υπό μάλης στην ώραία έπαυλη της Ρούθ Ντί-κενς και ζήτησε να την δει.

Η όικονόμος της μεγάλης άρίστως πο-δών άκούριζε, τον πέρασε άμέσως στο κοινό σαλόνι και έτρεξε να είδοποίησεν την κυ-ρία της. Ύστερα από λίγο, επέστρεψε άνή-

Έξαιρετικώς ένδιαφέρουσα

αυτότελής περιπέτεια του

ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

συχη στο σαλονάκι.

—Περίεργο! Χτύπησα τρεις φορές την πόρτα της κυρίας και δεν άπαντά.

—Μήπως κοιμάται;

—Πάει μια ώρα από την στιγμή που ξύπνησε. Δεν είναι δυνατό να ξαναυσταζε. Άλλως τε, χτύπησα δυνατά.

—Μπορεί να δγίκε χωρίς να την αντίληφθήκατε.

—Δεν φαντάζομαι. Θα μου τὸ ἔλεγε μόλις ξύπνησε. Ἀνησυχῶ πολύ.

—Πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ δοῦμε τί συμβαίνει. Ἡ πόρτα της εἶναι κλειδωμένη ἀπὸ μέσα.

—Μάλιστα.

—Αὐτὸ σημαίνει ὅτι θρίσκειται μέσα στὸ δωμάτιό της. Ὁφείλουμε νὰ ξαναχτυπήσουμε καὶ ἂν δὲν ἀπαντήσῃ κ' αὐτὴ τὴ φορὰ, νὰ σπάσουμε τὴν πόρτα.

—Ἐλάτε μαζί μου παρακαλῶ.

Ὁ Ρέτζινάλδ Μπρούκερσον ἀκολούθησε φαινομενικὰ πολὺ ἀνήσυχος τὴν οἰκονόμο, ἡ ὁποία χτύπησε καὶ ξαναχτύπησε τὴν πόρτα χωρίς νὰ λάβῃ ἀπάντησιν.

—Πρέπει νὰ σπάσουμε τὴν πόρτα μίς.

—Εἶμαι τῆς ἴδιας γνώμης. Ἀς μὴ χάνουμε καιρὸ κύριε γιατί μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴ τὴν στιγμή ἡ κυρία καὶ νὰ μὴν ἔχῃ οὔτε τὴν δύναμιν νὰ ζητήσει βοήθεια ἢ καὶ νὰ ἀπαντήσῃ στὰ χτυπήματά μας.

Ὁ Ρέτζινάλδ Μπρούκερσον, χωρίς νὰ χρονολογήσῃ, στήριξε τὸν ὦμο του μεταξὺ τῶν δύο φύλων τῆς πόρτας καὶ ὥθησε ἀπότομα μὲ ὅλη του τὴν δύναμιν. Ἡ πόρτα ἔτριψε κ' σὲ λίγο ἀνοίξε διὰ πλατα.

Ἐνα τραγικὸ θέαμα παρουσιάσθηκε ἀμέσως στὰ μάτια τοῦ Ρέτζινάλδ Μπρούκερσον καὶ τῆς οἰκονόμου.

Ἡ ὥραία ἀριστοτέχνης κοιτόταν ξαπλωμένη ἀνάσκελα στὸ ντιβάνι της. Πρὶν ἀκόμη τὴν πλησιάσουν, κατάλαβαν ὅτι ἔσαν φθάσει ἀργά. Δὲν μπορούσε παρὰ νὰ εἶναι πεθαμένη.

Τὰ μάτια της ἦσαν πεταγμένα ἀπ᾽ αἰσία ἔξω ἀπὸ τὴς κόγχης καὶ μὴ γράμμῃ σιέλου ἔβγαίνε ἀπὸ τὸ σφιγμένο της στόμα καὶ σταματοῦσε στὸ γυμνὸ δεξὶ της μῆρτος ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸ ντιβάνι.

—Στὸ πλῆρες τοῦ διέταξεν ὁ Ρέτζινάλδ Μπρούκερσον! Φώναζε τοὺς ὑπηρέτες! Εἰδοποίησε τὴν «Σκότλαντ-Γουάτ» καὶ τηλεφώνησε γιὰ γιαντὸ! Ἰσως εἶναι ἀκόμη καιρός!

Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνος ἔπιανε κατάχλωμος τὸ σφυγμὸ τῆς πεθαμένης καὶ ἔγερνε στὸ στήθος της γιὰ νὰ θεβαιωθῇ ἂν ἡ καρδιὰ εἶχε πάρει νὰ χτυπᾷ, ἡ οἰκονόμος ἔτρεχε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ προσωπικὸ καὶ νὰ τηλεφωνήσῃ γιὰ γιαντὸ καὶ στὴν «Σκότλαντ-Γουάτ».

Ὁ Ρέτζινάλδ Μπρούκερσον, χωρίς νὰ εἶναι γιαντὸς, διεπίστωσε ὅτι ἡ ὥραία χορεύτρια ἦταν πραγματικὰ πεθαμένη.

Σὲ λίγο, ἡ τραγικὴ ἑπαιλὴ πλημμύριζε ἀπὸ δικαστικούς, ἀστυνομικούς, ἱατροδικαστὲς καὶ δημοσιογράφους. Στὴν πόρτα τῆς ἐπαύλειος στάθμευσε τὸ περίφημο κινητὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριον τῆς «Σκότλαντ-Γουάτ» μέσα στὸ ὁποῖο, εἰδικὸς σοφὸς τοξικολόγος τῆς «Σκότλαντ-Γουάτ» θύκανε τὴς πρώτες παρατηρήσεις.

Δὲν πέρασαν ὥστόσο παρὰ μίγα λεπτά ἀπὸ τῆς ἀφίξεως ὅλου ἐκείνου τοῦ πλήθους, ὅταν παραπλευρώς τοῦ κινητοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐργαστηρίου, στάθμευσε μὴ ἰδιωτικὴ αὐτοκίνητος καὶ κατέβηκαν ἀπὸ αὐτὴν ὁ ἱσπεκτορ Σούμπερ μὲ τὸν ἀριστοκράτη Μάρτεν Ντάλ.

Οἱ δύο φίλοι ἀνέβηκαν τὴν μαρμάρινη σκάλα τῆς ἐπαύλειος, μπήκαν στὸ χῶλλ καὶ προσέγγισαν πρὸς τὴν κρεββατοκάμαρα τῆς ἐπευχῆς ἀρτίας.

Τὸ πτώμα θοινοῦσαν στὴν θέσιν καὶ στὴν πόρτα ποὺ εἶχε κλειθῇ. Δὲν εἶχε μετατοπι-

σθῇ τὸ παραμικρὸ μέσα στὴν κρεββατοκάμαρα. Μὴ καράφα μὲ νερὸ καὶ ἓνα κρυστάλλινο ποτήρι θρίσκονταν σ' ἓνα στρογγυλὸ τραπέζι πλὴν στὸν ντιβάνι. Ὁ δίσκος μὲ τὰ ἀπομεινάρια τοῦ πρωϊνοῦ προγεύματος τῆς θρίσκονταν ἀκόμη στὸ μικρὸ τραπέζι τοῦ κέντρου. Τὸ χέρι της, ὅπως κρεμόταν ἀπὸ τὸ ντιβάνι, ἀκουμποῦσε σ' ἓνα ἀνοιχτὸ βιβλίο ποὺ κοιτόταν καταγῆς.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔριξε μὴ ματιὰ στὸ βιβλίο. Ἦταν τὸ τελευταῖο σύγγραμμα τοῦ χιονουριστοῦ Μάρκ Τουαίν. Πολυτελεστάτη ἔκδοσις δεμένη μὲ κόκκινο δέμα.

Καράφα μὲ νερὸ, ποτήρι, δίσκος μὲ ἀπομεινάρια προγεύματος καὶ βιβλίο μεταφέρθηκαν μὲ μεγάλη προσοχὴ στὸ κινητὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριον ὅπου γινόταν κίβλας ἡ ἐξέτασις τοῦ σώλου τῆς πεθαμένης.

Ὁ σοφὸς τοξικολόγος ἦταν βέβαιος μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ σώλου. Ἡ ἄτυχη κοπέλλα εἶχε δηλητηριασθῇ!

Ἐγκλημα ἢ αὐτοκτονία;

Ἡ αὐτοκτονία μᾶλλον ἀπεκλείετο. Δὲν αὐτοκτονεῖ στὰ καλά καθούμενα μὴ τρισευτυχισμένη ἀριστοτέχνης τὴν ἐπαύριον μίαν ἀποθεώσεως.

Πῶς τῆς δόθηκε ὥστόσο τὸ δηλητήριο; Δὲν βρέθηκε ἔχονς δηλητηρίου οὔτε στὸ νε-

—Συννοικία Σόχο διέταξε τὸν σωφὲρ

ρὸ, οὔτε στὸ ποτήρι, οὔτε καὶ στὰ ἀπομεινάρια τοῦ προγεύματος ποὺ ἐξετάσθηκαν ὅλα μὲ τὴν μεγαλύτερη προσοχὴ. Ἐμενε ἡ ἐξέτασις τοῦ βιβλίου. Δὲν ἦταν ἀπίθανο, νὰ εἶχε βάλει ὁ δολοφόνος δηλητήριον στὰ φύλλα τοῦ βιβλίου καὶ ἐτσι, ἡ ἄτυχη κοπέλλα, ἀναπνεύοντάς το, νὰ δηλητηριάσθηκε.

Τὸ βιβλίο ἐκεῖνο τὸ ἔλαβε τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πρῶ! Ἡ οἰκονόμος εἶχε ὑπογράψῃ ἀπόδειξιν παραλαβῆς!

Ἡ προσεκτικὴ ὥστόσο ἐξέτασις καὶ τοῦ βιβλίου, πελάγους περισσότερο τὰ πράγματα. Οὔτε στὰ φύλλα τοῦ βιβλίου βρέθηκε ἔχονς δηλητηρίου!

Μὴ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα στὴν κρεββατοκάμαρα καὶ σ' ὅλη τὴν ἑπαιλὴ δὲν ἀπεκάλυψε τὸ παραμικρὸ. Οὔτε φιαλίδιο, οὔτε σπονάκι. Τίποτα! Ἐτσι, ἓνα ἀδιὰπέραστο πέπλο μυστηρίου κάλυπτε τὸν μυστηριώδη θάνατο τῆς ὥραίας χορευτρίδας.

Ἡ ΠΡΟΑΝΑΚΡΙΣΗ

Τὸν λόγο πᾶ εἶχεν ὁ ἀνακριτὴς. Ἀπὸ τὸ κατώτερο προσωπικὸ δὲν μπόρεσε νὰ διαφωνηθῇ. Ἡ οἰκονόμος κατέθεσε ὅτι περίπου γνωρίζει καὶ ὁ ἀναγνώστης. Δὲν ἔμενε ἄλλος ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφον Ρέ-

τζινάλδ Μπρούκερσον ν' ἀνακριθῇ.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ τέντωσε τ' αὐτιά του γιὰ νὰ μὴ τοῦ διαφύγῃ λέξη. Ἀλλὰ καὶ ὁ τελευταῖος αὐτὸς δὲν μπόρεσε νὰ χύσῃ περισσότερο τῶν ἄλλων φῶς στὴν σκοτεινὴ ὑπόθεσι.

Ἐπεσιέφθηκε τὴν πελάτισσά του γιὰ διάφορες ὑποθέσεις ποὺ τὴν ἀφορούσαν, ἀνησύχησε μὲ τὰ ὅσα ἀκουσε ἀπὸ τὴν οἰκονόμο, ἔσπασε τὴν πόρτα ἀναλαμβάνοντας ὅλες τὴς εὐθύνες καὶ ἀντίκρουσε τὸ ροβερὸ ἐκεῖνο θέαμα.

Μετὰ τὴν προανάκριση διατάχθηκε ἡ μεταφορὰ τοῦ πτώματος στὸ νεκροτομεῖο γιὰ τὴν σχετικὴ νεκροφιλία καὶ ἐτοιμάζονταν ὅλοι νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν τραγικὴ ἑπαιλὴ ὅταν ὁ Μάρτεν Ντάλ, περπατώντας ἀφηρημένος, σκόνταψε πάνω στὸν Ρέτζινάλδ Μπρούκερσον.

Ἡ πέτσινη τσάντα ποὺ ὁ συμβολαιογράφος κρατοῦσε ἀνοιχτὴ ὑπὸ μάλης, ἔπεσε καταγῆς. Ταχὺς σὰν ἀστραπὴ τότε ὁ Μάρτεν Ντάλ, ἔσκυψε νὰ τὴν σηκώσῃ ζητώντας συγγνώμην.

Σηκώνοντάς τὴν ἔκαμε μὴ δευτέρῃ ἀπροσεξία στὴ βία του. Τὴν ἔπιασε ἀνάποδα... καὶ τὴν ἔδωσε!

Ἐνα παρόμοιο βιβλίο

μ' ἐκεῖνο ποὺ βρέθηκε στὸ τραγικὸ δωμάτιο, φάνηκε τότε καταγῆς μετὰ τὴν διαφύγην ἐγγράφων. Ὁ Μάρτεν Ντάλ τὸ σήκωσε:

—Τί εἶν' αὐτό;

Ὁ Ρέτζινάλδ Μπρούκερσον ἦταν κίτρινος σὰν τὸ λεμόνι. Μόλις μπόρεσε νὰ προσφέρῃ μὲ σβυσμένη φωνή:

—Βιβλίο. Τί θέλετε νὰ εἶναι;

—Ναί; Μήπως καὶ εἶναι τὸ ὅπλο τοῦ ἐγκλήματος;

—Κύριε!

—Μὴ θυμώνετε μίστερ Μπρούκερσον! Ὅλα εἶνε πιθανὰ σήμερα. Τὴν ὥρα ποὺ τηλε-

φωνοῦσε ἡ οἰκονόμος, μεναιτε ὁλομόνυχος μὲ τὸ πτώμα. Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ ἀλλάξετε τὸ βιβλίο ποὺ τὴν δηλητηρίασε, ἂν πραγματικὰ εἶται δηλητηριάστηκε, μ' ἓνα ἄλλο ποὺ εἶχατε στὴν τσάντα σας. Ἐτσι; Ὅλα μπορούμε νὰ τὰ ὑποθέσουμε καὶ νὰ τὰ ἐξετάσουμε ὅλα. Τώρα τί προτιμᾶτε; Νὰ ἀργοπορήσουμε ἐδῶ μέσα ὥσπου νὰ ἐξετασθῇ στὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριον τὸ βιβλίο αὐτὸ ποὺ βρέθηκε στὴν τσάντα σας; Ἡ μήπως προτιμᾶτε νὰ ξεφυλλίσετε μερικὰ φύλλα ἀναπνεύοντας τὸ ἀρώμα τους. Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ὁ συμβολαιογράφος Ρέτζινάλδ Μπρούκερσον προχώρησε πρὸς τὸν ἱσπεκτορ Σούμπερ καὶ τοῦ εἶπε.

—Ἐπαῖσα, ἔχασα, πληρώνω.

Σὲ λίγο τὸ ἐγκλημα διεισπναινετο πλήρως.

Ὁ ἐγκληματίας συμβολαιογράφος γιὰ νὰ σφετερισθῇ τὴν περιουσία τῆς διασημῆς καλλιτέχνιδος ποὺ τὴν εἶχε αὐτὴ ἐμπιστευθῇ, σφέφθηκε νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ.

Ἀλλ' εἶπε τὰ φύλλα, τοῦ βιβλίου ποὺ διάβαζε μὲ ἓνα ἰνδιὸ δηλητηριώδες δραστικὸν τοῦ ὁποίου καὶ μόνον οἱ ἀναθυμιάσεις σκότωναν. Αὐτὸ σκότωσε καὶ τὴν Ντιβανέ.

HERMAN LANTON

Περιπέτεια στὸ Μαϊάμι

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΡΑΝΤΟΛΦ ΧΑΣΚΕΛ

Ἡ μίσσες Μάργκο Κόμπ ζωντοχή-ρα τριάντα χρονῶν, ὠραιότατη, λάτρης κάθε ἀπροόπτου καὶ πάντοτε εἰς ἀναζητήσιν νέων συγκινήσεων, ξανθὴ, τολμηρὴ, ὑπερμοντέρνα, ἐπληττε φοβερὰ στὴν κοσμικὴ πλάξ ὅπου εἶχε πάει γιὰ νὰ μαυρίσῃ τὴν ἐπιδερμίδα της.

Ἐνα πρᾶγμα μονάχα τὴν διεσκέδαζε: τὸ σιωπηλὸ καὶ διακριτικὸ φλέρτ ποὺ ἐδῶ καὶ κάμποσες μέρες τῆς ἔκανε ἓνας ξανθὸς καὶ δευλὸς νέος, 25 χρονῶν πάνω κάτω. Ποιὸς δὲν ἦταν; Στὸ βιβλίο τῶν ξένων ἦταν σημειωμένο τὸ ὄνομά του: «Μπίλλυ Μπράντ — Μπόστον». Κανεὶς δὲν τὸν γνῶριζε ὅπως καὶ κανεὶς δὲν τὸν πλησίαζε, γιατί ἔνα θράδιν στὸν μπακαρά εἶχε «ξετινάξει» κυριολεκτικῶς ὅλους τοὺς παίκτας μὲ μὴ εὐνοία ποὺ εἶχε φανεῖ ὑπερβολικά... ὑποπτος!

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως κ' ἴσως, ἐξ αἰτίας αὐτῶν ὁ νέος ἄρρεσε πολὺ στὴν Μάργκο ποὺ μὴ μέρτα τοῦ χαμογέλασε, λέγοντάς της δυνατὰ:

—Καθίστε κοντά μου καὶ προσφέρατέ μου σαμπάνια.

Ἦσαν καὶ φλυάρησαν μὴ ὥρα πῶς—κάτω κ' ὑπερτα ἡ Μάργκο τοῦ ψιθύρισε στὸ αὐτί:

—Πῆτε μου τὴν ἀλήθεια... κλέβετε στὰ χαρτιά, δὲν εἶναι ἔτσι;

Ἐκεῖνος ἔμεινε γιὰ κάμποση ὥρα σιωπηλὸς κυττάζοντάς τὴν κ' ὕστερα ἀποκρίθηκε:

—Μάλιστα...

—Μοῦ ἀρέσει ὁ τύπος σας... ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ δίδετε τὴν ἀξία σας...

—Τί τὸ πρωτοφανὲς μπορῶ νὰ σὰς παρουσιάσω;

—Ψάξτε μόνος σας!

—Νὰ ληστέψω μὴ θύλα; Ἐτσι;

—Ἐσεῖς; Μόνος σας; Θὰ εἶναι ἔνας ἀθλος ποὺ ἀξίζει ν' ἀνταμειφθῇ!

—Τὸ ἐλπίζω! τῆς ψιθύρισε ἀναστενάζοντας. Ἀκούστε: ἀβριο θὰ ἀπουσιάζω ὅλη μέρα γιὰ νὰ ἐτοιμάσω τὴν διάρρηξιν. Περιμένετε με ἀβριο θράδιν στὴς δέκα τὴν γωνιά τοῦ πάρκου Χάργουελ καὶ τοῦ Γουαίλντ Σκουαίρ... Ὁχῶ το αὐτοκίνητό μου...

—Σύμφωνοι... δέχομαι.

□ □

Τὸ ἄλλο θράδιν, στὴς δέκα, βρέθηκεν στὸ ραντεβὸ μὲ χρονόμετρικὴ ἀκρίβεια. Ἐκεῖνος εἶχε φθάσει μ' ἓνα ὑπέροχο αὐτοκίνητο, ντυμένος κατὰμαυρα.

—Θὰ κάνουμε μίαν ὥρας διαδρομὴ. Ἡ θύλα εἶναι ἀπομονωμένη κ' ἀκατόκρη. Ὁ φύλακας ὅμως εἶναι δίπλα στὸ σπῆτι του: εἶναι γερός ἀντρας, κ' ἀποφασιστικὸς. Θὰ ἀντιμετρηθῶ μαζί του, μείντε ὅμως ἡσυχία, ποτέ μου δὲν χύνω αἷμα, ἐγὼ!

—Καὶ τί ἐλπίζετε νὰ κερδίσετε ἀπὸ αὐτὴ τὴν διάρρηξιν;

—Ἔξρω πῶς μέσα στὴν θύλα θρίσκονται κοσμήματα... πρὸ παντὸς ὅμως ἐλπίζω νὰ μ' ἀγαπήσῃ ἡ γυναῖκα στὴν ὁποία ἐμπιστεύομαι σήμερα τὸ μυστικόν μου, κ' ἀβριο θὰ ἐμπιστευθῶ τὴν ἐλευθερίαν μου...

—Ἐγνοία σας καὶ δὲν θὰ σὰς προ-

δῶσω ποτέ! τοῦ εἶπε ἐκεῖνη μὲ ὀρμή.

Μὴ δολέκρη ὥρα τὸ αὐτοκίνητο κυλούσε μὲ τὴν μεγαλύτερη ταχύτητα. Ὑστερα μονομιάς ἀνέκοψε, ἔστριψε δεξιὰ ἓνα δρομάκι κ' ἔσβυσε τοὺς φάρους.

—Εἴθε πάντα ἀποφασισμένη νὰ μὲ ἀκολουθήσετε;

Κατέβηκαν καὶ περπάτησαν ἐπὶ ἔνα τέταρτο τῆς ὥρας. Ἐκεῖνος κρατώντας ἓνα κλεφτοφάναιο τὴν ὡδηγοῦσε ἀπ' τὸ χέρι ἀποδείχνοντας πῶς νῶριζε πολὺ καλά τὸν δρόμο. Ὑστερα ἐσκαρφάλωσαν ἓναν τοῖχο καὶ βρέθηκαν στὸν κῆπο τῆς θύλας. Ἐνῶ ὅμως ἐτοιμάζονταν νὰ ἀνοίξουν τὸν ἐνὲ ἀντικλεῖδι τὴν τζαμωτὴ πόρ-

Ἰπτε μου τὴν ἀλήθεια, κλέβετε στὰ χαρτιά;

τα μὴ ἀνδρική φωνὴ ἀκούστηκε σὲ μικρὴ ἀπόστασι:

—Ποιὸς εἶναι ἐκεῖ;

Ἦταν ὁ φύλακας! Ὁ Μπίλλυ στάθηκε ἔτοιμος νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ. Ἀκούστηκε ἓνας πυροβολισμὸς ἀνεπιτυχῶς. Προτοῦ προλάβῃ νὰ πυροβολήσῃ ἔανά, ὁ Μπίλλυ ὤρμησε μ' ἓνα πῆδημα ἐπάνω του καὶ μὴν ὑποσάγων ἀντιρρέκτ» τὸν ἔαπλωσε ἀναίσθητο.

—Τώρα πηγαίνετε στὸ σαλόνι καὶ περιμένετε ὥσπου νὰ ἀποκοιμήσῃ τὸν φύλακα μὲ χλωροφόρμιον. Μὰς χρειάζονται μερικὲς ὥρες ἡσυχίας γιὰ νὰ «ἐργασθοῦμε»...

Τὴν ὡδήγησε στὸ σαλόνι, ἀναψε ὅλα τὰ φῶτα:

—Παρακαλῶ, σὰν στὸ σπῆτι σας...

Ἐφυγε!

Ὑστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἐπέστρεψε μ' ἓνα δίσκο γεμάτο κοσμήματα καὶ χαρτονομίσματα.

—Τελείωσα τὴν «δουλειά μου»... Εἶσθε ἐυχαριστημένη;

Ἡ μίσσες Μάργκο Κόμπ δὲν εἶχε

καμμιὰν ἀντίρρηση νὰ ἀνταμειψῇ τὸν συνοδό της, ὅπως τοῦ ἄξιζε, ὕστερα ἀπ' τὸν ἀθλο τοῦ...

□ □

Καθισμένοι στὸ ντιβάνι κάπνιζαν ἓνα σιγαρέττο ὅταν ἀκούστηκαν δυὸ κτυπήματα στὴν πόρτα. Κανεὶς τοὺς δὲν ταραχτήκε. «Ἐμπρός!» εἶπε ὁ Μπίλλυ.

Μπήκε ἓνας ὑπηρέτης ποὺ ὑποκλίθηκε:

—Τὸ τραπέζι εἶναι ἔτοιμο!

—Τί κομωδία εἶναι αὕτη; τινάχτηκε ἐκεῖνη ὀρθία, κεραυνοβολώντας τὸν μὲ τὸ βλέμμα.

—Συγχώρησέ με, Μάργκο, ἡ θύλα εἶναι δική μου... Εἶχα καταλάβει πῶς μόνον μ' ἓναν τρόπο μπορούσα νὰ σὲ κατακτήσω: μὲ τὴν τὸλμη. Ἐκῆνα δτι μπορούσα γιὰ νὰ σὲ κάνω νὰ ἐνδιαφερθῇς γιὰ μένα... Στὴν ἀρχή, ὑποκρίθηκα τὸν χαρτοκλέπτη, ὕστερα τὸν ληστή...

Ἦταν τόσο χαριτωμένος καὶ ταπεινὸς καὶ ἡ ὥρα ἦταν τόσο περασμένη ποὺ ἡ Μάργκο δέχτηκε νὰ δειπνήσῃ μαζί του. Κατὰ τὰ ξημερώματα, τὴν συνῶψε ὡς τὸ ξενοδοχεῖο της. Πρὶν τὴν ἀφίσῃ τὴν ῥώτησε:

—Μὲ συγχώρησες;

—Θὰ σοῦ τὸ πῶ ἀβριο, δηλαδὴ σήμερα, στὸ τσάι, ὅχι ὅμως πρὶν ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα γιατί εἶμαι τσακισμένη ἀπ' τὴν κοῦρασι!

□ □

Μετὰ τὸ γεῦμα, στὴς δυὸ, ἡ μίσσες Γουίτερν, ἐπιστήθια φίλη τῆς Μάργκο τὴν ἀκούει, ἀφοῦ τῆς διηγῆθηκε ὅλη τὴν ἱστορία, νὰ συμπεράνῃ:

—Ἐννοεῖται ὅτι οὔτε στιγμή δὲν ἀμφέβαλλα πῶς ἦταν καθὼς πρέπει τζέντλεμαν. Καθὼς ὅμως ὁ νέος μὸς ἦταν πολὺ συμπαθητικὸς, τὸν ἀφίσα νὰ παίζῃ τὸν ρόλο τοῦ χωρὶς νὰ τὸν διακόψω, γιὰ νὰ μὴν διαλύσω τὰ ὄνειρά του. Ἐνῶ μοῦ ἔκανε τὴν ἐξομολόγησίν του, μούβριχταν νὰ τοῦ ἐμφωνίσω; «Ἀφελῆστατε, τὸ εἶχα καταλάβει, τόξερα...

□ □

Στὴς δυὸ, τὴν ἴδια μέρα, σ' ἓνα μικρὸ ρεστοράν σὲ ἀπόστασι 500 χιλιομέτρων ἀπ' τὸ Μαϊάμι ὁ Μπίλλυ Μπράντ, ἀφοῦ διηγῆθηκε ὅλη τὴν περιπέτεια στὸν φίλο καὶ συνεταῖρό του Τζίμμι Κέλντ, συμπεράνε:

—Βάλαμε στὸ χέρι 10.000 δολλάρια σὲ κοσμήματα καὶ 3.000 δολλάρια σὲ μετρητὰ. Ὁ Τζῶν δὲν ἔφερε τί χρῆσιμος μὸς φάνηκε! Νὰ τὸν ἔβλεπε ντυμένο ὑπηρέτη! Ἀμήμητος! Καὶ τὴν ὥρα ποὺ φάγαμε, δρόμο! Αὐτὴ τὴν ὥρα ὁ φύλακας τῆς θύλας θάχῃ ξυπνήσῃ ἀπ' τὸ χλωροφόρμιον καὶ θὰ σηκώσῃ τὸν κόσμον ποὺ ποδάρει! Ἄν μπορούσαμε πρὶν ἀπὸ τὸ θράδιν νὰ βρεθῶμε στὸ Τεξάς, θὰ εἴμαστε ἐκτὸς κινδύνου! Ἀυ-

Για να διασκεδάσετε

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ο διάσημος βιολινίστας Ζαν Όλιβιέρ είχε βρεθεί νεκρός πάνω σ' ένα ντιβάνι του δωματίου του. Στο χέρι του κρατούσε σφιχτά ένα περιττοφόρο.

Ο ανακριτής Ουίλλιαμ έκανε τις πρώτες ανακρίσεις, ακολουθούμενος από τον άνεψιό του θύματος. Έπαινε σ' ένα τραπέζι βρισκόταν ακόμη μέσα στη θήκη του το βιολί και το δοχάρι του μουσικού. Ο ανακριτής άνοιξε την θήκη, εξέτασε με προσοχή το όργανο, το πήρε έπειτα και έπαιξε μερικές στροφές από ένα σκοτό της μόδας.

—Ωραίο βιολί, είπε αποτιμώνμενος στον άνεψιό του θύματος. Πέστε μου τώρα ό,τι γνωρίζετε πάνω σ' αυτή την υπόθεση.

—Ιδού: Όταν επέστρεψα θύες το βράδυ, είδα τον θείο μου να κάθεται στο βιολί στη θήκη του. Τον καληνύχτισα και ανέβηκα στο δωμάτιό μου. Έπειτα από λίγα λεπτά άκουσα έναν πυροβολισμό, κατέβηκα κατατρομαγμένος, κι αντίκρισα τον θείο μου νεκρό, στη στάση ακριβώς αυτή που τον βλέπετε. Είδοποίησα άμέσως την αστυνομία για την αυτοκτονία...

—Λέτε ψέμματα και σάς θέτω υπό κράτησιν. Σείς τον σκοτώσατε!

Ποιά είναι άραγε η απόδειξις που επέτρεψε στον ανακριτή Ουίλλιαμ να ανακαλύψει τον δράστη;

—Στο προσεχές θα δημοσιεύσωμε την λύση.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΧΑΡΤΙΑ

Κάποτε, ένας πλούσιος Άραβ έμπορος απέφασε να απελευθερώσει έναν από τους τρεις σκλάβους του. Τους φώναξε λοιπόν και τους είπε:

—Ιδού πέντε κομματάκια χαρτί. Τα τρία είναι άσπρα, τα δύο μαύρα. Θα κολλήσω στη ράχη του καθενός σας από ένα χαρτί. Θα μου περισσέψουν δύο τα οποία θα κρύψω. Ο καθένας από σας θα μπορεί να δει το χρώμα των χαρτιών στη ράχη των συναδέλφων του. Εκείνος που θα πει πρώτος, χωρίς να γελασθή, τί χρώμα είναι το χαρτί που έχει στη ράχη του, θα γίνει ελεύθερος. Απαντήστε μου σιγανά...

Οι τρεις δούλοι, που θα τους αριθμήσωμε πρώτον, δεύτερον και τρίτον, σκέφθηκαν ένα λεπτό. Ο τρίτος είπε άμέσως: «Το χαρτί μου είναι...».

—Είσαι ελεύθερος, του απάντησε ο κύριός του.

Ζητούμε λοιπόν από τους αναγνώστες μας να μας πουν:

1ο Το χρώμα του χαρτιού του τρίτου.

2ον Το χρώμα των τριών χαρτιών που κολλήθηκαν στις ράχες των σκλάβων.

3ον Πώς ο τρίτος δούλος βοήθηε πρώτος την ακριβή απάντησή;

—Στο προσεχές θα δημοσιευθί η λύσις.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΤΗ ΦΤΗΝΕΙΑ!

Ένας Σκωτσέζος χωρικός εμφανίζεται στο ληξιαρχείο για να δηλώσει την γέννηση ενός παιδιού του. Όταν ο αρμόδιος υπάλληλος έκανε όλες τις διατυπώσεις, ο χωρικός τον ρωτά:

—Τί σάς οφείλω, κύριε;

—Μά τίποτα. Είναι δωρεάν.

—Τότε ο χωρικός όλο χαρά:

—Λοιπόν, μια που είναι έτσι, γράψτε ακόμα ένα: η γυναίκα μου γέννησε δίδυμα.

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

Κάποιος Σκωτσέζος, περιδεδυμένος πλάσι, είχε αφιχθή σε μια επαρχιακή πόλη για να πλάσσει το έμπορεύμα του οίκου που αντιπροσώπευε.

Ήταν αξύριστος και η πρώτη του φροντίς ήταν να μη σ' ένα λαϊκό κουρείο να ξυριστή.

Ο κουρέας, κρίνοντας τον πελάτη του από το εξωτερικό του του χρέωσε το ξύρισμα στην διπλάσια τιμή, την οποία ο Σκωτσέζος πλήρωσε με άπροθυμία. Κατόπιν άρχισε να μιλή για τις πολλές μνίγες που υπήρχαν στο μαγαζί.

—Έχετε δίκιο κύριε, του απάντησε ο κουρέας. Δυστυχώς δεν μπορώ ν' απαλλαγώ από αυτά τα έντομα παρ' όλα τα έξονοτικά φάρμακα που μεταχειριστήκα.

—Δώσε μου μισή λίρα, του πρότεινε τότε ο Σκωτσέζος και σου εγγυώμαι εγώ ότι το φάρμακο που θα σου πω να μεταχειριστής σ' ένα λεπτό.

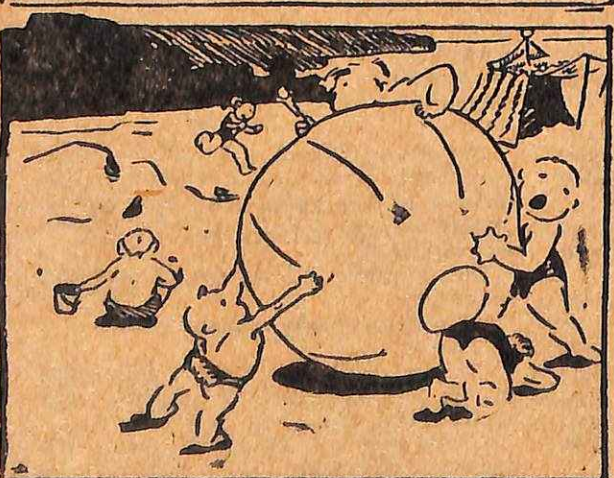
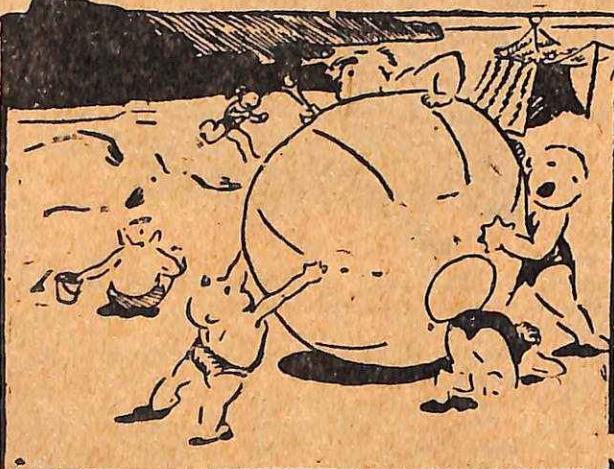
Ο κουρέας συνεζήτησε λίγο την πρόταση του πελάτη και στο τέλος τοῦδωσε τη λίρα.

—Λοιπόν...του εξήγησε τότε ο Σκωτσέζος, ανοίγοντας την πόρτα για να φύγει, πιάσε μια από αυτές τις μνίγες, ξύρισε την, χρέωσε την όσο χρέωσε και το δικό μου ξύρισμα, και τότε να ελσαι βέβαιος ότι δεν θα ξαναδής μνίγα στο μαγαζί σου!

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Ο ντεντεκτιβ έχει δίκιο. Γιατί, αν οι σταλαγματιές του κεριού δείχνουν ότι ο διαρρηκτής κρατούσε το κεριό στο δεξί του χέρι, αποδεικνύεται ότι ήταν ξεριζός, και ότι χτύπησε το θύμα του με το άριστερό του χέρι, το οποίο είχε φροντίσει προηγουμένως να όπλίσ.

Άλλωστε, την ώρα που γίνεται αντίληψη, κρατούσε το κεριό (στο δεξί). Εκείνη όμως την ώρα έχτυπησε τον ένοικο του σπιτιού με το μαχαίρι, που κρατούσε αναγκαστικώς στο άριστερό.

200 ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Στο προηγούμενο φύλλο μας έδημοσιεύσαμε τις δυο παραπλεύρως εικόνες, οι οποίες είναι πανομοιότυπες και διαφέρουν μόνο σε δυο λεπτομέρειες. Έπειδή όμως η έκτύπωση των δεν ήτο τελείως επιτυχής, και συνεπώς θα απέβαινε δύσκολο το παιχνίδι, αναδημοσιεύουμε σήμερα τις δυο αυτές εικόνες και προσκαλούμε πάλι τους αναγνώστες μας να θρούν τις διαφορές. Όπως είπαμε και στο προηγούμενο φύλλο μας, η άνω εικόνα είναι πλήρης, από την κάτω όμως, που φαίνεται πανομοιότυπη της πρώτης, λείπουν δυο λεπτομέρειες της πρώτης. Μπορείτε να θρήτε ποιές είναι αυτές οι δυο λεπτομέρειες που έλασαν έπιτηδες ο σκιτογράφος, στην δεύτερη;

Στο προσεχές θα σάς δώσωμε την λύση του παιχνιδιού.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ανέστησε μιὰ νεκρή!

Ο διάσημος Ιταλός βιολίστας και συνθέτης έκκλησιαστικών τραγουδιών Μπενετέτο Μαρσέλλο, ο οποίος έζησε τον 16ον αιώνα στην Βενετία, προσεκήληθ μια μέρα του 1706 στο μέγαρο μιας ευγενούς κυρίας, όπου κατεγοίτευσε τους παρευρισκομένους με το παίξιμό του. Δυστυχώς όμως γι' αυτόν, η βραδυά δεν πέρασε εύχρηστα γιατί αγάπησε, μόλις την αντίκρισε, μια νέα ή οποία την άλλη μέρα θα παντρευόταν μ' έναν πλούσιο εύπατρίδη. Ο άτυχος αυτός έρωας έφραζε τον καλλιτέχνη σε μεγάλη μελαγχολία, και το άλλο πρωί έστειλε στην αγαπημένη του Έλεονώρα ένα φλογερό ραβασάκι μ' ένα τριαντάφυλλο. Τα πρώτα εκείνα δείγματα του έρωτος του άπαρηγόρητου Μαρσέλλο, τά πήγαν στο δωμάτιο της Έλεονώρας, και τ' άφησαν επάνω στο τραπέζι μαζί με τ' άλλα δώρα.

Εκείνη τη στιγμή η Έλεονώρα φορούσε τα νυφικά της, και δεν τά πρόσεξε. Όταν όμως μπήκε στο δωμάτιο ο μέλων σύζυγός της, και κατά τύχη διάβασε το περιεχόμενο της έπιστολής του Μαρσέλλο, έγινε έξω φρενών κι έκαμε στην Έλεονώρα μια τρομερή σκηνή ζηλοτυπίας.

Ωστόσο έγινε ο γάμος και οι νεόνυμφοι έφυγαν για τον πύργο του γαμπρού.

Από τότε δεν είδε κανείς την άτυχη Έλεονώρα και μόνον έπειτα από τρεις μήνες έμαθαν τον θάνατό της, ο οποίος κατά γενική όμολογία όφειλόταν στην σκληρότητα και τη ζήλεια του συζύγου της. Το σώμα της ταριχεύθηκε, τοποθετήθηκε σ' ένα πολυτελέστατο φέρετρο, το οποίο τοποθετήθηκε όρθιο στο έσωτερικό της ιδιόκτητης έκκλησίας της οικογενείας του συζύγου της.

Ο δυστυχής βιολίστας Μπενετέτο Μαρσέλλο είχε αποτραβηχθή στο μεταξύ εκείνο απ' τον κόσμο, κυριευμένος από απελπισία για το χαμό της αγάπης του. Για τον θάνατο της Έλεονώρας δεν είχε πληροφορηθή τίποτα κι έτσι ένα βράδυ που μπήκε μόνος στην έκκλησία που βρισκόταν έκτεθειμένο το φέρετρό της κι είδε να φαντάζει στο κίτρινο φως των κεριών το κερνέιο της πρόσωπο, όπείστη τόσο ισχυρό νευρικό κλονισμό, που παρεφρόνησε.

Ζωντανή, ήταν γραφτό να σέ αποκτήσει άλλος, ξεφώνισε άγκαλιάζοντας το φέρετρο. Νεκρή όμως, θά γίνης για πάντα δική μου!

Και χωρίς να τον αντίληφθ κανείς φορτώθηκε το φέρετρο στην πλάτη του, βγήκε από την έκκλησία, και μπήκε σε μια γόνδολα, αποφασισμένος να κρύψει σε ασφαλές μέρος το μακάβριο λάφυρό του.

Διέσχισε τον δαιδαλό των καναλιών κι έφθασε στην απόκρημνη ακτή μιας μικρής νήσου, την οποία θεωρούσαν στοιχειωμένη και δεν τη πλησίαζε κανείς. Εκεί, σε μια κρύπτη άφησε το φέρετρο, κι επέστρεψε στο σπίτι του να πάρη το βιολί του.

Η γρηά οικονομός του, μόλις τον είδε, αντίληφθ την τρομερή κατάστασή του και κυριευμένη από φόβο θέλησε να τον συνοδεύσει. Ο Μαρσέλλο τότε της απέκάλυψε τα γεγονότα.

—Θά πάω να μείνω μαζί της, της είπε. Κι αν με το μαγικό βιολί μου δεν την αναστήσω τότε θά πεθάνω κι' εγώ μαζί της! Αν θέλεις έλα κι' εσύ στο νησί να μās περιποιήσαι και τους δυο. Η γρηά από οίκτο τον άκολούθησε. Ο Μαρσέλλο λοιποτε άλλο δεν έκανε αντίκρου στη νεκρή παρά να παίξει τις πιο γλυκές μελωδίες. Κάποτε πέρασε απόξω μια γόνδολα με μια όραια κυρία. Αυτή μόλις άκουσε το βιολί, βγήκε έξω και ρώτησε τη γρηά οικονομό ποιος ήταν ο βιολιστής. Εκείνη μόλις την είδε έμεινε κατάπληκτη. Έμοιαζε τρομερά της νεκρής. Οι εξηγήσεις δεν άργησαν. Ήταν η αδελφή της Έλεονώρας. Συμφώνησαν τότε να μη κρυφά η αδελφή της νεκρής στο φέρετρό κι έτσι να πραγματοποιηθή το όνειρο του μουσικού. Έτσι και έγινε. Όταν ο Μαρσέλλο έμαθε το τέχνασμα, ήταν πια καλά και πολύ-πολύ ευτυχισμένος στο πλευρό της γυναίκας και της αδελφής της Έλεονώρας!

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Έν στενφ οικογενειακφ και καλλιτεχνικφ κύκλω έτελέσθησαν οι γάμοι της διδος Μιράντας Βαρδακώστα μετά του κ. Εύαγγέλου Γούναρη. Παράνυμφος παρέστη η κ. Πενθερουδάκη. Στο τόσο ταιριαστό ζευγάρι εύχομαι βίον άνεφελον.

ΓΟΥΡΛΑΣ

Λυρικό

Έλα, σε προσμένουν πάντα τ' αγριολούλουδα στον κάμπο να σε ίδουν μαζί μου ταίρι να σε ίδουν μαζί μου ταίρι να χαρίξης κρουσταλλένιο στην πηγή τ' άγνό σου γέλιο και κυττώντας με στα μάτια να μου λες πως μ' αγαπάς. Κι' οι ιγαντέλλες που θά πλέκουν χρυσασχίδες με τους Ισκιους, καταπόρφυρα στολίδια στην χαρά του δειλινού, θά τονίζουν το τραγοῦδι που θά πλέκω εγώ για σένα, χαρωπή βασιλοπούλα της καρδιάς μου και του νοῦ.

ΦΑΙΔΩΝ ΣΠΑΘΑΡΗΣ

ΜΟΙΚΙΑΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΦΟΒΟΙ ΤΟΥ

Ένας περιδεδυμένος πλάσι έπισκεπτόμενος για πρώτη φορά έναν νέο του πελάτη, τον παρουσίασε μια φωτογραφία της άρραβωνιαστικής του κατά λάθος. Δηλαδή αντί να του δείξη την κάρτα της επαγγελματικής του ταυτότητας τούδειξε τη φωτογραφία.

—Αυτός είναι ο Όικος που αντιπροσωπεύω, του είπε. Ο πελάτης εξέτασε την φωτογραφία για μια στιγμή και κατόπιν του την έδωσε πίσω χαμογελώντας.

—Πολύ φοβούμαι, του εξήγησε, ότι ποτέ δεν θά κατορθώσετε να γίνετε διευθυντής αυτής της φίρμας.

□ □

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤ

Ο Πατ είχε άργήσει να πάη στη δουλειά του και πάνω στην διασύνή του δεν άντελφθηκε ότι φόρεσε το πανταλόνι του άναποδα: μπός πίσω δηλαδή. Μόλις όμως πήγε ν' άνεβή στο λεωφορείο γλύστρησε κι' έπεσε στο δρόμο.

Ο εισπράκτωρ έτρεξε εις βοήθειά του. —Χτυπήσατε πουθενά; τον ρώτησε.

Ο Πατ κυττάχτηκε τότε και είδε για πρώτη φορά την άλλόκοτη θέση του πανταλονιού του.

—Δεν ξέρω αν χτύπησα, μουρμούρισε, αλλά με το πέσιμο έκαμε μιάν άσχημη στρεσφή το σώμα μου!

□ □

ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΑ!...

Ο πιλότος έκαμε έπιδεικτικές πτήσεις προς πέντε σελλίνια την φορά για το κάθε άτομο που έπαιρνε στο άεροπλάνο του.

—Τώρα, κύριοι, είπε στους επιβάτες του λίγα λεπτά πριν άπογειωθί, θ' άνεβούμε σε ύψος 2.000 ποδών. Αν όμως συμβή καμιά βλάβη στο μοτέρ και κινδυνέψουμε ν' έπισουμε, τότε το μόνο που έχετε να κάμετε είναι να τραβήξετε το ειδικό κορδόνι του άλεξιπτώτου σας, και πέφτοντας στο κενό να προσγειωθήτε μαλακά-μαλακά στο έδαφος.

—Αλλά... έτόλμησε να πη με νευρικήντα μια νεαρά επιβάτις, και αν ύποπτεθί ότι το άλεξιπτωτο δεν άνοίγει;

—Τότε, δεσποινίς, εξήγησε, ο πιλότος χαμογελώντας δεν έχετε παρά να πάτε στα γραφεία του άεροδρομίου: στο ταμείον—τρίτη πόρτα άριστερά στο δεύτερο πάτωμα—και να πάρετε τα λεφτά σας πίσω.

□ □

ΤΑ ΛΟΙΠΑ

—Λοιπόν, αγάπη μου, είπε ο κύριος Άρσενιος στη γυναίκα του, αφού πήγε από από το τραπέζι το τσάι. Τί σχεδιάζεις να κάνης άπόψε;

—Η κυρία Άρσενίου ύψωσε τους ώμους της.

—Τίποτε το εξαιρετικό, του απάντησε. Θά γράψω ένα γράμμα στην αδελφή μου, θά διαβάσω την συνέχεια του μυθιστορήματος, θά παρακολουθήσω το ράδιο, και τα λοιπά.

—Ωραία, της απάντησε εκείνος. Έλπίζω τώρα όταν φτάσης και στα λοιπά να μην έχσης να μου ράψης τα κουμπιά του πουκαμίου.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΖΗΛΕΙΑ

Ποιος μπορεί να καυχήθῃ ότι δεν γνώρισε ποτέ την ανησυχία της αισθηματικής ζήλειας; Κάθε μία από σας, αγαπητές μου αναγνώστριες, αισθανθήκε άσφαλώς με την σειρά της τον φόβο να βλέπει ένα αγαπημένο πρόσωπο να προτιμά μίαν άλλη στην θέση της. Και η ανησυχία αυτή, πολύ δδυνήρη, εξελίσσεται αναλόγως των προσώπων και αναλόγως των περιπτώσεων, από την παθητική μελαγχολία ως την δραματική απόγνωση.

Η ζήλεια δεν είναι πάντοτε δικαιολογημένη. Μερικοί χαρακτήρες είναι εκ φύσεως καχύποπτοι. Για τους χαρακτήρες αυτούς οι παραμικρές ένδειξεις συμπαθείας προς ένα τρίτον εκλαμβάνονται ως δείγμα μιάς ανυπόφορης προτιμήσεως. Τυχαίνει επίσης όμως να είναι η ζήλεια έντελως δικαιολογημένη και να στηρίζεται σε αναμφισβήτητα γεγονότα. Οι περισσότεροι από μας τείνουμε να θεωρούμε την αισθηματική αυτή ζήλεια σαν ένα ωραίο και αξιόπαινο πάθος. Γιατί υποφέρει μέσα μας η καρδιά, γιατί ποθούμε άπληστα την τρυφερότητα και την στοργή, γιατί δεν έχουμε τίποτα να κατηγορήσουμε στον έαυτό μας, γιατί σκεπτόμαστε ότι το μαρτύριό μας είναι από εκείνα που πρέπει να τὰ συμπονούν όλοι οι θνητοί (συμπεριλαμβανομένου και του κυρίως ενόχου).

Ας μην εξαπατώμεθα. Η ζήλεια αυτή που είναι προφανώς αξιολύπητη και αξιοσέβαστη, δεν παύει να είναι αισθημα πολύ επικίνδυνο έναντιόν του όποιου πρέπει να αγωνισθούμε.

Μιά ευσηνήδειτη εξέταση του έαυτού μας μάς πείθει σχεδόν πάντα ότι η αγάπη δεν είναι η μόνη άφορμή της ζήλειας μας. Ανακατεύονται σ' αυτήν και ο πληγωμένος έγωϊσμός μας, ένας έντονος πόθος να εκτιμώνται αποκλειστικά τὰ δικά μας χαρίσματα μιά επιτακτική θέληση να απομακρυνόμε τις επικίνδυνες αντίζηλες. Έξ άλλου η σφοδρή πίκρα που νοιώθουμε στην ψυχή μας, μάς φέρνει στο σημείο να χρησιμοποιούμε ταπεινά τεχνάσματα και άργότερα να μάς παρασύρει σε ταπεινές και αποκρουστικές εκδιλώσεις. Όταν μιά ψυχή κατατρώνεται από το αίσθημα αυτό που την φθείρει σαν τὸ σαράκι φθάνει σε ένα τέτοιο σημείο ψυχικού πόνου που χάνει κάθε μέτρο και κάθε δικαιοσύνη σὸν τρόπο που ζητᾷ να παρηγορηθῇ.

Δεν είναι αυτό αρκετά για να καταδικάσουμε τὸ αίσθημα αυτό;

Πρέπει να σκεφθούμε και κάτι άλλο:

Μιά ωραία κόπ από λαϊνὰς παντοφίλες γιόφο και πράσινο, επάνω από ένα φόρεμα από λαϊνὰς πράσινο.

Όταν είμαστε ταραγμένοι από τὸν θυμό αυτό, γὰρ υμε κάθε ψυχραιμία. Γινομάστε επιθετικοί, στρυφνοί, ἄδικοι, κακοί, μοχθηροί, ἀμύλητοι, σὲ τρόπο που μεταχειριζόμαστε ἀκριβῶς ὅλα τὰ μέσα που ἀπομακρύνουν την τρυφερότητα την ὁποῖαν ἀκριβῶς ζητοῦμε να μονοπωλήσωμε για μᾶς. Καί ἔτσι φθάνουμε ἀκριβῶς στο ἀντίθετο ἀποτέλεσμα: "Αν ἡ ζήλεια μας ἦταν φανταστική, γίνεται βῆσιμος.

Όταν αισθανόμαστε τὸ δδυνήρ αυτό συναίσθημα να ἀγγίζει την καρδιά μας, πρέπει να προσπαθοῦμε να τὸ νικήσωμε. Ας εξετάσωμε με ἡρεμία τις ἀφορμές του και ἄς δοῦμε μήπως ὁ έγωϊσμός μας κι' ἡ εὐαισθησία μας ὑπερτιμούν ἀσημαντες ἐκδηλώσεις. Καί ἂν πάλι πεισθοῦμε για τὸ βῆσιμο τῶν φόβων μας ἄς λάβωμε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ τρυφερότης, ἡ ὑπομονή και ἡ εὐθυμὴ διάθεση είναι τὰ καλύτερα ὅπλα για να πολεμήση κανείς την ἀδιαφορία

που μᾶς πληγώνει. Τέλος, ξέροντας την ἀπόγνωση στην ὁποῖα μπορεί να βυθισθῇ ἓναν ἄνθρωπο ἡ αἰσθηματική ζήλεια, ἄς πάρωμε την εὐγενική ἀπόφαση να μὴ διακινδυνεύωμε ποτέ οὔτε ἀπὸ πονηρία, οὔτε ἀπὸ ματαιοδοξία, οὔτε ἀπὸ φιλαρέσκεια να ἐπιβάλλωμε σὲ ἓναν ἄλλο παρόμοια δοκιμασία.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΤΑ ΝΕΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Με την μεγάλη ποικιλία που χαρακτηρίζει τὰ νέα φθινοπωρινὰ μοντέλα συμβαδίζει και ἡ ἀτέλειωτη ποικιλία τῶν ἀξεσουάρ που συμπληρώνουν την κομψότητα της γυναικείας τουαλέτας: τσάντες, γάντια, ζῶνες και ἄλλα μικροπράγματα.

Ἐφέτος τὰ ἀξεσουάρ παρουσιάζουν μεγάλη πρωτοτυπία. Ας δοῦμε πρώτα-πρώτα τις τσάντες. Ἐκείνες που συνοδεύουν τὰ πρωινὰ φορέματα είναι ἀρκετὰ μεγάλες, στρογγυλές ἢ τετράγωνες. Δὲν είναι πλατειές, ἀλλὰ ἀντιθέτως χονδρὲς και ὀγκώδεις. Τὰ χέρια τους είναι δερμάτινα και κατὰ κανὸν ἀρκετὰ φαρδιά. Για τὸ πρῶτὸ βλέπουμε τσάντες ἀπὸ μπῆξ κόκκινο, γαρνιρμένο με μεγάλες μαύρες βελονιές. Ἡ ἀκόμα τσάντες πὸ φανταζι ἀπὸ γουρουνόδεσμα κομμένο σὲ σχῆμα καρδιάς, γαρνιρμένο με μεγάλες βελονιές μαρόν.

Οἱ ἀπογευματινὲς τσάντες, πολὺ πὸ κομψές, παρουσιάζουν μεγαλύτερη ποικιλία στο σχέδιο και στο ὕψος, είναι δὲ πολὺ πὸ λεπτὰ ἐργασμένες. Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτές, ἐκείνες που προορίζονται για τὸν χειμῶνα, γαρνίρονται με γοῦνα πλατεῖα. Ἀλλες ἔχουν κλείσιμο χρυσὸ ἢ διακοσμημένο με πέτρες. Μερικὲς διακοσμούνται με μοτίφ ἀπὸ λουλούδια χρωματιστὰ σὲ ζωηρὲς ἀποχρώσεις. Για τὸ βράδυ θὰ χρησιμοποιήσωμε τσάντες ἀπὸ σὰτὲν μαῦρο πλισσέ, σὲ σχῆμα μακρύ. Στο ἑπάνω μέρος γαρνίρεται ἀπὸ λουλούδια ἀπὸ σὰτὲν λευκό.

Τὰ γάντια παίζουν ἓνα ρόλο σημαντικό στην τουαλέτα. Καί ἂν τὸ σχέδιό τους δὲν μπορεί να παρουσιάσῃ μεγάλη ποικιλία, φαίνονται ἐν τούτοις ἐντελῶς μοντέρνα χάρις στὰ ὕψος, στις γαρνιτούρες και στοὺς χρωματισμούς των. Τὰ γάντια αὐτὰ γίνονται ἀπὸ σεβρό, ἀπὸ ἀντηλόπη, ἀπὸ βελούδο με ἐνкруστασιὸν ἀπὸ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰ ἀναφερθέντα ὕλικά. Τὸν χειμῶνα θὰ προστεθοῦν και μερικὲς διακριτικὲς ἐνкруστασιὸν ἀπὸ γοῦνα. Σὲ γάντια ἀπὸ σεβρό σὲ κοῦρο χρωματισμὸ θὰ δοῦμε μπάντες μετὰ λινες χρυσὲς ἢ ἀσημένιες που σχεδιάζουν βραχιόλια γύρω ἀπὸ την μανσέτα, ἢ ἀκόμη μπάντες ἀπὸ γοῦνα, που ἐναρμονίζεται με την γοῦνα που γαρνίρει τὸ παλτό.

Για τὸ βράδυ θὰ δοῦμε γάντια ἀπὸ

σελίδες

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ

Στὰ προηγούμενα συνεχῇ ἄρθρα μου σὰς ἔγραψα λεπτομέρειες σχετικά με τὸ ρόλο τῶν μαστῶν, τόσο ἀπὸ αἰσθητικῆς, ὅσο κι' ἀπὸ γενικῆς ὑγιεινῆς ἀπόψεως ἐξηγώντας και τοὺς λόγους για τοὺς ὁποῖους οἱ μαστοὶ εἶναι ἀδιασπᾶστος συνδεσμένοι με την κανονικὴ λειτουργία τοῦ γεννητικοῦ συστήματος και με την ἐν γένει κυκλοφοριακὴ ἰσορροπία και τὴ γενικὴ ὑγεία τοῦ ὁργανισμοῦ.

Ἐπίσης σὰς ἔγραψα για τὰ προληπτικὰ ἐπιστημονικὰ μέσα (ἀσκήσεις, ἐξωτερικὴ τοπικὴ θεραπεία κλπ), χάρις στὰ ὁποῖα, ἀπολουθώντας τα ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας, θὰ διατηρήσετε ἓνα καλοσχηματισμένο και σφρηγυλὸ στήθος, και στὰ ὁποῖα ἐπίσης εἶναι ἀποτελεσματικὰ ἀκόμα και για γυναῖκες προχωρημένης ἡλικίας, καθὼς και για ὅσες ἔχουν ἐλαττωματικὸ στήθος.

Ὅλα αὐτὰ θὰ σὰς χρησιμεύουν για τὴν πληρεστέρα κατανόηση τῶν αἰτίων και για τὴν θεραπεία τῶν διαφόρων ἐλαττωμάτων

σὰτὲν μαῦρο με λουλούδια χρωματιστὰ.

□ □

Ὅπως οἱ τσάντες και τὰ γάντια ἔτσι και οἱ ζῶνες παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία σχημάτων, ὕψος, καὶ διακοσμῆσεως.

Οἱ ζῶνες για τὸ σπὸρ είναι ἀπὸ χονδρὸ δέρμα με μποῦκλα ἐπίσης ἀπὸ τὸ ἴδιο δέρμα ἐργασμένη σὲ σχῆμα καρδιάς και διακοσμημένη με χονδρὲς βελονιές μαρόν.

Μὲ τὸ ἀπογευματινὸ φόρεμα ἡ ζώνη γίνεται ἀπὸ δέρμα πὸ λεπτό, πὸ ἐργασμένο και σὲ περισσότερον ποικίλους χρωματισμούς, Μερικὲς ἔχουν ἐνкруστασιὸν μικρὲς βεντάγιες πλισσέ ἀπὸ δέρμα γκλασέ, σὸν ἴδιο τόνο της ζώνης. Ἀλλες πάλι δερμάτινες ἔχουν φεστόνια ἀπὸ δέρμα ἄλλου χρώματος ἀπὸ τὸ ἴδιο λαϊνὰς και ντουμπλάρονται. Οἱ ζῶνες αὐτὲς κουμπώνουν πίσω.

Οἱ πολὺ κομψὲς και πλούσιες ζῶνες εἶναι ἀπὸ σεβρό, χρυσό. Γίνονται πολὺ φαρδεῖες με μεγάλη μποῦκλα τετράγωνη ἀπὸ τὸ ἴδιο σεβρό. Ὁ χρυσὸς ἄλλωστε θὰ εἶναι πολὺ της μόδας τὸν χειμῶνα αὐτὸν και θὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς γαρνιτούρα σὸν γιὰ καὶ στὰ ρεβέρ τῶν μανικιῶν τῶν μάλλινων φορεμάτων μας. Ἡδη ἐμφανίζεται σὲ γαλονάκια μᾶλλον φαρδεῖα, σὸν γύρω τῶν τυνίκ που εἶναι τόσο πολυάριθμες τὴν ἐποχὴ αὐτὴ.

□ □

Οἱ γοῦνες μποροῦν ἐπίσης να καταταχθοῦν μεταξύ τῶν ἀξεσουάρ που συμπληρώνουν τὴν τουαλέτα. Σχεδὸν πάντα εἶναι ἀσορτί με τὸ σύνολον.

Πολὺ συχνὰ ἀποτελοῦν μιά ἀπὸ τὴν γαρνιτούρα σὲ στενὲς μπάντες ἢ σὲ μοτίφ. Ἀλλοτε πάλι ἀποτελοῦν ζιλέ, ἀμπεσεμάν, μανίκια δόκκληρα ἢ ἀπλούς γιὰ κάδες, ἐσάρτες, ρεβέρ, γάντια, καπέλλα, κουμπιὰ κ.τ.λ.

Ἀναφέρομε μερικὸς τρόπους που μπορείτε να χρησιμοποιήσετε τις γοῦνες. Ἐνα παλτό σὲ σχῆμα μακρῶς ρεδιγκότας ἀπὸ λαϊνὰς μαρόν με τετράγωνους ὤμους θὰ κλείσῃ ἐμπρὸς με ἓνα ζιλέ ἀπὸ καρακιούλ μαρόν.

Μερικὰ μαντῶ εἶναι ἐρμητικὰ κλειστὰ ἐμπρὸς με ἓνα τρίγωνο πλαστρόν που γαρνίρει ἔτσι τὸ συνηθισμένο ἀνοιγμα.

Ἀλλὰ μαντῶ εἶναι ἐντελῶς κουμπωμένα ἀπὸ τὴ μέση ὡς τὸ λαιμὸ που καταλήγουν σὲ ὕψηλους γιὰ κάδες ὅπως τῶν Μεδίκων, ἀπὸ γοῦνα.

Σὲ ἓνα μαντῶ ἀπὸ λαϊνὰς πράσινο ὁ γιὰ κάς σχεδιάζει ἓνα ζαμπὸ στρογγυλὸ ἀπὸ λεοπάροδαη που ξεπερνάει εἰς ὕψος τὴ γραμμὴ τῶν ὤμων και τοῦ ὁποῖου ἡ ἄκρη κουμπώνει στὰ μανίκια.

Μιά ρεδιγκότα ἀπὸ λαϊνὰς μαῦρο γαρνίρεται ὀραϊότατα με ἓνα γιὰ κά σταυρωτὸ ἀπὸ ἀστρακάν μαῦρο.

Λίγη ἐρμύνα ἀνακατωμένη με μαύρη

Δυο κομψότατα φθινοπωρινὰ μοντέλα: Ἐνα πρακτικὸ ταγιέρ κι' ἓνα ἀπογευματινὸ φόρεμα.

που στήθους, που θ' αρχίσω από σήμερα να σας περιγράφω.

Ας αρχίσουμε πρώτα-πρώτα από τη συνθετικότερη ατέλεια και την πλαδαρότητα και τον μαλασμό των μαστών. Η ατέλεια είναι το πρώτο σκαλοπάτι της αρχής του κακού και εν γένει η πρώτη ένδειξη της μελλούσης καταστροφής του στήθους μιας γυναίκας. Είναι η πιο εύκολη και πιο γρήγορα θεραπευμένη πάθηση, αρκεί να ληφθούν εγκαίρως όλα τα κατάλληλα μέτρα για την άμεση καταπολέμησή της, γιατί αλλιώς θα επακολουθήσουν χειρότερες αντιαισθητικές αλλοιώσεις κι' ελαττώματα που χρειάζονται μακρές, επίμονες και δαπανηρές θεραπείες για ν' αποδώσουν θετικά αποτελέσματα.

Η ιδανική φόρμα των μαστών είναι η ημισφαιρική, ή φυσιολογική τους δε σύσταση συμπαγής κι' ελαστική. Κάθε αλλοίωση των χαρακτηριστικών αυτών αποτελεί ελάττωμα του στήθους, μικρό ή μεγάλο.

Ποια είναι τα αίτια που προκαλούν την πλαδαρότητα και το μαλασμό του στήθους; 1) Η πολυτομία. Παίζει αυτή σπουδαίο ρόλο στην πλαδαρότητα και στην απώλεια του σφρίγγους των μαστών, και αυτό γιατί όταν οι αδένες των μαστών εκπληρώσουν τον προορισμό τους ύστερ' από κάθε γαλουχία, άτροφούν σημαντικώς και πολύ και' όγκον και συνεπώς ο σάκος μέσα στον οποίον βρίσκονται δηλ. το εξωτερικό δέρμα των μαστών γίνεται μεγαλύτερο, ξεσπ' κι' η χαλάρωση το πέσιμο κι' η πλαδαρότητα των μαστών δηλ. η μετατροπή της φόρμας των από ημισφαιρικής σε κωνοειδή και πλατειά, και της συστάσεως των από συμπαγούς κι' ελαστικής σε μαλακή και ρυτιδωμένη. Δευτέρα σοβαρά αίτια είναι οι ενδοκρινείς που γίνονται για διαφόρους αίτιες ή προκαλούνται τεχνητώς για ευνουχιστικούς λόγους. Τ' αποτελέσματα των εντρούσεων είναι καταστρεπτικά όχι μόνο για τους μαστούς αλλά και για την εν γένει γυναικεία ομορφιά και ζωτικότητα. Προκαλούν γενικό μαλασμό του σώματος, και το μεταβάλλουν σε μια πλαδαρή μάζα.

Ιδιαίτερος θάλαττον τους μαστούς λόγω της διογκώσεως των αδένων και της συρροής γάλακτος στους γαλακτοφόρους πόρους συνεπεία της εγκυμοσύνης και κατά την λήξη της λειτουργίας των επέρχεται όχι μόνο πρόωρος μαλασμός και πλαδαρότητα αλλά προκαλούνται και διάφορες παθήσεις, όπως τα αδενώδη αποστήματα, φλεγμονές και λεμφαγγείτις.

Άλλη επίσης σοβαρά αίτια της πλαδαρότητας και του μαλασμού των μαστών είναι οι ωοθηκικές ανεπάρκειες και οι ασθένειες των γεννητικών οργάνων.

Κατά το πλείστον όμως κι' οι ανεπάρκειες αυτές οι προκαλούμενες συνεπεία ενδομητρίτιδος κλπ. (έκτος αν όταν επέρχονται από άλλες μολυσματικές αιτίες) έχουν ως πρωταρχική τους αιτία τις εντρούσεις.

Άλλες αιτίες είναι η αγαμία σε προχωρημένη ηλικία, κατά την οποία άτροφούν οι ωοθηκικές και συνεπώς και' αντανάστασιν επέρχεται και ατροφία των μαστικών αδένων πλαδαρότητα και μεταλλαγή σε σχήμα πλαγίων των μαστών. Αυτό συμβαίνει και σε γυναίκες που δεν γεννούν, όπως το στήθος κι' αυτόν πλατύνεται κατά τον ίδιο τρόπον. Και τέλος οι άσχημα κληρονομικά ποικίλων μεγάλου ρόλου στην πλαδαρότητα και το νεύρο-λασμά των μαστών.

Στο επόμενο: θεραπευτικά και προληπτικά μέσα κατά τους τοκετούς και κατά τις διάφορες παραπάνω αιτίες, για την καλή διατήρηση του στήθους.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΑΡΧΕΙΟ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

Μαντὺ Μπερρὺ

Καταγωγή.— Η Μαντὺ Μπερρὺ γεννήθηκε στις 4 Οκτωβρίου στο Μπέρκ-σὺρ-Μέρ. Απαντᾷ στὰ γράμματα που παίρνει και στέλνει τη φωτογραφία της σ' όλους της ζητούν. Η διεύθυνσίς της είναι: 420, rue Saint Honore, Paris.

Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά.— Χοντρή, γερή, δυνατή είναι η προσωποποίησις του τύπου της Φλαμανδής. Ύψος: 1.70 μ. Τὸ χέρος της «δεν ενδιαφέρει κανένα» όπως λέγει: «είναι ἀπλούστατα ἀρκετὰ σεβαστό!». Μάτια: καστανά. Μαλλιά: καστανά με ασημένιες τούφες. Φύσις μάλλον αισιόδοξη: βλέπει τη ζωή υπό την πραγματική της μορφή. Πολὺ γελαστή, πολὺ ἐγκάρδια κι' εὐπροσήγορη. Ἀλλ' ἄς εἰ ξηγουμένα: ξέρει νὰ βάζει ἀμέσως στὸν τόπο τους τοὺς ἐνοχλητικούς και τοὺς ἀναιδέεις. Πολὺ λαίμαργη. Μαγειρεύει θαυμάσια και ἔχει εἰδικότητα στὰ γλυκίσματα. Πολὺ καλὴ νοικοκυρά. Ράβει ἀσχημα ἀλλὰ κεντὰ περίφημα και θριαμβεύει στὰ πλεχτά. Ὅλες οἱ τέχνες τὴν ενδιαφέρουν. Ἡ βιβλιοθήκη της εἶναι ἡ λατερία της. Ἀγαπᾷ τὰ ζωάκια. Ἀγαπᾷ τὴ μουσική, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ ἴδια μουσικός. Ἡ συζυγική της ζωὴ εἶναι ἀπολύτως εὐτυχής.

Ἡ ζωὴ της.— Περνᾷ τὰ παιδικὰ της χρόνια πότε στὸ Μπέρκ-σὺρ-Μέρ πότε στὴ Νίκαια. Ὁ χαρακτήρ της εἶναι ἀνεκδοκὴν τρομερὰ ἀνεξάρτητος. Ἐπὶ τρία χρόνια σπουδάζει διακοσμητικές τέχνες. Ὑστερὰ δύο γυναίκες ἔδρυνον Κονσερβατοῦρ στὴ Νίκαια. Ἡ Μαντὺ ποὺ ἀέχει τὸ θέατρο στὸ αἷμα της δὲν θρίσκει ἡσυχία ὥσπου ἐγγράφεται στὴ Δραματική. Σὲ ἡλικία ἑκαπεντὰ χρόνων ντεμπουτάρει στὸ θέατρο τῆς Νίκαιας. Ἦταν ἀπὸ τότε ἡλὴ καὶ χοντρή ὅπως σήμερα και ἔμπροσθέν της σὲ ρόλους ὑπερβολῆς καὶ τῶρα μονάχα ἀρχισε νὰ θυμωδίζει ἡ ἡλικία της με τοὺς ρόλους της κι' εἶναι ἐνθουσιασμένη γι' αὐτό. Τὸ φίλμ της.— Ὁ δρόμος εἶναι ὁρατός, ὁ θασιλεὺς τῶν τζαμπατζήδων, Ὁ Πολωνοεβραῖος, Ἡ δακτυλὸ παντρεύεται, Ἡ Ματερνέλ. Ἀδὸν Κινώτ. Στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, Ἡ ἀμπελος τοῦ Κυρίου, Τὸ σκάνδαλον, Ὁκτὸ κορίτσι γιὰ παντρεῖ, Ἡ φλόγα κ.λπ. Βρίσκεται σήμερα στὸ τριακοστὸ της φίλμ.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

σὲ ἑπτὰ γραμμὲς

Σὲ μιὰ ἐκθεση φυσικῆς ἱστορίας, ποὺ εἶναι στὸ Λονδίνον ἐξετέθη ἕνα ἐντομο-γίγας, ἀφοῦ εἶχε μήκους ὅντω ἑκατοστομέτρων και ἕνα πουλί-νάνος, ποὺ εἶχε μήκους μόνο 10 ἑκατοστομέτρα ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ ράμφους ὡς τὴν ἄκρη τῆς οὐρᾶς. Καὶ τὰ δύο εἶναι ἀληθινὰ φαινόμενα.

Στὴν Νοτιοδυτικὴ παραλία τῆς Ἀφρικῆς ὑπάρχει ἕνα ἀπέραντο δάσος ποὺ ἀποτελεῖται ὁλόκληρο ἀπὸ δένδρα... νάνους. Τὰ δένδρα αὐτὰ ἂν καὶ ἔχουν κορμὸ περιφερείας ἐνάμισι μέτρον, μόλις ἔχουν ὕψος 30—40 ἑκατοστών. Φαντάζεσθε τὴν εἰρηρὴν θάλαμα παρουσιάζουν.

Τὸ πὺλ χονδρὸ κομμάτι χρυσοῦ βρέθηκε τὸ 1900 στὴν Ἀλάσκα. Ἐξετιμήθη τότε ἡ ἀξία του γιὰ 125.000 φρ. Τὸ εἶχαν ἐκθέσει εἰς κοινὴν θέαν μέσα σ' ἕναν εἶδος κλουβὶ καλωμένο ἀπὸ χονδρὸ σύρμα ἐνῶ εἶναι εὐμαλὲς και ἀνοπλὸς ἄνδρας φρουροῦσε διαρκῶς.

Ὁ ἀρχαιότερος χιλιμετρικὸς λίθος τῆς Εὐρώπης βρίσκεται στὸ Λονδίνον, ἐντελὴς ὁμογενὴς σήμερα στὸν τοῖχο τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Σουίθιν. Εἶναι ὁ ἀρχαιότερος γιὰ τὴν χρονολογία ἀπὸ τῆς ρωμαϊκῆς ἐποχῆς. Ἐφαρμόζετο και τότε τὸ σύστημα τῆς καταμετρήσεως τῆς ἀποστάσεως.

Σ' ἕνα γαλλικὸ χωριὸ τοῦ Ἑρρώ, ὑπάρχει ἕνα κωδωνοστάσιον στὴν κορυφὴ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν δύο δένδρα ὕψους τριῶν μέτρων τὸ καθένα. Θὰ παραδεχθῆτε ὅτι τὸ θέαμα θὰ εἶναι πολὺ περιεργὸ και ἐξηγῆτε τὸ γεγονός ὅτι τὸ χωριὸ ἔχει σήμερα ἕναν ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένο τουρισμό.

Δὲ εἶχατε τὴν περιέργεια νὰ μάθετε τίς διαστάσεις ἑνὸς ἐκκλησιαστικοῦ ὁργάνου (ἀρμονίου); Λοιπὸν τὸ μικρότερον ἔχει ὕψος 10 μέτρων περίπου, και ζυγίζει 20 τόννους. Νὰ ἕνα μουσικὸ ὄργανο ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ πάρῃ μαζί του, στὴν ἐξοχή.

Στὴν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ ὑπάρχει νόμος ποὺ τιμωρεῖ τὸ «ἐγκλημα τῆς βλασφημίας», εἴτε γραπτῶς εἴτε προφορικῶς βλασφημῆ κανεὶς. Ὁ παραβάτης πληρώνει ἕνα καλὸ πρόστιμο και ἐπὶ πλέον καταδικάζεται και σὲ ἐγκάθειρη δέκα μηνῶν ἔως τριῶν ἐτῶν!

Ἀντιθέτως με ὅ,τι θὰ πιστευτεῖται ἴσως γενικῶς, τὸ ἀέριον ἥλιον, με τὸ ὁποῖο γεμίζουν τὰ ἀερόστατα, δὲν εἶναι χημικὸ προϊόν. Τὸ μαζεύουν ἀπὸ τὰς ἀναθυμιάσεις ποὺ βγαίνει ἕνα μεγάλο τμήμα ἐδάφους τῆς Ἀμερικής, μεταξὺ Πενσιλβανίας και Ἑξας.

Κοντὰ στὸ ἡφαίστειο Κρακατόα, ἀνοίχθηκε ἕνα ἀρτεσιανὸ φέαρ ποὺ βγάζει νερό κατὰ τὸ μισὸ ψυχρὸ και κατὰ τὸ ἄλλο μισὸ ζεστό, καφτὸ μάλιστα. Προβλεπται, ὅπως ἐξαρκεῖσθῃκε, γιὰ δύο ἑξατοιστοὺς πίδακας, ποὺ θγαίνουν ὁμοῦ κοντά-κοντὰ και σχηματίζουν ἕνα.

Τὸ θαῦμα τῶν Κρίνων

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΥΒΕΤ ΠΡΟΣΤ

Σ' ἕνα μιγάλο λιμάνι τῆς Σκωτίας, ὁ θαμπὸς ἥλιος φωτίζει τὴν γαλήνη ποὺ διαδέχτηκε τὴν τρικυμία τῆς προηγούμενης νύχτας. Ἡ ἀφρισμένη θάλασσα εἶχε συντρίψει στὴν παραλία ἕνα ἀπὸ τὰ βαπόρια τοῦ Γουώλτερ Μπρέμαρ ποὺ ἐπέστρεφε ἀπ' τὸ Ἑδιμבוῦργο φορτωμένο τσιμέντο.

Ὁ ἐφοπλιστὴς εἶχε φθάσει στὸν τόπο τῆς καταστροφῆς. Στὸ πέρασμά του ὅλοι ἀποκαλύπτονταν. Τὸν συνόδευε μιὰ νέα, μιὰ Γαλλίδα, ποὺ τὴν εἶχε περιβάλει πολὺν καιρὸ στὴν κλινική του και τὴν ἔβρισκεν ἀνὰ ἀνδράσῃ σ' ἕνα ἥσυχο οἰκογενειακὸ οἰκοτροφεῖο.

Ἄλλοι ἔλεγαν γιὰ τὸν Μπρέμαρ: «Εἶναι ἕνας ἅγιος». Ἄλλοι: «Εἶναι ἕνας τρελλός». Ὅλοι ὁμως συμφωνοῦσαν πὺς δὲν ἦταν ἀνδρας σάν τοὺς ἄλλους.

Ἡ ζωὴ του ἦταν γεμάτη περιπέτειες. Σὲ ἡλικία 15 χρόνων, χωρὶς πεντάρα στὴν τσέπη, τὸ εἶχε σκάσει ἀπ' τὸ λιμάνι τῆς Ἀμπερντὴν σ' ἕνα βαπόρι ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀμβέρσα. Σὲ ἡλικία 35 χρόνων, πλούσιος ἐφοπλιστὴς, ἔβλεπε τὰ βαπόρια του νὰ μεταφέρουν ἐμπορεύματα σὲ ὅλα τὰ λιμάνια. Πῶς ἐξηγεῖται μιὰ τόσο γρήγορη περιουσία; Ἀπ' τὴν θέληση τοῦ Μπρέμαρ, ἀλλὰ κι' ἀπ' τὴν τύχη.

Γιατὶ ὁμως ὁ Μπρέμαρ νὰ μὴν εἶναι εὐτυχής; Γιατὶ τὸ θλιμμένο χαμόγελο στὸ πρόσωπό του;

Πλούσιος, ζοῦσε πὺλ λιτὰ κι' ἀπ' τὸν τελευταῖο φορτοεκφορτωτὴ, τρεφόταν με λαχανικά και κοιμόταν σὲ μιὰ κλινὴ ἐκστρατείας. Ἐκανε τὸ καλὸ ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε.

Ἡ Ἄννα Λεμπρέκ, ποὺ τὸν ἔβλεπε κοντινὰ ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους, ἀναρωτιόταν: «Ποῖο πένθος δὲν καλύπτει ἄραγε τὸ παρελθόν του; Καμμιὰ ἄτυχη ἀγάπη, ἢ κανένα ἀσυγχώρητο ἀμάρτημα;»

Ἡ Ἄννα ἦταν ἡ τελευταία ἀγαθοεργία τοῦ Μπρέμαρ: τὴν εἶχε βρῇ τσακισμένη ἀπ' τὴν κούραση, τὸν πυρετὸ και τὴν ἀπὸ πόνωσιν στὶς δὲχθες τῆς τραγικῆς Βορείου Θαλάσσης. Τὴν περιέβαλλαν σάν πληγωμένο γλᾶρο και τὴν ἐπανάφερε στὴ ζωὴ.

Κύτταζαν τὸν τόπο τοῦ ναυαγίου με μελαγχολία.

—Τὶ θλιβερά εἶναι ὅλα αὐτὰ! ψιθύρισε ἡ Ἄννα Λεμπρέκ.

Καὶ πρόσθεσε: —Πῶς θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ σᾶς ἀναποδώσω ὅ,τι μοῦ κάνατε;

—Δὲν μοῦ ὀφείλετε τίποτα. Ὅπως σᾶς βοήθησα κι' ἐσεῖς μιὰ μέρα θὰ βοηθήσετε μιὰν ἄλλη δυστυχισμένη ὑπαρξὴ ποὺ ἀργότερα θὰ κἀνὴ τὸ ἴδιο γιὰ μιὰ ἄλλη, και θὰ εἶναι ἕνας πλοῦτος ποὺ κυκλοφορεῖ στὸν κόσμον.

—Σ' ἕνα μῆνα δὲν θὰ ἴδωθοῦμε πιά!

—Γιατὶ εἴσθε δακρυσμένη;

—Κύριε Μπρέμαρ, δὲν μπορῶ νὰ ζῇσω χωρὶς ἐσᾶς.

Τῆς ἀποκρίθηκε με ὑπόκωφη φωνή:

—Θὰ ἦταν ὑπερβολικὴ εὐτυχία σᾶς μένα τὴν ὁποία δὲν ἀξίζω... Ἀκούστε: θὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια. Δὲν δικαιόμαι νὰ εἶμαι εὐτυχισμένος. Σέρνω πίσω τῶμεις,

ποὺ τίποτα δὲν θὰ τίς ἐλαφρύνει... Εἶχα τὴν πὺλ στοργικὴ μητέρα: ἴσως ἐγὼ νὰ τὴν σκότωσα. Εἶχε χάσει στὴν θάλασσα τὸν πατέρα της, τὸν ἀδελφὸ της, τὸν σύζυγό της. Εἶχε πάρει ὄρκο νὰ μὴν πατήσω ποτὲ σὲ πλοῖο. Καὶ καθὼς εἶχα κλίσῃ στὸ διάβασμα, ἤθελε νὰ με κἀνὴ παπᾶ. Ἡ σαγηνεύτρα ὁμοῦ φωνὴ τῆς θάλασσας με τραβοῦσε ἀκατανίκητα. Ὑστερὰ ἀπὸ μαλώματα και δάκρυα, ἕνα πρωί, τὸ πῆρα ἀπόφαση. Ἡ μητέρα μου τὸ κατὰλαβε γιατί με ἀγκάλιασε, κρεμάσθηκε ἀπάνω μου... Τότε, Ἄννα, σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας, τὴν ἀπόθησα βάνουσα, με τόση ὁρμὴ ποὺ ἡ μητέρα μου σωριάστηκε. Κι' ἔφυγα σάν τρελλός, χωρὶς νὰ κυττάξω πίσω μου. Ὑστερὰ ἀπὸ ἕνα χρόνο ποὺ ξαναγύρισα, ἡ μητέρα μου εἶχε πεθάνει.

»Τρελλὸς ἀπ' τὴν ὁδύν, ἔσπευσα νὰ γονατίσω στὸν τάφο της. Μάταια ἰκέτευα: «Μαμά! μαμά!» Ἡ σιωπὴ της δὲν ἦταν ἢ συγγνώμη ποὺ ἐκλιπαροῦσα,

Σᾶς προτεῖ νὰ πάμε μὲ τὸν τάφο τῆς μητέρας σας...

»Εἴκοσι χρόνια ἔχω νὰ ξαναγύρισω σ' αὐτὸν τὸν τάφο ποὺ ἀσφαλῶς θὰ καλύπτεται ἀπὸ ἀγριόχορτα. Εἴκοσι χρόνια, δὲν γνώρισα μιὰ ὥρα παρηγορίας... ἂν ἐξαίρεσά, ἴσως, τίς ὥρες ποὺ πέρασα κοντὰ σας. Δὲν πρέπει ὁμως νὰ παρηγορηθῶ. Θὰ μείνω σὲ ὅλη μου τὴ ζωὴ ὁ καταραμένος ποὺ φεύγει, ἀφήνοντας πίσω του γονατισμένη τὴν δυστυχισμένη μητέρα του.

Ἡ Ἄννα τοῦ εἶπε με συγκίνηση:

—Εἶμαι πεπεισμένη πὺς κάνατε λάθος. Δὲν ξέρετε τί εἶναι μιὰ καρδιά γυναικός! Ἡ μητέρα σας σᾶς συγχώρεσε πρὶν ἀπὸ πολὺ καιρὸ— ἀπ' τὴν ἀρχὴ. Βασανισμένος ἀπὸ τῶμεις, δὲν τὸ κατὰλαβε... Δὲν νοιώθετε πὺς στὴν ὅλη προστάσις της ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία στὶς ἐπιχειρήσεις σας;

—Ποῖος λογαριάζει τὴν ὕλη ἐπιτυχία;

—Αὐτὴ ὁμως ἡ ὕλη ἐπιτυχία σᾶς ἐπείρεψε νὰ κάνατε τόσες ἀγαθοεργίες. Λοιπὸν, σᾶς προτείνω κάτι, νὰ μοῦ κάνατε μιὰν στερνὴ χάρη: νὰ πάμε μαζί στὸν τάφο τῆς μητέρας σας. Θὰ ἐπικαλεσθοῦμε μαζί τὴν στοργικὴ ψυχὴ της. Θὰ τῆς πῆτε: «Νὰ ἡ γυναῖκα ποὺ μ' ἀγαπᾷ: δέξου τὴν!»

»Κι' ἂν δὲν ἀκούσουμε τὴν ἀπάντησιν

της, Γουώλτερ, σᾶς ὑπόσχομαι νὰ χωρισθοῦμε γενναῖα κι' ὁ ἕνας μακριὰ ἀπ' τὸν ἄλλο θὰ ἀφιερῶσουμε τὴν ζωὴ μας στὸ νὰ ἐπανορθώσουμε τὸ νεανικὸ ἀμάρτημα».

Ἦταν ἕνα θαμπὸ βράδυ τοῦ Ἰουνίου δέταν ἔφθασαν κι' οἱ δύο τους στὸ παλὸ κοιμητήριον.

—Εἴσθε βέβαιος πὺς θὰ βρῆτε τὸν τάφο; ρώτησε ἐκείνη.

—Θὰ ἀναγνωρίσω εὐκολὰ τὸ γρανίτινον μνημα ποὺ φέρει αὐτὲς τίς λέξεις: «Μιὰ μητέρα».

Προχωροῦσαν με δυνατό χτυποκάρδι, ἀνέμεσα στὰ βλαστάρια τῶν τριανταφυλίων, κάτω ἀπ' τὰ κλαδιὰ τῶν θλιμμένων ἰαίων. Ὁ Γουώλτερ, με πνιγμένη φωνή, εἶπε τέλος:

—Εἶναι στὴν ἄκρη αὐτῆς τῆς δενδροστοιχίας, πίσω ἀπ' τὴν ψηλὴ πυραμίδα ἀπὸ γαλάζιο γρανίτη.

Προχώρησαν ἀκόμα πενήντα βήματα

καὶ εἰσπνὰ ἡ ἴδια κραυγὴ ἐξέφυγε ἀπ' τὰ στήθη τους.

Ὁ ταπεινὸς τάφος βρισκόταν ἐκεῖ: τὸ λιτὸ ὄμοιο ἐπιτύμβιο χαλόνταν ὁλόκληρο ἀνέμεσα σὲ μιὰν ὑπερφυσικὴ βλάστηση. Τὸ στενὸ ὄρθογώνιον τῆς γῆς ἦταν ἕνα κατάλευκο κἀνιστρο γεμάτο κρίνα: ἑκατοντάδες ἀσπιδων καλύκων ἐξέχυναν μιὰ μεθυστικὴ εὐωδία ποὺ σκέπαζε ὁλόκληρη αὐτὴ τὴν γωνία τῆς παλῆας πόλεως...

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ λουλουδένιο θαῦμα, ἡ Ἄννα κι' ὁ Γουώλτερ γονάτισαν.

Ἀσφαλῶς τὸ θαῦμα τῶν κρίνων ἐξηγοῦνταν με τὴν γονιμότητα τοῦ ἐδάφους: κανένα εὐλαβικὸ χέρι θὰ εἶχε φυτέψει μερικὸς βολβὸς κρίνων τὴν ἐπομένη τῆς κηδείας καὶ μέσα σὲ εἴκοσι ἡμέρες, τὰ λουλούδια εἶχαν πολλαπλασιασθῇ...

Γιατὶ ὁμως νὰ ἐξηγηθῇ εἶτα τὸ θαῦμα;

Ὁ Ἄμλετ λέει: «Υπάρχουν στὸν οὐρανὸ και στὴν γῆ πράγματα περισσότερα ἀπὸ ὅσα φαντάζεται ἡ φιλοσοφία μας».

Ἔτσι σκέφθηκαν καὶ ὁ Γουώλτερ με τὴν Ἄννα: Δὲν ἀμφέβαλλαν πὺς τὰ ἀνθὰ ἐξέφυγαν ἀπ' τὴν ἀθάνατη καρδιά τῆς μητέρας ποὺ ἀπαύστησε στὴν ἀγωνιώδη ἐρώτησιν τους...

ΥΒΕΤ ΠΡΟΣΤ

Μιά παληά γνωριμία

ΤΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΒΕΛΥ

Ο τήν εξέδρα του μεγάλου Καζίνο της Κιανής 'Ακτής έστεκε πάντοτε ο «διερμηνεύς» έτοιμος να προσφέρει σε κάθε στιγμή τις πολύτιμες υπηρεσίες του στους πολυεπίθους θαμώνες του άριστοκρατικού αυτού κέντρου.

Ήταν ένας πολύ καθώς πρέπει κύριος, σαράντα περίπου χρόνων, καλοντυμένος και ευπαρουσίαστος, που ή διευθυντής του Καζίνο τον είχε προσλάβει στην υπηρεσία της ως διερμηνέα, με τον σκοπό να εξυπηρετήσει τα πλήθη των ξένων επισκεπτών που κατέφθαναν κάθε μέρα στην Κιανή 'Ακτή. Έβαφνα ένας πλούσιος, κατά τα φαινόμενα ξένος, τον έπλησιασε και του είπε σε Ισπανική γλώσσα...

—Έχετε την καλωσύνη να με οδηγήσετε στο Καζίνο, κύριε; Θέλω να ζητήσω μερικές πληροφορίες και να νοικιάσω ένα διαμέρισμα.

—Πολύ ευχαρίστως, —αποκρίθηκε ο διερμηνεύς.

—Εδώσα εδώ συνάντηση στην κυρία μου —συνέχισε ο ξένος,—ή όποια γνωρίζει πολύ καλά την γνώσσα του τόπου σας, γιατί είναι Γαλλίς. Άρχισε όμως νάβρη και γι' αυτό καταφεύγω σε σας...

Καθώς τελείωνε τα λόγια του, μια νέα γυναίκα έπερθε στην εξέδρα και ο ξένος έφρανε υπερβολικά χαρούμενος στη θέα της.

—Α! να ή κυρία μου,—είπε στον διερμηνέα, ήρθε επί τέλους. Με συγχωρείτε κύριε, που σας άτησχύλισα άδικα...

Η νέα γυναίκα πλησίασε εκείνη την στιγμή τον άνδρα και του χαμογέλασε τσαχπίνικα, ενώ έρριχνε συγχρόνως ένα πλάγιο βλέμμα στον διερμηνέα. Στο αντίκρουσμα όμως του μεταγχολικού κάπως προσώπου του ανθρώπου κείνου άφησε μια φωνή:

—Φρειδερίκε! Σ' έδω;

—Ματίλδη! —ψιθύρισε, ο διερμηνεύς κάνοντας ένα δέμα πίσω.

Η νέα γυναίκα, με μάτια που άστραφταν από χαρά, γύρισε προς τον άντρα της και του είπε, σε κακοπορφερωτή Ισπανική:

—Είναι ένας παιδικός μου φίλος, αγαπητέ μου, που τον ξαναβλέπω σήμερα ύστερα από χρόνια!.. Μου επιτρέπεις;...

Ο άντρας της υποκλίθηκε με ευγένεια κι' απομακρύνθηκε λίγα βήματα, αφήνοντας τη γυναίκα του να μιλήσει με τον παλιό της γνώριμο.

—Φρειδερίκε!... "Ω! είμαι τόσο ευτυχισμένη που σε ξαναβλέπω...—άρχισε με συγκίνηση ή νέα γυναίκα.

—Κι' εγώ τ' ίδιο, Ματίλδη,—αποκρίθηκε ο άλλος,—είναι τώρα δέκα χρόνια που χωρισθήκαμε.

—Αλήθεια, δέκα χρόνια...

—Θυμάσαι ακόμη εκείνη την εποχή, Ματίλδη;

—Ω ναί...

—Τότε... αγαπιόμαστε... Θυμάσαι;

Ένα μικρό χαμόγελο χάραξε το πρόσωπο του διερμηνεύς. Η Ματίλδη τούρριξε μια λοξή ματιά και είπε κάπως θλιμμένα:

—"Ω και είμαστε τόσο νέοι τότε!...

—Μη τ' ός αυτό, Ματίλδη... "Όσο νέοι κι' αν ήμασθε τότε, εγώ σε είχα αγαπήσει όσο κανένας άλλος, ενώ σύ...

—Ενώ εγώ;...

—...Δεν μ' αγαπήσες ποτέ σου σοβαρά, Ματίλδη. Καί μια μέρα σ' έχασα απ' τα μάτια μου... Είχες φύγει μακριά, ενώ εγώ έκλαια πικρά για τη χαμένη εύτυχία μου.

—"Ω! Φρειδερίκε, σε παρακαλώ, άς ξεχάσουμε τα περασμένα... Γιατί θές να με λυπήσης;

—Είχα πονέσει πολύ τότε, Ματίλδη...

—Αν ήξερες πόσο κακό μουχες κάνει!...

—Και τώρα;... Δεν πονάς πιά;

Τα μάτια του διερμηνεύς έκλεισαν για δυο στιγμές, σαν να κρυβαν δυο δάκρυα...

—Τώρα, δεν πονώ πιά, Ματίλδη,—είπε θλιβερά,—τα χρόνια έπούλωσαν την πληγή μου κι' ή ζωή μου έδειχθηκε τόσο σκληρή που ή καρδιά μου ποτίσθηκε πιά με το δηλητήριο της λήθης. Νά, κύτταξε την κα-

τρα της που παράστηκε πιά πέρα, γελαστος και υπομονητικός.

—Αλήθεια, Φρειδερίκε, είμαι πολύ ευτυχισμένη,—είπε—ο άνδρας μου είχε έναν τέλειος σύζυγο. Μου κάνει όλα μου τα γούστα και μ' αγαπάει σαν είδωλο. Είναι καλός, περιποιητικός και πολύ λεπτός μαζί μου, αν και Άργεντινός... "Ω! ναί, είμαι ευτυχισμένη, πολύ ευτυχισμένη κοντά του.

—Εσώπασαν και οι δυο για λίγο. "Υστερα, πρώτη ή Ματίλδη ξανάπε φαιδρά:

—Θάθελα να σε ξαναδώ, Φρειδερίκε.

—Μπιά!... Τί ιδέα!... Καί για ποιά λόγο;

—Μά... έτσι... Δεν είμαστε κάποτε φίλοι: Γιατί λοιπόν να μη βλέπουμε κάθε τόσο, μια που ο άντρας μου άπεφάσισε να μείνουμε όριστικά πιά στο Παρίσι; Νομίζω, ότι θάπρεπε νάρχεσαι συχνά ν' έμας βλέπης, αν αυτό φυσικά σ' εύχαριστη... Για μένα τουλάχιστον ή παρουσία σου στο σπίτι μου, θάνε μια μεγάλη χαρά...

Ο Φρειδερίκος προσπάθησε να την κινήσει δαθεία, στα μάτια, με κείνη χαμηλώσε τα βλέφαρά της. Έμειναν πάλι σιωπηλοί για λίγο, κι' έπειτα ή μεταγχολική φωνή του διερμηνεύς άντήχησε:

—"Ωστε, θέλεις να με ιδής, Ματίλδη;

—"Ω! ναί...

—Μά γιατί;... Τώρα πιά...

—Τώρα πιά; Τί;

—Θάταν μάταιο, νομίζω...

—Μά όχι, έχεις άδικο, Φρειδερίκε.

—Γιατί;

Τα μάτια τους, αυτή τη φορά, συναντήσαν... Μυστική και γλυκειά ή φωνή του παρελθόντος έκανε να χτυπήσουν πάλι οι καρδιές τους, όπως τότε...

Εκείνος ήταν δυστυχισμένος, με εκείνη ήταν πολύ ευτυχισμένη για να μπορέσει να μοιράσει μαζί του την εύτυχία της. Δεν ήταν μήπως ο παιδικός άθως της φίλος που κάποτε είχε πονέσει τόσο γι' αυτήν;

—Καλά λοιπόν, θάρθω να σε δω στο Παρίσι, Ματίλδη... Πήγαινε όμως τώρα στον άντρα σου, γιατί θ' άνυπομονή...

Κι' έσφιξαν λυπημένα τα χέρια.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΒΕΛΥ

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΔΙΕΦΕΡΕ

Ο Φρέντ συνάντησε τον Ντίκ την ώρα που ο τελευταίος πήγαινε να πάρη το τραίνο.

—Ήμαρτον Θεέ μου! Έκαμε ο Φρέντ. Πώς τα κατάφερες και χτύπησες το μάτι σου;

—Μου τ' ό χτύπησε κάποιος στο ύποιο τον γάμο ήμουνα κουμπάρος, τού έβήγησε ο Ντίκ. Καί αυτό γιατί έφίλησα τη νύφη.

—Και όμως, τί φυσικώτερο απ' αυτό; Μήπως δεν είναι έθιμο ο κουμπάρος να φιλά τη νύφη;

Ο Ντίκ άκούμπησε τ' ό χέρι του στο πληγωμένο μάτι.

—Τ' ό ξέρω αυτό που λες αλλά εγώ τη φίλησα πέντε χρόνια μετά τόν... νάου!

ΕΞΩΤΙΚΟ

Κάτω κει στη λίμνη στην άκρολιμνιά λούζονται νεράιδες με χιτά κορμιά στη θωραία τους λάγνα σείεται ή καλαμιά. και με πόθο τρίζουν τα ξερόφυλλα.

Μέσ' στην κρυσταλλένια νεραϊδοφωλή οι ξωθίδες χορεύουν μ' ήυλα βιολιά κι' ένα νεροπούλι πνίγει στα φίλια μια λευκή νυμφαία ολομόναχη.

Κάτω κει στη λίμνη στ' άσπρη νερά νάταν ή ψυχή μου πόσο λαχταρά μιά ξανθιά νεράιδα, ξωτική κυρά μέσ' τη θεία νύτα την άστρόφωτη...

ΤΑΣΙΑ ΛΟΥΔΑΡΟΥ

ΦΛΟΓΕΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Παντού και τριγύρω, στο άνθισμένο περιβάλλον, πάνω στη βεράντα, μέσα στις κάμαρες και σε κάθε μυστική και άπόκρυφη γωνιά, που είχε όνειρευτή να της είχε δώσει χίλια φιλιάρια, φλόγες είχαν ύψωθεί και γλύφαν με τις μακρινές και κατακόκκινες γλώσσες τους το άτυχο σπίτι.

Κι' αυτός, με μάτια που λάμπανε και από τις φλόγες πιά πολύ, και με χέρια που τα είχε όπλσει ή άπελπισία, έσπερνε τα σπλάχνα της φωτιάς παντού, και μέσα και γύρω στο σπίτι.

Γιγάντινες φλόγες φθάναν ως τα ούρανια, σπίθες λαμπερές σμίγανε με τα άστέρια, το σπίτι σάλευε, τα ξύλα, όλοπορφυρα, τρίζανε και πέφτανε στη γή, τ' άπόδονα ξαίμενα φτερούγιζαν μέσα στους καπνούς και στις φλόγες, κι' οι φωλιές τους γίναν στάχτες, και τα δέντρα ξεραίνονταν πριν ακόμα καρπύσουν, και ή κοιμισμένη γλόη φυγούσε, και σβήναν οι κλεισμένοι άνθοί της μέσα στη λαύρα.

Κι' άπλωνε... κι' άπλωνε την άπαίσια άγκαλιά του ο κόκκινος δαίμονας, και τίλιγε μέσα του, κι' έπνιγε, κι' έσθυε, κάθε σημάδι της προδομένης αγάπης... Κι' άφου χόρτασε... κι' άρχισε ο κόκκινος δαίμονας να γίνεται μαύρος, και δεν άφησε τίποτα, από το άτυχο σπίτι που να θυμίζει ΕΚΕΙΝΗ ένοιωσε μέσα του, ο φτωχός νέος, άσθυστος, σαν πρώτα, φλόγες να τον καίνε, και τρελλός από τους φρικτούς πόνους, άνοιξε, και βύθισε τα χέρια του μέσα στα στήθια του και ζήτησε να ρίξει την καρδιά του μέσα στις φλόγες, για να γίνη κι' αυτή στάχτες. Μά δεν την έβριζε... Την είχε πάρει, ΕΚΕΙΝΗ που είχε φύγει, μαζί της... Μέσα στα σπλάχνα του, στη θέση της κλειμένης καρδιάς μια πηγή άγιάρευτη είχε γίνη.

Κι' έρριξε, ο δυστυχισμένος, μέσα στα σπλάχνα του, που είχαν κυλώσει τ' άπελπισμένα βλέμματά του και ή μοίρα του, κακή, μια μαύρη μάνικα, μέσα από τις στάχτες των όνειρων έδελιότανε μπροστά του και τού μίλησε με σαρκασμό. «Τί κι' αν τ' άναψες; Τί; Τρελλό που άντεφες πως θά ξεζάσης!...»

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΠΑΝΟΣ

ΠΩΣ ΑΛΛΑΖΟΥΝ

Πώς αλλάζουν κι' οι άνθρώποι με κι' οι τόποι!

Σε θυμάμαι! Κάτι πέντα γύρω-γύρω κάτω χόρτα και λουλούδια δροσερά. Πώς σκορπίζαν μεθυσμένο κάποιο μύρο! Τις καρδιές μας πώς γεμίζανε χαρά!

Τώρα αλλάζαν κι' οι άνθρώποι με κι' οι τόποι!

Στο σπίτι μας άπλώθηκε σκοτάδι και τα λουλούδια δεν έχουν εύωδιά, ούτε έλπίδες, ούτε αγάπες, ούτε χάδια κι' ούτε σκίρτημα κανένα στην καρδιά.

Πώς αλλάζουν κι' οι άνθρώποι με κι' οι τόποι!

Σε θυμάμαι! Πάνε χρόνια, πόσα χρόνια! Κι' υποφέρω και πονώ τόσο πολύ. Κι' είναι έρεπιο ή καρδιά μου. Καταφρόνια νοιώθω τώρα στην ζωή μας την τρελλή.

Συλλογιέμαι!...Πώς περσάν τόσα χρόνια!... Πώς αλλάζαν κι' οι άνθρώποι με κι' οι τόποι και ρημάζανε απ' τ' άνέμου την όρμη; Την ψυχή μου την κουράσαν τώρα οι κόποι κι' ή καρδιά μου δεν χτυπάει πιά θερμή.

Δεν λυπάμαι κι' άς κουράστηκα να κλαίω... Μια κι' αλλάζουν κι' οι άνθρώποι με κι' οι τόποι

Ίσως νάταν γραφτό μου να πονώ. Πιά θά ζούμε λυπημένοι στρατοκόποι για να σβήσουμε άπαλά ένα δειλινό...

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΚΑΡΔΙΕΣ

Το πρώτο άστέρι είχε προβάλλει στον ούρανό, ήταν μου έλεπε, γλυκειά μου κοπέλα: Δεν με μέλει...

Τίναξες το κεφάλαι σου πίσω, ή ματιά σου πήρε μιάν άλλωτίτικη λάμψη και το στήθος σου άνεδοκατέβηκε γρήγορα. Στέναξε...

Τα σιωπηλά δέντρα ήταν οι μόνοι μάρτυρες της σηνής αυτής.

Δεν σ' έμελε! Κι' εγώ που σε κυττούσα με λαγτάρα, σ' άπαξα με μια τρελλή όρμη στην άγκαλιά μου...

Δεν έφερες καμιάν αντίσταση. Καί τότε, κάποτε μιά αθέρια μουική, ένα ύπερκοσμο τραγούδι, μάς συνέφερε από τόν έρωτικό μας λήθαργο. Ένα άπόδονι σκορπούσε μεθυστικές άρμονίες.

Ο ούρανός είχε γεμίσει τώρα από άμέτρητες φωτεινές δοίλες, που τρεμόπαιζαν με περίσσια γλυκά. Καί τα δέντρα θροίζανε άπαλά, σκορπώντας ένα άνέκφραστο άρωμα στ' άνάλαφρο χάδι τ' άνέμου...

Μείνανε μαγεμένοι μπρος στο θείο αυτό άρωμα...

—Πόσα μάτια μάς κυττούν, μου έλεπε κάποτε και ξανάγινε ήρεμα στην άγκαλιά μου. Κι' έμειναμε έτσι, με θυσμέννοι, σ' ένα παράφορο σύμπλεγμα.

ΓΛΑΥΚΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΝΑ Η ΧΑΡΑ

Θάρθη καιρός που θά μετανοής και θά ζητήσεις να δοής λίγη συμπόνια θά λαχταράς την άγνωστη χαρά στών γηραιών τα κουρασμένα χρόνια.

Θά λαχταράς να δοής λίγη χαρά με θάν' άργά—άλλοίμονο, τί κρείμα!—"Ω! "Ότι φεύγει, πίσω δε γυρνά: κιντάς ή χαρά της θάλασσας τ' ό κύμα...

...Η νειότη φεύγει κάποια μέρα διασπικέ, Έλα και σ' ό λίγη χαρά να νοιώσης γιατί θαρθούν κρυφά τα γεραστιά; με θάν' άργά—άλλοίμονο, τί κρείμα!—

ΚΩΣΤΑΣ ΣΙΜΟΣ

ΠΟΤΕ ΜΟΥ ΔΕ Σ' ΑΓΑΠΗΣΑ...

Ήρθε καιρός που πιστεύεις πως σ' αγαπούσα. Κι' όλο χαρά, πολέβαινες τη νίκη σου. Γιόρταζ' ο άφραστος έγωϊσμός σου, για μια φανταστική έπιτυχία. Καυχόσουν στους φίλους σου. Μιά τόσο δύσκολη κατάκτηση, άδύνατη,—καθώς σου λέγανε, σ' έκανε να ριγές από ύπερηφάνεια.

Μ' άρχισε κάποτε ο έγωϊσμός σου να ύποχωρη: τη θέση του έπαιρν' ή αγάπη.

Και σ' ό,τι άλλοτε σιληρά κι' άπάνθρωπα ξεφύλλισες τ' άγνά λουλούδια, τις καρδούλες των άθώων κοριτσιών, έγινες ένα κουρελάκι μέσ' στα χέρια μου. Σ' έκανες ήν άτυχ η μικρούλα φίλη μου—έν άγγελούδι, που κάποιο λάθος τώρριξε στη γή—στο ψυχοράγισμά της γλυκά να ψιθυρίζη τ' όνομά σου, κι' άς τη βασάνισες τόσο πολύ, κατάντησες ζητιάνος της αγάπης μου.

Μά όχι! Θά έδικυθώ τα δάκρυα, τ' ό σπαράγματ της φίλης μου, που ή αγάπη της γιά σένα την έσπρωξε στο τάφο.

Ποτέ μου δε σ' αγαπήσα! "Ω! μην έκπληττασαι και μην άνοίγης διάπλατα τα μάτια σου!

Ποτέ μου δε σ' αγαπήσα! Μη με φωνάξεις ύποκοίτρια: σ' αγαπίσθαι, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, είμαι άπλώς μια έδικυθρία.

Νοιώσε και σ' όν πόνο της αγάπης, έστο και λίγο, γιατί είσαι άνίκανος να αίσθανθής μ' αγάπ' άπέραντη, σαν κείνη που νοιώσει αυτή γιά σένα, και να πονέσει τόσο... Κλάψε και σύ, γιά να σου γίνη μάθημα, να μη γελάς ειρωνικά στα δάκρυα των άλλων που πόνεσαν γιά την αγάπη σου.

Έγωιστή! Σε συμπόνω, με δεν σ' αγαπήσα ποτέ! Καί ή συμπόνια μου είν' έξηνά π' ό καθ' αγάπη! Μιά καθαρή συμπόνια που συγγενεύει με τόν όλχο.

Δέ χαιρόμαι που σ' έκανα να υποφέρες μόν' νοιώθ' άπέραντη ήκανοποίηση, γιατί έδικυθθηκα τη φίλη μου που έσβυσε κάτω άπό δυ τόσο πρόωρα... "Ω! Τ' ό φτωχό καρβέτι πως ύπέφερε! Καί σ' ό κορόϊδεμα. Κι' όμως εγώ σ' ό συμπόνω, όπως συμπόνεσα κάθε δυστυχισμένο. Θάν' ή συμπόνια μου τ' ό τελευταίο χτύπημα στον άκαμπτο έγωϊσμό σου.

ΠΑΙΡΗ ΠΥΛΑ

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μιὰ μεριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας για την ύπηρεσία του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεσθε σε παλαιότερες απαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον αριθμό του φύλλου, για το οποίο μās γράφετε.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Όσοι στέλνουν περισσότερα από δυο όριζουμε να έχουν υπ' όψει τους ότι θα διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τα άλλα θα σχίζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργασία σας αν δεν λάβετε απάντηση σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθῇ υπ' όψει. Να σημειώνετε σε κάθε καινούργια αποστολή πότε έλαβετε απάντηση στην προηγούμενη.

Ναι τα έργα των ανγνωστών της και δημοσιεύει τα έγκρινόμενα χωρίς καμιά χρηματική αμοιβή.

Θάκη Ραυμόν Τό «Ακόμη να φανῇ» θα δημοσιευθῇ αφού τοῦ διορθώσωμε τὸ δεύτερο τετράστιχο. Τὸ «Μας ξέχασες, Θε μου» δώρισέ ως θέμα. Θέλει μόνο περισσότερο δούλεμα στὸ γράψιμο γιὰ νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Ε. Κ. Δυστυχῶς καὶ πάλι δὲν μās ικανοποίησαν τὰ σκαλῆντα. Τὸ «Αργὰ μέτριο καὶ τὰ «Γιασεμιά» ὑστεροῦν φοβερὰ στὸ μέτρο. Μελετήστε καμμιὰ στιχογραφική. Σωτήριον Βαρδαξήν. Πολλὸ κοινὸ τὸ θέμα πὺν διαλέξατε. Βρίττε κανένα ἄλλο πὺν πρωτότυπο. Καλὴ μὴ διάξεστε νὰ δημοσιεύσετε ἀφοῦ εἰσθε ἀκόμα τόσο νέος. Γεώργιον Τσιτσιμπικόν. Ἐγκρίνεται ἡ «Φαντασία» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά της. Τὸ ἄλλο κατώτερο ὡς σύνολο. Μερικὲς φράσεις τοῦ ἀρκετὰ καλῆς. Δημήτριον Ζορμπάλ. Τὸ ποιῆμά σας ὑστερεῖ πολὺ τεχνικῶς. Ἐχει ἕνα σωρὸ λάθη στὸ μέτρο, στὴ ρίμα, στὸν ρυθμὸ, στὴ φόρμα γενικά. Γιὼργον Μητρολέξην. Ἐγκρίνονται καὶ τὰ δύο. Φιορίταν. Τὸ θέμα τοῦ «Μὴν ἀπελπίζεσαι» πολὺ κοινὸ. Στείλτε μās τίποτα πὺν πρωτότυπο γιὰ τὸ γράψιμό σας εἶναι ἀρκετὰ συμπαθητικὸ. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Ἀγγέλιον Κουτσοῦ. Ἐγκρίνεται τὸ «Σιγανὸ Κλάμμα» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Νάσκιον. Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ. Γεωμπερὲν. Ἡ «Ἐξομολόγησις» ἐγκρίνεται. Ὅσο γιὰ τὴν «Φυλακή» στείλτε τὴν καὶ μπορεῖ νὰ μιμηθοῦμε τὸν Πλάτο κι' ἐμεῖς μιὰ φορὰ! Φοίνικα. Διαλέξετε κανένα θέμα πὺν πρωτότυπο. Ἀντὰ πὰ ἔχουν γράφῃ χίλιες φορές. Ἀητοῖδην. Τὸ ποιῆμά σας ἐντελὸς τῆς παλαιᾶς σχολῆς. Μας θυμίζει ὑπερβολικὰ Παράσχον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ φαίνεται πολλὴ ἐπηρεασμένη. Σήμερα κανεὶς πὰ δὲν μεταφράζεται τὴ γλώσσα αὐτῇ. Γράφετε στὴ δημοτικὴ. Τ.Τ.Τ. Ἐγκρίνεται τὸ «Δὲν σοῦ ἀξίζει!», καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Νίκον Τρι-

βυζάν. Συμπαθητικὸ τὸ πεζό σας, ὅχι όμως καὶ δημοσιεύσιμο ἀκόμα. Ἰσως ἂν τὸ δουλεύατε ἀκόμη μὲ ἀρκετὴ προσοχὴ καὶ τὸ ἀπαλάσσετε ἀπὸ μερικὲς φλύαρες ἐπαναλήψεις νὰ γινόνταν δημοσιεύσιμο. Φίλον τῆς Μουσικῆς. Τὸ πεζό σας δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο, δυστυχῶς. Ἡ γλώσσα πὺν μεταχειρίζεστε δὲν χρησιμοποιεῖται πὰ καθόλου στὴ λογοτεχνία καὶ κάνει τὸ διήγημά σας νὰ μοιάζῃ σὰν μιὰ σχολικὴ ἐκθεση. Παραθέτομε ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα τοῦ πεζοῦ σας γιὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῇτε καὶ μόνος σας.

Ἐιδόντες οἱ ἄλλοι δικασταὶ νὰ λέγῃ τοιούτους λόγους καὶ νὰ κάμνῃ τοιαῦτα πρὸς ἕνα ὅστις θὰ ἐδικάζετο εἰς τὴν ἐσχάτην τὼν ποινῶν ἐμειναν ἐκθαμποί, καὶ ἤθελον ἐπειθῶσι, ὅτε στρέφει πρὸς αὐτοὺς καὶ τοὺς λέγει.

«Κύριοι δικασταί. Ὅλοι καὶ ὅλον τὸ κοινὸν τῆς πόλεως με θεωρεῖτε ὡς εὐτυχῆν: ἄλλ' ὅμως σφάλετε».

Ἀλκην Μακρυγιαννοπούλου. Ἀποτυχημένα τὰ ποιήματά σας. Ὑστεροῦν πολὺ στὴν τεχνικὴ τοῦ στίχου. Δημοσιεύομε ἐδῶ τὸ «Φεγγάρι» γιὰ ν' ἀντιληφθῇτε τὰ λάθη σας:

Εἶπα στὸ φεγγάρι
ὅταν ἕνα θράδυ
σ' εἶδε στὴν αὐλὴ
νὰ κοιμάσε μόνη
μὲς στὸ λευκὸ σενδόνι
ποῦχε τραβιχθῇ
πὲς μου φεγγαράκι
γιατὶ τὸ σενδονάκι
εἶχε πεταχθῇ.
Καὶ μοῦ λέγ' ἐκεῖνο
νὰ τῆς ἰδῶ τὸ σῶμα
ποῦταν σὰν τὸν κρίνο.

Ἀέοντα Παπᾶν. Τὸ γράμμα τοῦ τελευταίου σας δὲν εἶναι ἄσχημο, εἶναι ὅμως γεμάτο κοινοτοπίες. Στείλτε μās τίποτα πὺν πρωτότυπο. Δὲν φταῖμε ἐμεῖς ὅταν καθυστεροῦν οἱ ἀπαντήσεις, ἀλλὰ ὁ μεγάλος ὄγκος τὼν ἐπιστολῶν πὺν μās ἔρχονται κάθε μέρα καὶ στίς ὁποῖες ἀπαντοῦμε κατὰ σειράν λήψως. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Ὁ στίχος σας θέλει περισσότερο δούλεμα καὶ εἰς ὑστερεῖ στὴ ρίμα. Ἀδὲν Πάλο. Ἐγκρίνεται ὁ «Πόνος». Τὸ ἄλλο εἶναι πὺν δὺκόλο ὡς θέμα, ἔχει ὅμως κάποια πρωτοτυπία καὶ ἴσως ἂν τὸ δουλεύατε περισσότερο κι' αὐτὸ νὰ γινόνταν δημοσιεύσιμο. Νάνα-ρινιώτην. Σα. Τὸ πεζό σας γεμάτο ἀφόρητες κοινοτοπίες. Πράγματα πὺν ἔχουν γραφῇ χίλιες φορές. Μινιόν. Τὸ «Μον-

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:
Νοταρᾶ 15, Ἀθῆναι
(Ὁπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνο: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐτησίᾳ ἑσωτερικοῦ Δρ. 200.—
Ἐξάμηνος » 100.—
Ἐτησίᾳ ἑξωτερικοῦ Διρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτ. 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείων:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίγκου 17)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιεύματα καὶ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

τέλο» ἔχει πολλὰ τεχνικὰ λάθη. Ὑστερεῖ, γενικά, στὸ μέτρο, στὸν ρυθμὸ, καὶ στὴ ρίμα. Νέλλην Σίβαν. Ἐγκρίνονται, θὰ δημοσιευθοῦν ὅμως μᾶλλον ξεχωριστὰ τὸ καθένα γιὰτὶ δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτούμενη συνοχή γιὰ νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς ἕνα κομμάτι καὶ τὰ τρία. Κ. Σιδηράκην. Καὶ τὸ καινούργιο σας δυστυχῶς ἔχει τὸ ἴδιο ἐλάττωμα. Προσπαθήστε ν' ἀπαλλαγῇτε ἀπὸ τὸν καταφανῆ αὐτὸν ἐπηρεασμόν. Γρ. Γρηγορίου. Πολλὴ πρωτότυπος καὶ παιδιᾶστικὸ τὸ ποιῆμά σας «Φθινόπωρο». Μύρναν. Π. Π. Δυστυχῶς δὲν κρατοῦμε τὰ χειρόγραφα τὼν κρινόμενων. Δὲν πειράζει. Γράψτε τίποτε ἄλλο. Κωστήν Νιρώην. Κάτι θέλετε νὰ πῆτε μὲ δὲν τὸ πετυχαίνετε. Τὸ πρῶτο τετράστιχο ἀσυνάρτητο. Τὸ δημοσιεύομε ἐδῶ γιὰ νὰ τὸ δῆτε καὶ μόνος σας.

ΟΡΕΣ ΒΑΣΙΛΕΜΑΤΟΣ

Ἦταν βασίλεμα τ' ἡλιοῦ
κι' ἀγνάντια μοναχὸς μου καθίσω
νὰ τραγουδῶ ἕνός πουλιοῦ
ἕνός τῆς μοῖρας του τὸ σάλαγο.

Τὸ τελευταῖο τετράστιχο ἀρκετὰ καλὸ ἂν ἀφαιρέσουμε τὴ λέξη «περυσινὸ» πὺν δὲν

Ἐκδόσεις

ΨΥΧΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Ἐξεδόθη τὸ 8ον τεῦχος μηνὸς Αὐγούστου 1936 μὲ τὸ ἑξῆς περιεχόμενον:

1) ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΥΧΗ; Τυχῆροί καὶ κακότυχοι Οἱ ἀνθρώποι εἰς τὰς σφαῖρας. Τὸ ἀλεξίσφαιρον τοῦ τρατηγῆ. Ἰωάννου, καὶ τοῦ Βενιζέλου, πρωτότυπος μελέτη ὑπὸ Ἀγγέλου Τανάγρα (Ἀριστοτέλους 67).

2) Αὐτοματικὴ ζωγραφικὴ.

3) Ἡ θεραπεία τοῦ ἑλκους τοῦ κερατοειδοῦς μὲ τὸ αἷμα. Τὰ ἐνδοκτικὰ τὼν ἐντόμων. ὑπὸ Π. Καργάδου, ἱατροῦ.

3) Ἀνεύρεσις δικογραφίων ὑπὸ μνῆτιμος. Ψυχικὰ φαινόμενα ὑπὸ τοῦ κ. Α. Μπαχά-σιν κτλ.

Φωνὴ καμὰ τριγύρω δὲν ἀκούγεται
μονάχα ὁ κρότος τὼν κουπιῶν τῆς βάρκας
ποὺ μόλις τώρα δὲ ξεκίνησε
ἀπὸ τὸν ἄμμο τῆς λευκῆς ἐκείνης ἄκρας.

συγχωρεῖται ἀπὸ καμμιὰ ποιητικὴ ἄδεια.
Κώσταν Ἀρκάν. Ὁχι ἐπιτυχημένο τὸ ποιῆμά σας, δυστυχῶς. Ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα δυὸ στίχους, σχετικὰ καλύτερους, οἱ ἄλλοι εἶναι μετριώτατοι. Μίλτον Λυρικόν. Συμπαθητικὸ τὸ πεζό σας, ὅχι ὅμως δημοσιεύσιμο. Τὸ τέλος καλλίτερα γραμμένο ἀπὸ τὴν ἀρχή. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Ἀλεξάνδραν Κούρτζα. Τὸ γράψιμό σας δὲν εἶναι καθόλου στερεὸ καὶ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸ πεζό σας τὴ συγκίνηση πὺν θὰ μπορούσε νὰ δώσῃ τὸ θέμα του ἂν ἦταν πὺν καλογραμμένο. Ρίτσαν Σπράου. Ἐγκρίνονται καὶ τὰ δύο. Τὴν προηγούμενη σορὰ θὰ εἶχαν φαίνεται χαθῇ στὸ ταχυδρομεῖο. Πάντως ἐμεῖς δὲν τὰ λάβαμε. Κάποιαν Ἐλληνοπούλαν. Ὁχι δημοσιεύσιμο τὸ ποιῆμά σας δυστυχῶς. Οἱ ρίμες του πρὸ πάντων ἐντελὸς ἀνεπιτυχῆς. Κυττάξτε λ.χ. τὸ δεύτερο τετράστιχο γιὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῇτε καὶ μόνη σας.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28-ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 27-813

ΔΙΕΥΘ. ΙΣΜΗΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

ΗΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΝ, ΔΗΜΟΤ. ΣΧΟΛΕΙΟΝ. ΠΛΗΡΕΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ. ΤΜΗΜΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΩΝ ΣΓΓΥ.

ΔΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ. ΤΕΛΕΙΑ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

ΤΟ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΕΙ ΓΕΡΜΑΝΙΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Γίνονται δεκτά θήλεια ἀπὸ 4-17 ἐτῶν καὶ ἄρρενα ἀπὸ 4-10 ἐτῶν.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΜΙΚΡΩΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΩΝ

ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΜΕ ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΥΡΩΠ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28-ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΚΤΙΡΙΟΝ ΘΕΡΜΑΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΚΑΛΟΡΙΦΕΡ

NIVEA πρό ζού
ξυρίσματος

Ξυρίσασθε θαυμάσια βastera ἀπὸ μιὰ ἐν-
τριβὴ τοῦ προσώπου μὲ κρέμα NIVEA.
Αἰσθάνεσθε πολὺ μεγάλη εὐχαρίστησι κα-
τὰ τὸ ξύρισμα, ὅταν προηγουμένως ἔχετε
τρίψει καλὰ τὸ πρόσωπόν σας μὲ κρέμα
NIVEA. μετὰ δὲ τὸ ξύρισμα τὸ δῆμα σας
μένει μαλακὸν καὶ λεῖον, χωρὶς κανένα
ἐρεθισμόν.

Ἡ NIVEA εἶναι ἕνα μεγάλο εὐεργέ-
τημα δι' ὅσους ξυρίζονται σὺχνα καὶ
μάλιστα ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι ψυχρὸς
καὶ ὑγρὸς, διότι διευκολύνει τὸ ξύρι-
σμα καὶ συγχρόνως προστατεύει τὸ
δῆμα κατὰ τὸν καλλίτερον καὶ εὐ-
χερῆστερον τρόπον, μὲ ἐλαχίστην δα-
πάνην.

ΜΗΝΥΤΩΡ

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μου για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Εργαζομένην Βόλον. Γενικώς

τις κρέμες για το δέρμα σας να τις αποφεύγετε, και να χρησιμοποιήτε μόνον λοσιόν. Οι βραδυνές γενικώς λιπαρές και μάλιστα οι περισσότερες περιέχουν δυστυχώς βαζελίνη εξ ου και η εμφάνιση του χνουδιού σας. Λοιπόν να πλύνετε με κρύο νερό, ποτέ δὲ με χλιαρό ή ζεστό, και ούδέποτε με σαπούνι. Μετά το πρωινό και βραδυνό πλύσιμο μ' ένα θαμβάκι βουτηγμένο στη λοσιόν που σας γράφω να περνάτε όλο το πρόσωπο και να τ' αφήνετε να στεγνώνη μόνο του.

Την λοσιόν αυτή στην αρχή θα τη μεταχειρίζεσθε άραιωμένη, δηλ. μισό ρακοπότηρο νερό και μισό λοσιόν. Σιγά σιγά δὲ θα λιγοστεύετε το νερό και θα βάζετε περισσότερο φάρμακο, ούτως ώστε επάνω στον μύνα θα την μεταχειρίζεσθε αὐτουσία την λοσιόν. Την στιγμήν της χρήσεως θα σὰς άνάβη για λίγα λεπτά το πρόσωπο, μη φοβάσθε όμως γιατί σε λίγο το άναμμα θα περάση. Δυο φορές την εβδομάδα θ' αλείφετε το πρόσωπο με καλοκτυπημένο κρόκο άγνού, και μετά

**Καλλιεργεί
από όχη λά
άλλα γιαλιά!**

REX
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

Μια μικρή φροντίδα

σας εξασφαλίζει ωραία μαλλιά και διατήρησι της όντουλασιόν. Λούζετε λοιπόν τα μαλλιά σας μία φορά την εβδομάδα με το Σαμπουάν TÊTE-NOIRE (Têt-Νουάρ) και με το συνδυασμό του «ΣΕΒΕΚΛΑ», που περιέχεται στον ίδιο φάκελλο, θ' άποκτήσετε μαλλιά ύγιη, φρέσκα και χωρίς πιτυρίδα. Δύο ειδών Σαμπουάν TET-NOYAP υπάρχουν: το ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ για ξανθά μαλλιά και το ΣΑΜΠΟΖΑΝ για σκούρα.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ TÊTE-NOIRE

ΔΡΧΜ 12,50

GEN. ANT/ITOI: ΟΙΚΟΣ Π. Γ. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

**ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΕΙΔΗ
ΚΑΙ ΕΙΔΗ ΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΕΙΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΕΦΘΗΝΟΤΕΡΑΣ
ΠΑΝΤΟΣ ΑΛΛΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ**

ΑΡΣΑΚΕΙΟΝ ΟΔΟΣ ΑΡΣΑΚΗ 4

ΕΡΓΙΝΟΣ

Ένα τέταρτο θα το καθαρίζετε με άγνό ροδόνηρο. Αυτά για 20 ήμερες και κατόπιν γράφετε στον κ. Λαδά για να σας παρασκευάση ειδικό καλλυντικό γάλα, που θα το μεταχειρίζεσθε πρό της πούδρας.

Η λοσιόν είναι ή εξής:

Alcool camphré	30 gr.
Teint. benjoin	15 "
Eau de cologne	60 "

Ρένα, Σύρον. 'Η ίδια ακριβώς περίπρωσις με την 'Εργαζομένην Βόλον. 'Εφαρμόσατε ακριβώς ό,τι συμβουλεύω εκείνην. Με την διαφοράν ότι σείς θα παίρνετε κι' έσωτερικώς ένα χάπι μεσημέρι κι' ένα βράδυ μετά το φαγητόν από το κάτωθι φάρμακο:

Fer-Ovarien Vitalis No 1 Boite.

Θα πάρετε συνέχεια 4 κυτία, τις ήμερες

υόνον της περιόδου θα τα σταματάτε.

Τ. Γ. Χ. Καί σε σας συνιστώ επί 20) ήμερον την ακριβή εφαρμογήν της κούρας που γράφω άνωτέρω πρός την «'Εργαζομένην Βόλον. Σείς όμως θα παίρνετε έσωτερικώς Sirop iodolannique. Ένα κουτάλι σούπας το μεσημέρι κι' ένα το βράδυ πρό του φαγητού. Επίσης πρό της πούδρας την εξής λοσιόν:

Eau de fleurs d' oranger	125 gr.
Clycerine	2,50 "
Teint. de benjoin	5 "

Α. Ω. Χίον. Καί σας παραπέμπω σὰς στίς συμβουλές μου στην 'Εργαζομένην Βόλον. Προς το παρόν και σείς μόνο λίγο πούδρα πρός ξύω και τίποτε άλλο, μετά το 20) ήμερον θα γράφετε στον κ. Λαδά (Σόλωνος 40) την μετά την θεραπείαν αυτήν κατάστασιν του δέρματος και τότε θα σας

γράψη ό,τι χρειάζεσθε να σὰς παρασκευάσῃ. Πάντως όχι κρέμες.

Κ. Α. Α. Να πλύνεσθε με χλιαρό νερό και ούδέποτε με σαπούνι. Δυο τρείς φορές την εβδομάδα άσπράδι άγνού το όποιον μετά ένα τέταρτο το αφαιρέτε με θαμβάκι και ζεστό νερό. Μετά το πρωινό και βραδυνό πλύσιμο, μ' ένα θαμβάκι αλείφετε όλο το πρόσωπο με την παρακάτω λοσιόν. Την ίδια βάζετε και πρό της πούδρας.

Eau de fleurs d' oranger	125 gr.
Teint. de benjoin	5 "
Clycerine	2,50 "

Μετά 1 μήνα μου ξαναγράφετε για την πορείαν της καταστάσεως σας.

Κάποιαν ξενητεμμένη Φλ. Δὲν σὰς άπήνησα τότε σ' όλες σας τις έρωτή-

ΚΩΝ. Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Χειρουργός 'Οδοντίατρος

Διπλ. Έθν. Πανεπιστημίου

ΕΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 50

Λέχεται 9—1 π. μ. 3—7 μ. μ.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

ΕΝΤΕΡΩΝ

Ι. Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς εν Παρισίοις. Έ-

ξέτασας και δι' άπίτων ΡΟΝ-

ΚΤΕΝ. 'Ακαδημίας και 'Ιστο-

κράτους 19 6

**ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΩΡΑΙΑ
ΚΑΙ ΣΤΙΛΠΝΑ**

Μία άντισηπτική 'Οδοντόκρεμα ή όποια ζαίρει τὰς κηλίδας και ξαναδίδει ένα χρωματισμόν και μίαν λευκότητα φυσικήν.

Εάν τα δόντια σας είνε τόσοσ κηλιδωμένα, τόσοσ κιτρινωμένα, και τόσοσ άποχρωματισμένα, ώστε να ντρέπεσθε να χαμογελάσετε, τότε καθαρίσατέ τα με την άντισηπτικήν κρέμαν ΚΟΛΥΝΟΣ. Χρησιμοποιήτε αυτήν πρωί και βράδυ όπως και κάθε άλλην οδοντόκρεμαν, αλλά με την εξής ΔΙΑΦΟΡΑΝ: μη θέτετε παρὰ μίαν μικράν ποσότητα επί ξηράς ψήκρας. Εύθὺς ή άντισηπτική κρέμα ΚΟΛΥΝΟΣ σχηματίζει άφρόν, και

εισδύει εις τὰς έλάχιστας σχισμάς. Μέσα εις το στόμα σας χιλιάδες από επικίνδυνα μικρόβια, αίτία των κηλίδων, του άποχρωματισμού και της σήψεως, θα καταστραφούν και θα εξαλειφθούν. Έντός όλίγου τα δόντια σας θα γίνουν ωραία και στιλπνά θα αισθανθήτε το στόμα σας καθαρό και δροσερό. Χρησιμοποιήσατε χωρίς να βραδύνετε την ΚΟΛΥΝΟΣ. Θα εκπλαγίτε από το άποτέλεσμα.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

Δωρεάν!

150.000

**σωληνάρια
κρέμας
ΜΑΤΙΤΕ**

— L.T.DIVER - PARIS —

Λέ καθε κουλί πούδρας πομπείας, ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΠΟΜΠΕΙΑ, ΜΕ ΤΗΝ ΜΠΛΕ ΤΑΙΝΙΑ ΜΗΝΥΤΟΡ

ληφθῇ ἀπολύτως κανείς. Σὰς γράφω δύο ἀπ' αὐτά, τὸ ἓνα εἶναι σταγόνες καὶ θὰ παίρνετε 30 τὸ πρωὶ καὶ 30 τὸ βράδυ τὸ δὲ ἄλλο εἶναι κομπριμέ καὶ θὰ παίρνετε κάθε πρωὶ ἓνα ἐκτὸς ἐὰν ἔχετε περίοδο.

Teint. Valeriane 30 gr.
Agomensine Boite No 1
Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΚΥΡΙΑ!

Σὰς συνιστώμεν νὰ δάφτετε μόνη σας τὰ φορέματά σας, τὰ μαλλιά, τὰ νήματά σας ὥς καὶ τὴν ψάθην σας μόνον μετὰ τὰς γυναικείας καὶ παγκοσμίου φήμης Γερμανικῆς Βαφῆς ΑΡΤΙ, διότι οὕτω μόνον θὰ εἰσθε δεδαία ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ἀπολύτως εἰς τὴν βαφὴν καὶ χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὴν παραμικρὰν φθορὰν τὸ φόρεμά σας. Μία βαφὴ διὰ νὰ εἶναι καλὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ νὰ βάφη τὸ ὕφασμα, ἀλλὰ πρέπει πρὸ παντὸς καὶ νὰ μὴ τὸ καταστρέφῃ. Παλαιὸν φόρεμα βαφέν μετὰ ΑΡΤΙ οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον. Αἱ βαφαὶ ΑΡΤΙ οὐδέποτε ξεβάφουν. Ἐμπριμέ φορέματα βάφονται ἐπιτυχῶς μετὰ ΑΡΤΙ ἀφοῦ προηγουμένως ἀποχρωματισθοῦν μετὰ τὸν εἰδικὸν ἀποχρωματιστὴν ΑΡΤΙ. Αἱ βαφαὶ ΑΡΤΙ πωλοῦνται στὰ φαρμακεία καὶ ἐμπορικὰ τῆς συνουκίας σας εἰς 61 μοντέρνους χρωματισμούς. Ἐκαστὸν πακετίδιον βάφει 150 δράμα ὕφασμα.

Αἱ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Ἡ ἀνθοδέσμη

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 7)

Καθίστετε κάτω...

—Δὲν ἦταν ὑποπτὴ ἡ ἀνθοδέσμη, κ. οἰκαστά. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐνθυμούμαι τὸ ὄνομα τῆς κάρτας ἀλλὰ μπορεῖ νὰ τὴν ἔστειλε κανένας συγγενής, καμμιά φίλη, κανένας παλαιὸς γνωστός, κανένας τελοσπάντων ἀνθρώπος, φίλος τοῦ συζύγου μου. Ψεῦδος! Δὲν ἦταν ὑποπτὴ! Μ' ἐννοεῖτε; Αὐτὸς ὁ ἄτιμος, ὁ παληάνθρωπος, ὁ ἀχρεῖος, ὁ γελοῖος, ὁ αὐθάδης, ποὺ ἐτόλμησε νὰ σηκώσῃ χέρι ἐπάνω μου αὐτὸς πρέπει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπιτί. Ὁξοῦ!

□ □

τὸ δικαστήριον συνέστησε ψύχραιμον ἀντιμετώπισιν τῆς καταστάσεως. Καὶ ἐφ' ὅσον περὶ τόσον καθαρὰς ὑποθέσεως ἐπρόκειτο, ποὺ θὰ ὡδηγοῦσε καὶ σὲ διαζύγιον δὲν ἠθέλησε νὰ ἀναμειχθῇ. Ἀφῆκε λοιπὸν ἐλευθέρους τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν νὰ κανονίσουν τὰ καθ' ἑαυτοὺς ὅπως ἐνόμιζον καλύτερον οἱ ἴδιοι.

Ἐβγήκαν λοιπὸν ἀπὸ τὸ δικαστήριον μένεα πνέοντες, ἐκεῖνος μὲν διαγράφων μετὰ τὴν ὀξώδη ράβδον ἀπειλητικὰς καμπύλας στὸν ἀέρα, ἐκείνη δὲ χαϊδεύουσα τὸ ἄκρον τῆς παντοφύλας ποὺ ἐξεμύτιζε ἀπὸ τῆς ἀνοικτῆς καρὲς τοῦ στήθους τῆς, ἐξ ἴσου ἀπειλητικῇ.

—Λοιπὸν;
—Διαζύγιον!
—Ὅθι τὸ ἔχῃς

—Ὅθι φωνάξω ἀμέσως τὸν δικηγόρον μου.

—Νὰ τὸν φωνάξῃς!
—Τώρα ποὺ θὰ πάμε στὸ σπιτί θὰ τοῦ τηλεφωνήσω νὰ ἔλθῃ!
—Νὰ τοῦ τηλεφωνήσῃς!
—Ἐφάσαν στὸ σπιτί. Ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἐπερίμενε ἓνας μικρὸς, ὁ ὁποῖος μόλις εἶδε τὸ ζεῦγος νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματός του. ἔσπευσε:

—Κυρία...
—Τι θέλεις, βρέ;
—Πρὸ ὀλίγου ἔφερα μίαν ἀνθοδέσμη ἐδῶ πέρα. Ἐκανα λάθος. Δὲν ἦταν γιὰ ἐδῶ ἀλλὰ γιὰ μίαν ἄλλην κυρίαν ποὺ κάθεται στὸ ἐπάνω πάτωμα!
Ταμπλώ!
Ὁ κύριος παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ ἀνάσκελα ἀπὸ τὴν φρίκη...

MIM. ΨΑΘ.

ΣΙΝΔΟΝΙΑ

Σινδόνια ἔτοιμα Ἀξοῦρ δρχ. 72. βαμβακερὰ δρχ. 100 ἡμίλινα δρχ. 128. Ἑγγλέζικα δρχ. 155. Διπλὰ βαμβακερὰ δρχ. 124, ἡμίλινα δρχ. 156. Ἑγγλέζικα δρχ. 222. Κουδέρτες βαμβακερῆς δρχ. 100, λινῆς δρχ. 265. Πικὲ δρχ. 370. Ἑγγλέζικες δρχ. 680. Μάλινες δρχ. 340. Καμιλὸ δρχ. 550. Βερντάμπλ δρχ. 720. Γραφεῖα Ἀντιπροσωπειῶν Ἐν Ἀθήναις Μητροπόλεως 22 1ον. πάτωμα (Σύνταγμα). Ἐν Πειραιεὶ Ἀγίου Κωνσταντίνου 16.

ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΘΟΡΑΝ

Τὸ Στουπέτσι καταστρέφει καὶ τὸ δέρμα καὶ τὸ φάσμα.

Τὸ Ἀμερικανικὸν SHU-SHINE (ΣΟΥ-ΣΑΙΝ) προσδίδει τὴν ἀνωτέραν ἐμφάνισιν εἰς τὸ λευκὸν ὑπόδημα καὶ τὸ προφυλάττει ἀπὸ τὰ ΣΚΑΣΙΜΑΤΑ καὶ ΤΟ ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΔΙΑΡΚΩΣ ΑΠΑΛΟΝ μετὰ χρῆσιν ΜΙΑΝ ΦΟΡΑΝ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ.

Τὸ ΣΟΥ-ΣΑΙΝ λευκαίνει τὸ ὑπόδημα καὶ τὸ διατηρεῖ λευκὸν ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα καὶ δὲν ξεβάφει διόλου. Τὸ SHU-SHINE εἶναι μοναδικὸ εἰς τὸ εἶδος τοῦ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΠΕΡΟΓΛΟΥ
ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ
ΠΕΤΡΑΚΗ 7

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΑΛΤΣΩΝ ΣΑΣ

ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΑΩΝ ΦΕΤΣΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 43 ΕΝΑΝΤΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΔΙΑΘΕΤΕΙ ΤΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΜΗΧΑΝΑΣ VITOS

Ἐπιδιόρθωσις τελεία ὅσον ψιλὲς καὶ ἂν εἶναι οἱ κάλτσες καὶ ὅσους δὴποτε πόντους ἢ τραβηγμένες κλωστὲς καὶ ἂν ἔχουν.

Παραδώσατε ἐγκαίρως ὅσες κάλτσες ἔχετε διὰ νὰ πάρουν σειρά, εἰς τὸ ἀνω κατὰστημα ἢ στὸ Μυροπολεῖον ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ.

ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 16

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

Ἀπὸ τῆς 1ης 8βρίου

NEON ΤΜΗΜΑ

ΤΑ ΦΗΜΙΣΜΕΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ
BORSALINO FU LAZZARO

«ITALIA»

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

1ον

21 ΕΡΜΟΥ 21

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 23-861

2ον

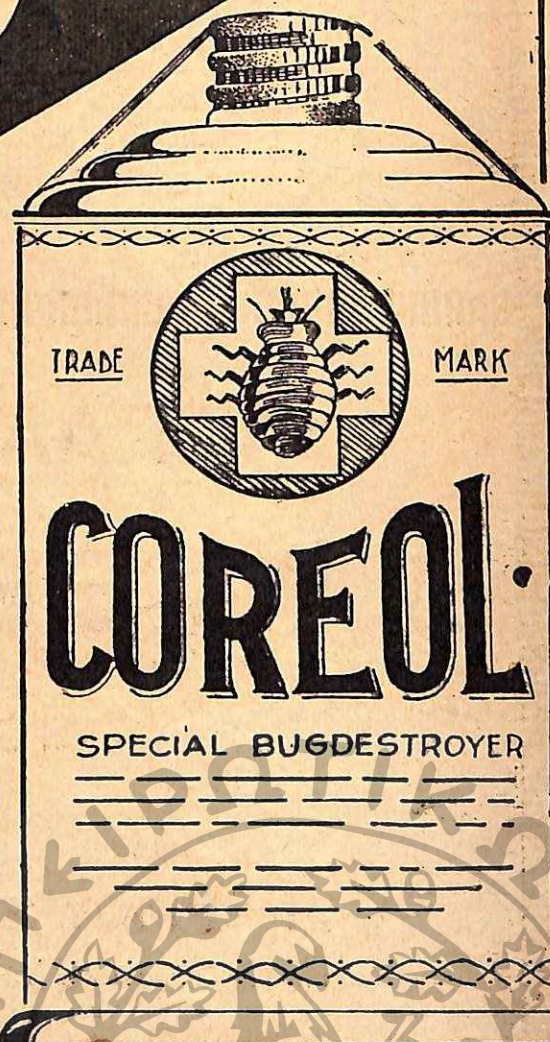
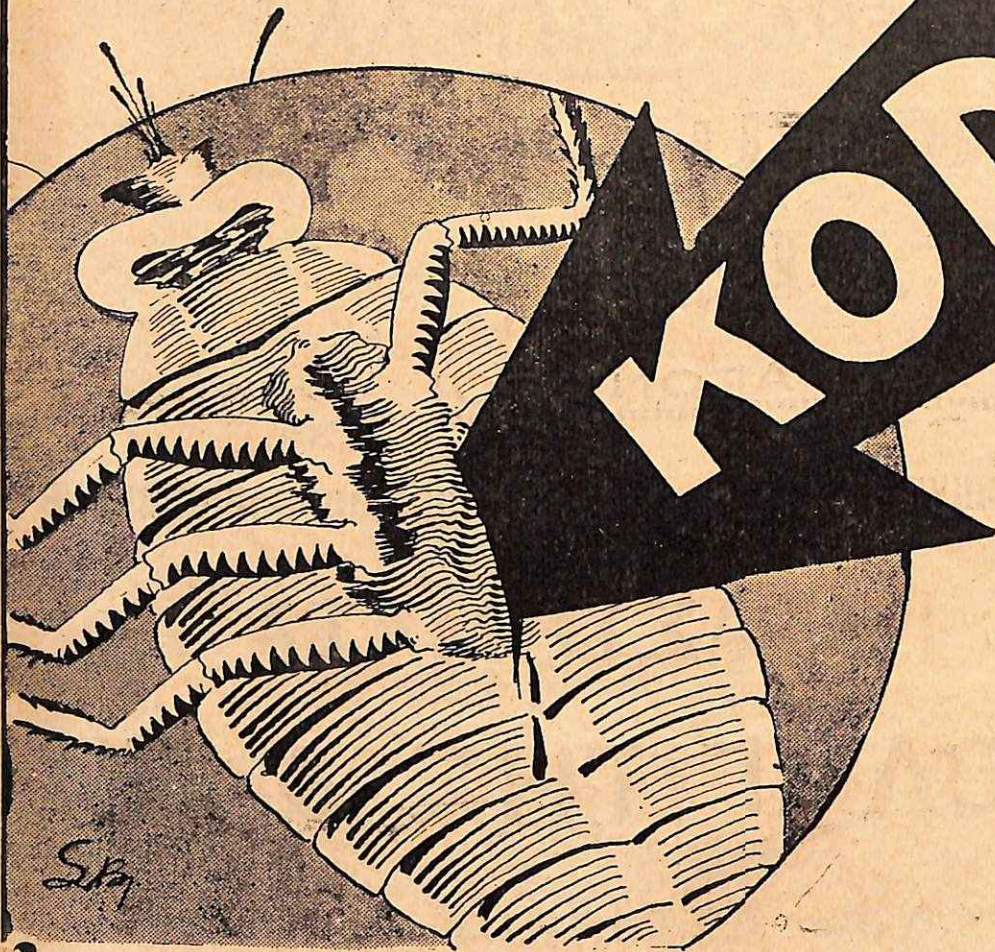
7 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 21-400

Ἡρχισεν ἡ παραλαβὴ τῶν Νέων Μαλλίνων

καὶ Μεταξωτῶν τῆς Ἑποχῆς.

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ
ΕΙΔΙΚΟΝ
ΚΟΡΕΟΚΤΟΜΟΝ

ΦΟΝΕΥΕΙ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΩΣ
ΤΟΥΣ ΚΟΡΕΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ
ΡΙΖΙΚΩΣ ΤΑ ΛΑΡΙΑ ΤΩΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΦΟΙΝΙΞ

Γεν. αντιπρ. εταιρία ΛΕΝΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ,
ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 24-739